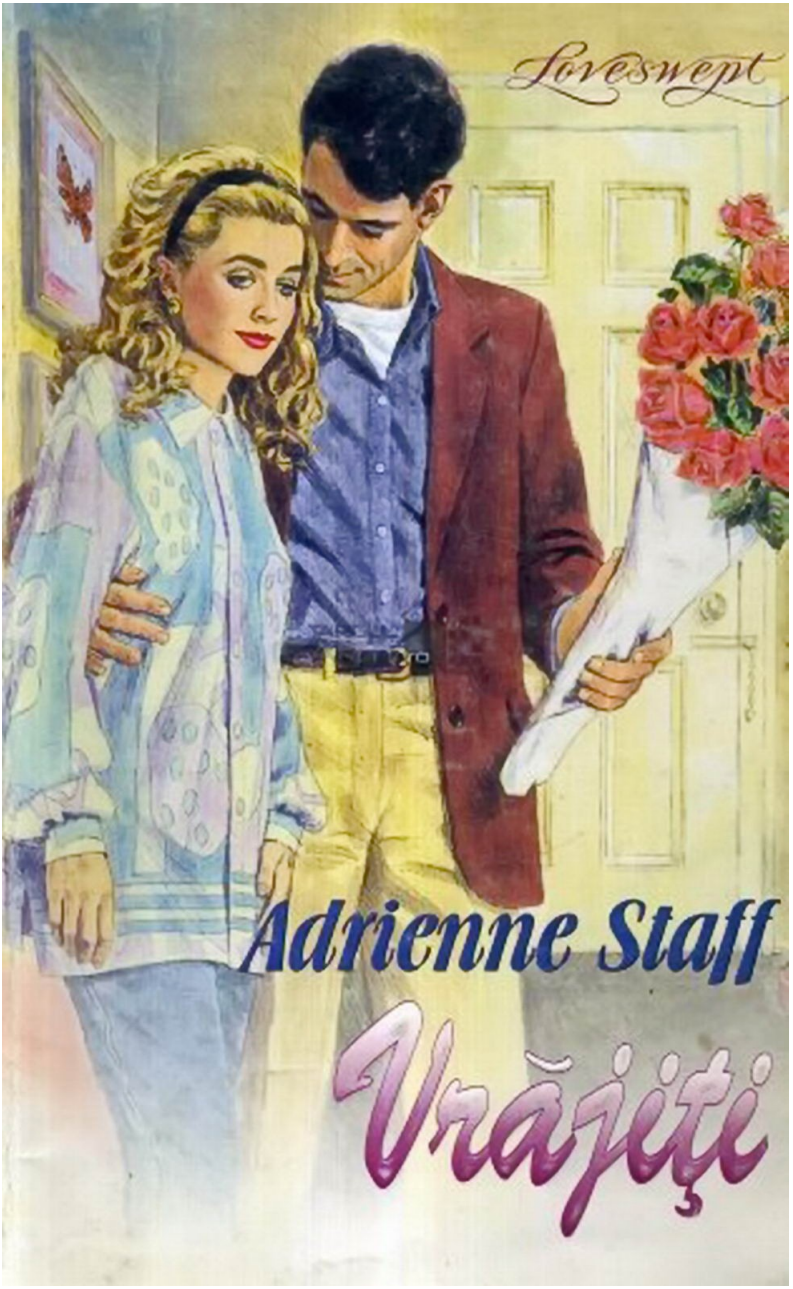
Loveswept
Adrienne Staff
Vrăjiți

Loveswept

"Ai încredere în mine și deschide-ți sufletul..."

A zărit-o pentru prima oară în umbră și a simțit că într-un fel, frumoasa pictoriță deținea cheia secretelor sale. Dar cînd **Edward Rockford** *a intrat în garsoniera lui* **Jamie Payton**, *a fost uimit să descopere că tabloul ei dădea la iveală ceea ce el ascunsese de întreaga lume. Urmărită de fantomele trecutului,* **Jamie** *tînjea să-și împartă cu el sanctuarul. Dar oare magia lui seducătoare putea să o elibereze?*

Jamie *și-a abandonat sufletul unui bărbat pe care abia dacă îl cunoștea, dar de îndată ce curiozitatea s-a transformat în uimire, ea a fost fără scăpare a lui...*

Lei 2549+51TL = 2600

ADRIENNE STAFF
VRĂJIŢI

Traducere de Alina Şlopac

Colecţia Loveswept
Editura Miron
Bucureşti, 1995

ISBN 9739505755

CAPITOLUL 1

Încet, norii au trecut peste chipul luminos al lunii pline. Umbre misterioase au învăluit clădirea unde Jamie Payton încerca să picteze. Timp de o clipă, a fost ca şi cum scena, dinadins cufundată în semiîntuneric, făcea parte dintr-un decor pregătit cu grijă. Jamie a simţit un fior pe şira spinării. Avea sentimentul că ceva era pe cale să se întâmple, ceva inexplicabil, ceva neprevăzut, ceva…

Luminile s-au stins brusc. Jamie tocmai se uita atentă la pictura ei, pe jumătate terminată, cu pensula în mână, când s-a trezit cufundată în beznă.

— Fir-ar să fie! a murmurat ea, îndreptându-se pe pipăite spre perete, lângă uşă, unde a apăsat de două ori pe întrerupător. Nimic. Ce se

întâmpla? Mişcându-se cu grijă, s-a îndreptat către ferestrele acoperite cu pânză groasă pentru a împiedica zgomotele oraşului s-o deranjeze. A ridicat jaluzelele şi lumina a pătruns înăuntru. Afară, stradă şi magazinele erau luminate. Jamie s-a încruntat. A deschis fereastra, s-a aplecat în afară şi a observat că celelalte ferestre ale clădirii în care locuia erau şi ele luminate. Fir-ar să fie! Ce întâmplare! Tocmai când era pe cale să-şi termine pictura, a trebuit să intervină ceva. Probabil se arsese vreun fir electric sau vreo siguranţă. Dar de ce tocmai acum? De ce să i se întâmple asta tocmai ei? Trecându-şi degetele prin părul nepieptănat, Jamie s-a întors în întunericul camerei. Timp de o clipă a rămas acolo, imobilizată de o teamă copilărească, simţind mai vechi fantome apropiindu-se.

Dar şi-a revenit iute. S-a dus repede pe hol şi a început să caute cele câteva lumânări pe care le avea undeva într-un sertar al comodei. Cu cotul a atins din greşeală colţul unei cutii şi vaza care era pusă deasupra s-a clătinat, făcând ca întreaga natură moartă să se prăbuşească cu zgomot pe podea.

Jamie a ţipat. Nu intenţionase s-o facă; pur şi simplu se întâmplase înainte de a putea interveni. Muşcându-şi buza, s-a aplecat şi a început să adune cioburile de pe duşumeaua de lemn uzat. Tocmai întindea mâna, către un alt ciob, când s-a auzit o bătaie în uşă.

— Asta mai lipsea, a gemut ea. Era tentată să

ignore apelul, dar persoana care se afla afară părea foarte insistentă. Punând cioburile într-o grămăjoară, s-a îndreptat spre uşă, a verificat dacă e pus lanţul şi a deschis-o câţiva centimetri.

— Da? a zis ea, îngustându-şi ochii ca să vadă pe coridor. Tipul care stătea acolo i se părea cunoscut. Probabil era vorba de vreun vecin.

— Bună. Eu sunt Kent. Locuiesc alături, a adăugat el, confirmându-i bănuielile. Nu vreau să te deranjez, dar am auzit o izbitură şi un ţipăt. El a ridicat din umeri. Am vrut doar să verific dacă totul e în ordine. Jamie i-a adresat un mic zâmbet.

— Nu-i nicio problemă, mulţumesc. A fost foarte amabil din partea dumitale, dar totul e în regulă. El a rămas acolo în continuare.

— Zău, a insistat ea. Mi s-a stins lumina şi am dat peste ceva pus la întâmplare. Sunt pictoriţă şi…

— Ştiu, a întrerupt-o el. Faci picturi abstracte. Mi-ai spus asta acum un an, când ne-am întâlnit prima oară. Eu sunt actorul care locuieşte alături, cel cu obiceiul de a pune muzica prea tare.

— Ah, desigur, îmi amintesc, a minţit ea, de data asta chiar simţindu-se jenată. Omul chiar se străduia să facă pe vecinul săritor. Păi, poate că, într-o zi, o să poţi trece pe la mine şi o să stăm de vorbă despre ceea ce facem. El a zâmbit.

— Ai mai spus-o şi pe-asta. Dar n-ai apărut la petrecerea pe care am dat-o de Revelion. Şi nici de Sfântul Patrick. M-am simţit ofensat, să ştii. Jamie s-a crispat.

— Probabil că am fost ocupată. Îmi pare rău.

— E-n regulă, a zis el zâmbindu-i. M-am gândit doar că am putea fi prieteni.

— Da. Ai fost drăguţ. Şi încă o dată mulţumesc pentru că vrei să faci pe bunul samaritean.

— Nicio problemă. Nu trebuie decât să strigi dacă ai nevoie de ajutor.

— Da, aşa am să fac. Mulţumesc. Noapte bună. A închis uşa şi s-a sprijinit de ea, simţindu-se în mod ciudat tulburată. Adevărul era că, în clipa aceea, chiar avea nevoie de puţin ajutor. Dar la fel de adevărat, era că nu îl putea cere.

Niciodată, înainte de a se putea opri, spunea întotdeauna: „*Nu, mulţumesc, totul e bine; n-am nevoie de nimic*”. Pur şi simplu aşa se obişnuise.

Durerea i-a strâns inima. Ar fi vrut atât de mult să fi fost altfel. Mai deschisă, mai caldă, mai receptivă, asemeni celorlalţi oameni care sunt înconjuraţi de prieteni.

Ar fi fost minunat să se afle în mijlocul lor, să ofere şi să primească îmbrăţişări prieteneşti. Lacrimile interzise i-au rămas în gât. S-a îndepărtat de uşă şi de gândurile negre.

— Şi acum, unde naiba am pus lumânările alea?

În cele din urmă, a izbutit să găsească şi să aprindă două dintre ele, plasându-le apoi strategic în semiobscuritate. Mâine avea să i se plângă proprietarului, să lămurească lucrurile odată pentru totdeauna. Ori va repara instalaţia, pentru

ca ea să poată picta, fără să fie întreruptă, ori îşi va căuta un alt locatar. O să se mute. O să găsească ea un alt loc în Georgetown. Sau altundeva în D.C. Probabil că există liste întregi cu apartamente de închiriat. Întinzând mâna după un ziar vechi, a dat peste vraful de scrisori care se tot adunaseră în săptămâna aceea. Când au căzut, răspândindu-se pe podea, lui Jamie i-a sărit în ochi o notă de plată de la compania de electricitate. „*Somaţie*", scria acolo cu litere de-o şchioapă.

Electricitatea! Şi-a dus mâna la gură. Telefonul! Chiria! Uitase să-şi plătească toate datoriile astea. Fusese atât de hotărâtă să-şi termine tabloul, încât uitase de orice altceva. Şi pentru ce? încă nu-şi putea da seama. Nu putea ajunge la energia aceea pe care o căuta, la tensiunea aceea dinamică a formei şi a umbrei. Nu putea prinde acea lumină perfectă, dar evazivă, pe care o vedea cu ochii minţii. Dar, la naiba, n-avea de gând să renunţe aşa uşor. S-a îndreptat grăbită către şevalet, şi-a luat pensula, a înmuiat-o în vopsea... În clipa aceea, o rafală de vânt a intrat pe ferestrele deschise şi i-a stins lumânările. Era prea mult. Nu mai putea suporta.

Problemele se tot adunau: reacţiile reci în urma primei ei expoziţii personale, apoi pictura asta... Şi acum luminile. Era pe cale să izbucnească în plâns. Simţea valul de lacrimi urcând. Şi se ura pentru asta, luptându-se împotriva sentimentului. Chiar atunci când ochii i s-au umezit, a auzit în minte vocea aspră a tatălui

ei, cu dezaprobarea lui rece, plină de dispreţ: „Uită-te la tine. Nu te poţi controla, plângi? Alea sunt lacrimi? Ce, eşti un copil? O ratată?

Fantoma lui a alungat-o din casă. Jamie a coborât în viteză scările, ţinându-se de balustradă ca să-şi menţină echilibrul. A ieşit afară pe uşa imobilului şi a pătruns în zgomotul puternic şi impersonal al străzii. Deasupra capului, a observat cerul acoperit cu nori de plumb, care părea să prindă vacarmul acela şi să-l reflecte înapoi cu ecou. Dar chiar şi asta era preferabil vocii aceleia.

Jamie şi-a afundat mâinile în buzunarele blugilor şi a luat-o la pas, mergând cu capul plecat. Ploua mărunt. Luminile vitrinelor, ale farurilor, luminile semafoarelor, care-şi schimbau culoarea verde, galben, roşu, se reflectau pe trotuarele umede, întretăindu-se, răspândindu-se. Creşteau în forme mistice şi prelungi. Se arcuiau în curbe la marginea trotuarelor, unde pete de benzină sau ulei păreau un fel de urme de creion lăsate pe hârtia cenuşie. Culoare şi lumină, lumină şi culoare... De ce nu putea şi ea să picteze astfel? Cu o asemenea libertate şi frumuseţe întâmplătoare?

Trăgând aer în piept, Jamie şi-a ridicat capul în întâmpinarea ploii. Asta o făcea să-şi ascundă mai uşor lacrimile. A mers mai departe, întorcând capul în stânga şi-n dreapta, fără să se gândească. Noaptea a învăluit curând oraşul şi magazinele s-au închis. Pe măsură ce ploaia se înteţea, străzile se goleau. Dar lui Jamie nu-i venea să se întoarcă

acasă, acolo unde era întuneric, linişte, unde se găseau propriile ei gânduri… şi vocea aceea îngrozitoare.

Ridicându-şi gluga puloverului, a cotit la stânga pe o stradă îngustă şi întunecoasă, pe care nu mai fusese înainte. Brusc, totul i s-a părut străin. Şi totuşi, a simţit, în confuzia şi disperarea care o cuprinseseră, că picioarele o conduseră cu un anume scop în locul acela. Dar de ce?

O lumină s-a aprins undeva deasupra, o baie binefăcătoare de lumină galbenă pe trotuar. Firma părea veche, decolorată şi lipseau două litere: MYST R UM. Vitrina era plină cu tot felul de lucruri ciudate: jucării vechi, cercei cu diamante false, un boa cu pene şi o pălărie cu calota de mătase, vaze de sticlă, un şal cu fir de mătase roşu şi franjuri lungi… Erau obiecte care nu se potriveau deloc unul cu altul, ciudate, dar interesante privite cu ochii unui artist. Jamie îşi imagina deja cum ar pune o vază la unul din capetele şalului, ale cărui franjuri ar atârna liber pe marginea mesei, în vreme ce lumina soarelui s-ar filtra prin sticlă. Ar putea folosi strat peste strat de vopsea pentru a crea un efect preţios, aproape emailat.

Abandonându-se propriei imaginaţii, Jamie a intrat în magazinul abia luminat.

Înăuntru domnea haosul. Lucrurile erau stocate absolut la întâmplare. Magazinul ăsta e la fel de haotic ca garsoniera mea, s-a gândit ea, zâmbind uşor. Şi-a plimbat degetele de-a lungul

tejghelei prăfuite, a pipăit faţetele unei vaze minuscule, s-a uitat într-o ladă cu muchiile ferecate, a luat în mână capătul unui material atât de uscat, încât părea să se facă pulbere la atingere.

— Bine ai venit. Jamie s-a întors surprinsă. A căutat prin ungherele magazinului pentru a afla sursa vocii, dar a tresărit atunci când omul a ieşit din umbră. Era un omuleţ bătrân, cu o coamă de păr alb şi un zâmbet de cunoscător.

— Bună seara. Sunt foarte bucuros că ai venit. Ea l-a salutat.

— Îmi pare rău că nu prea ai clienţi într-o seară ca asta.

— Nu e nevoie decât de unul. Cel care trebuie, a replicat el, cu o strălucire în ochi.

Luată prin surprindere, Jamie a clătinat iute din cap.

— Oh, mi-e teamă că o să fii cam dezamăgit. Eu nu vreau să cumpăr nimic.

— Nu? S-a uitat în ochii ei. Ba eu cred că niciunul din noi n-o să fie dezamăgit în seara asta. Vino aici. Uite ce am pentru tine. Ea a ezitat, încruntându-se. Locuind în Georgetown, era obişnuită să întâlnească din când în când câte un personaj mai ciudat, dar avea un sentiment foarte straniu, apropo de omul ăsta… îndreptându-şi spatele, a traversat magazinul.

— Ce anume, vrei să-mi arăţi? N-am nevoie de bijuterii şi nici nu colecţionez antichităţi.

— Totuşi, astea sunt pentru tine. A vârât

mâna într-un cufăr prăfuit şi a scos de acolo o cutie veche, pictată. Balamaua a scârţâit, atunci când a ridicat capacul. În interior se aflau două rânduri de vopsele intacte, douăsprezece tuburi, toate bine închise, aşteptând parcă să fie folosite. Fără să se gândească, Jamie şi-a trecut vârful degetului pe rândul de sus, încet, senzual, cu încântare. Tuburile păreau calde, vii, de parcă ar fi transmis o energie ciudată. Muşcându-şi buza, ea îşi imagina deja ce senzaţie ar avea să stoarcă vopseaua pe paleta ei, să-şi înmoaie pămătuful curbat al pensulei şi să pună acea primă trăsătură magică de penel, pe pânza albă, imaculată. Brusc, ea şi-a retras mâna.

— Ce te face să crezi că m-ar interesa asta?

— Nu te interesează? a întrebat bătrânul, cu un zâmbet viclean.

— Nu ştiu. Poate că da, poate că nu. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. El a ridicat din umeri, şi-a plecat privirea şi s-a prefăcut preocupat de o tavă cu cioburi de sticlă.

— Poate că m-am înşelat. Poate că voiai doar să arunci o privire, fără să cumperi nimic.

— Nu, am să cumpăr vopselele, a răspuns ea, închizând capacul cutiei, cu degete tremurătoare. Da, am să le iau. Cât costă?

— Un dolar.

— Cum? a zis ea, râzând, luată prin surprindere.

— Un dolar. Un preţ special pentru doamna care spune că nu doreşte nimic… Pentru că nu ştie

de ce anume are nevoie.

— Ia stai puţin…

— Ia-le, a întrerupt-o el grăbit. Apoi a dat din cap, devenind iarăşi bătrânelul zâmbitor. Ia-le. Mi-ai face un serviciu. Acum sunt proaspete şi strălucitoare; dacă o să zacă aici pe raft şi o să se usuce, tot ceea ce ar fi ele în stare să facă s-ar risipi de pomană. Cu siguranţă că dumneata ai şti să le foloseşti.

— Da, a zis Jamie încet, nerăbdătoare să le ţină în mână. Dar nu pot să-ţi plătesc un preţ cinstit? Am senzaţia că te păcălesc.

— Nu, draga mea, chiar îmi face plăcere. Gândeşte-te la ele ca şi cum ar fi fost făcute pentru tine. El lucra în timp ce vorbea, împachetând cutia în hârtie, legând-o apoi cu sfoară. I-a întins-o şi din nou ea a zărit strălucirea aceea de maliţie şi mister din ochii lui. Jamie a simţit că-i ard obrajii. Ţinând pachetul la piept, i-a înmânat dolarul şi apoi s-a grăbit să iasă.

— Mulţumesc, a şoptit ea, aruncând o privire iute peste umăr. A ieşit din nou în ploaie. S-a mai oprit doar o singură dată, la magazinul din colţ, ca să mai cumpere nişte lumânări. Apoi s-a îndreptat către casă.

Vârând cheia în broască, a împins uşa către bezna dinăuntru.

— Să fie lumină! a spus ea, aprinzând un chibrit, în jurul ei, pereţii plini de pânze au căpătat aure stranii. A pus o lumânare pe pervaz, una pe masa din bucătărie şi una pe noptieră. Apoi

s-a aşezat şi a desfăcut pachetul.

Cutia era veche şi lemnul atât de uzat, încât devenise un furnir neted. Pictura de pe capac abia dacă se mai zărea. Dar înăuntru, cele douăsprezece tuburi de vopsea erau proaspete şi strălucitoare, fiecare împachetat în hârtie imaculată. Nişte cuvinte într-o limbă străină erau notate pe eticheta fiecăruia, cu un scris minuscul, perfect. Nu putea citi mesajul, dar ce mai conta? O singură răsucire a capacului şi vopseaua ar ţâșni afară, în cele mai diverse nuanţe: ocru, chihlimbariu, cireşiu, galben cadmiu, şofran, albastru de Prusia, negru, alb… una mai frumoasă decât alta. La fel de frumoasă ca visul sau dorinţa.

Nerăbdătoare, cu inima bătându-i în piept, Jamie a pus o pânză nouă pe şevalet.

Avea să se apuce imediat. Nu voia să piardă nicio clipă. De data asta, o să obţină ceea ce dorea. Negreşit. În vreme ce deschidea vopselele, lumini şi umbre i-au pâlpâit în imaginaţie. Imagini la care nu se gândise niciodată au început să se închege. Simţea că modelul ţâșneşte din ea, căpătând formă şi putere, alergând din creier către vârful degetelor precum un impuls irezistibil. Cu pensula în mână, a trasat o linie. Şi încă una. Permiţând vopselei să o conducă, părea aproape că visează forma şi imaginea picturii pe care urma să o realizeze. Era ca şi cum ar fi intrat într-o transă: ieşind din realitate şi alunecând într-o altă stare, într-o altă conştiinţă… mişcându-se tot mai adânc, către o destinaţie misterioasă.

Mâna i se mişca singură. Apăreau culori. Forme se conturau şi apoi se schimbau. Vopseaua curgea, mângâind textura aspră. Pânza se încălzise, prinzând viaţă sub sărutul pensulei şi al vopselelor. Şi apoi, un căscat a scuturat-o, urmat imediat de încă unul. Uitându-se la ceas, Jamie a privit incredulă. Picta de ore întregi, fără nicio pauză, aproape fără să respire. Brusc, nu-şi mai putea ţine ochii deschişi. Pleoapele îi erau grele; până şi genele îi obosiseră. Şi-a curăţat pensulele, a suflat în lumânări şi s-a prăbuşit în pat. Şi pentru prima oară de când îşi putea aminti, somnul i-a fost lipsit de coşmaruri.

În seara următoare, în cealaltă parte a oraşului, Edward Rockford se afla în dormitorul lui, uitându-se la propria-i imagine din oglindă. Ceva părea să-l ţintuiască pe loc, împotriva voinţei lui. Îşi dădea seama că era o nebunie, însă avea un sentiment foarte ciudat că o umbră, o imagine pâlpâie acolo, în spatele propriei sale imagini, în propria sa imagine.

— La naiba! a murmurat el, blestemul scăpându-i printre dinţii încleştaţi. Îl durea maxilarul din cauza tensiunii. Şi-a scuturat capul ca să-şi clarifice gândurile, însă ele au rămas la fel de întunecate cum erau de luni de zile, de ani. Părea să fi trecut o veşnicie. Şi în seara asta? N-avea chef să iasă în oraş. Nu credea că va putea îndura o altă întrunire socială fără niciun rost, o altă încăpere îngheţată, plină cu oameni gălăgioşi.

Doar gândul la asta l-a făcut să tragă de nodul cravatei, de nasturele de sus al cămăşii scrobite. Ochii lui întunecaţi au scânteiat de mânie şi frustrare. Acolo n-avea să găsească niciun prieten. Nimic care să merite atenţie.

Nu urma să fie decât o altă seară petrecută printre străini, plină de un râs studiat, de conservare lipsită de substanţă. Asta îl înnebunea! îl înnebunea! îşi putea simţi pasiunea, adevăratul eu, închise într-o cuşcă, păşind în cadrul strâmt, cu încordare.

Putea simţi ghearele acelor limite străbătându-i inima, rănindu-i sufletul. Dar nu!

Privind drept înainte, înfruntându-şi propria privire întunecată, a silit acea izbucnire pasională să se potolească. A ţinut-o în frâu, a legat-o puternic de muşchii şi de oasele lui, de cuşca pe care şi-o forţase din voinţă şi disperare.

De ce să mă duc? De ce să-mi pese? Am să rămân aici. O să beau ceva. O să citesc. N-am să ies. Dar ceva îl împingea înainte, neliniştit, cercetător. Şi în seara asta acel sentiment era mai puternic ca niciodată. Înspăimântător şi imperios.

Oare ce speranţă, ce vis îl anima? Prostule!

A zâmbit amar, un zâmbet batjocoritor, atât de rece, încât ar fi înfiorat pielea pe braţele femeilor care îl aşteptau în maşina din faţa casei. Dacă ele l-ar fi văzut.

Ceea ce însă n-avea să se întâmple niciodată.

— Niciodată, a şoptit el, golindu-şi chipul de orice emoţie, iar ochii întunecaţi, de orice

sentiment. Şi, arătând la fel de rece şi de lipsit de suflet precum un tablou, şi-a pus haina şi a ieşit. Chiar în aceeaşi clipă, telefonul a sunat în apartamentul silenţios al lui Jamie. A făcut-o să tresară. Cu pensula încă în mână, s-a îndreptat către locul unde era aşezat aparatul, pe podea, lângă pat.

— Alo?

— Jamie? Bună, aici e Kent, vecinul de alături.

— Da, bună. Ce mai faci? Ea s-a legănat de pe un picior pe altul, deja iritată.

— Bine. Am de gând să-ţi fac o ofertă pe care n-o poţi refuza. Prietenul meu a cumpărat trei bilete la vernisajul din seara asta de la Lupercine. E o expoziţie de fotografii minunată! Aşa că ai să vii cu noi. Să fii gata peste o oră.

Jamie a scuturat din cap.

— Nu pot. Mulţumesc, dar…

— Fără niciun dar. O să-ţi placă la nebunie; doar nu poţi face veşnic pe pustnica.

Hai, spune da.

— Nu, zău, chiar nu pot. Sunt în plină creaţie şi nu vreau să mă opresc. Dar e foarte drăguţ că te-ai gândit la mine. Apreciez asta.

— Bine. Atunci ştii ce? Pur şi simplu am să-ţi strecor biletul sub uşă. Foloseşte-l dacă te răzgândeşti. La revedere.

— La revedere.

Jamie a privit cu ochii goi receptorul timp de o clipă, apoi l-a pus jos, încruntându-se. Pictase toată dimineaţa, prinsă în aceeaşi transă ca şi cu o

seară înainte, iar faptul că fusese întreruptă o deranja. Ultimul lucru de care avea nevoie era un vecin înamorat care să-l bântuie pe la uşă. Ca şi cum ar fi anticipat apariţia lui nedorită chiar în locul acela, privirea ei a măturat camera. A rămas brusc cu gura căscată. În cealaltă parte a camerei, pânza părea extraordinară, vibrantă, vie, din cauza luminii pâlpâitoare care părea să vină din interiorul ei, din pictura însăşi. A rămas mută, transpusă. Aceea era lumina pe care şi-o imaginase, lumina pe care o mai văzuse înainte doar în vise. Acolo… Acolo, în tabloul ei!

Fără să-şi dea seama de propriile mişcări, s-a mai apropiat cu un pas. Poate că nu era decât o iluzie a luminii care pătrundea prin ferestre, vreun amestec straniu de umbre şi soare. Poate că acum doar o visa. S-a frecat la ochi, punându-şi vopsea în păr şi pe frunte. Dar n-a simţit nimic. Lumina a rămas acolo.

O lumină frumoasă, o lumină perfectă… Dar, un peisaj!

Pe pânză, neprevăzută şi neplanificată, lua naştere o scenă: nişte dealuri, copaci, o casă, abia schiţate, totul părând să fie ascuns sub stilul ei de obicei abstract.

Trăsăturile de penel erau ale ei, la fel de familiare ca propria-i semnătură.

Culorile erau şi ele ale ei, straturile caracteristice de culori pastelate. Dar… un peisaj? Nu mai pictase aşa ceva încă de la primele lecţii de artă, atunci când tatăl ei intrase în atelier, i se

uitase peste umăr şi spusese: *„Se pare că nu prea ai înclinaţie pentru o asemenea tehnică”.* Asta o duruse. Încă o mai durea. Aşa că nu avea nicio intenţie să picteze vreun peisaj acum… sau altă dată. Dar este oare posibil să pictezi ceva, fără să ai intenţia s-o faci? s-a întrebat ea, înfiorată.

S-a apropiat cu teamă de şevalet. A respirat adânc.

Muşcându-şi nervoasă buza de jos, a întins mâna după pensulă. Însă brusc, a simţit-o rece şi moartă în mâna care îi tremura. A avut nevoie de toată energia ca să poată măcar înşuruba capacele tuburilor cu vopsea, apoi să-şi cureţe pensulele, în curând apartamentul avea să fie cufundat în întuneric.

Poate că ar trebui totuşi să iasă puţin. La început o să facă o baie, o să mănânce ceva şi apoi o să plece. Brusc, i s-a părut că asta era exact ceea ce trebuia să facă.

Grăbindu-se spre baie, a dat drumul la apă caldă, a adăugat nişte săruri şi apoi s-a scufundat în apa înspumată, cu un oftat de uşurare. Închizând ochii, s-a străduit să-şi golească mintea. Niciun gând. Nicio temere, niciun vis. Nimic.

Astfel, era total inconştientă de ceea ce era pe cale să înceapă… ori ceea ce începuse deja.

CAPITOLUL 2

Jamie putea vedea luminile care se strecurau afară din galerie şi putea auzi sunetele

îndepărtate ale vocilor dinăuntru. A mai zăbovit în întunericul străzii, brusc, părându-i rău că plecase de acasă. Bezna era cea care o alungase afară.

Acum din nou întunericul amenința să o învăluie, chiar aici, pe strada asta care avea o singură intrare luminată. Dar înăuntru era foarte multă lume, ceea ce ei nu-i plăcea; ba mai rău, erau o mulțime de străini care admirau lucrările altor artiști.

Simțindu-se fragilă și transparentă precum sticla, Jamie a scrâșnit din dinți: Și-a aranjat părul ei frumos pe după ureche și și-a îndreptat spatele. La naiba cu ei! O să intre să arunce o privire, o să-i salute pe cei câțiva cunoscuți și apoi o să intre să bea undeva o cafea cappuccino, pe drumul de întoarcere. Da, asta ar fi tocmai bine; așa ceva era în stare să facă.

Chiar acolo în cercul de lumină, un bărbat stătea singur, izolat și sumbru. A întors privirea, cu dispreț față de zgomotul care ieșea din galerie, unde cuplurile braț la braț se plimbau de colo-colo. Părea departe de toate acele lucruri, solitar, tăcut, opac. Și atunci, el a zărit-o.

Femeia se oprise în prag și stătea, aplecându-se ușor în față, cu părul ei blond-cenușiu căzându-i pe frunte, cu buzele depărtate, cu ochii larg deschiși. Era încântătoare. Ca un cuțit, dorința de a o cunoaște i-a străpuns inima.

N-o mai văzuse înainte. Nu semăna cu nicio persoană pe care o cunoscuse vreodată. Nici

măcar nu-i putea zări culoarea ochilor. Şi totuşi exista ceva în felul în care stătea, în privirea ei pierdută, în felul în care îşi ridică o mână spre obraz ca să-şi dea părul la o parte, ceva inexplicabil care l-a acaparat şi l-a mişcat până în adâncul sufletului. De aceea eşti aici în seara asta, i-a şoptit o voce. Acesta este motivul. Nu, s-a gândit el, simţind că îi e teamă pentru prima oară după mulţi ani. Nu. Dar s-a pregătit. Pe măsură ce ea se apropia, el s-a crispat, şi-a îndreptat umerii, şi-a oprit respiraţia. Palmele i s-au strâns în pumni, în interiorul buzunarelor. Privindu-l, ai fi putut crede că se pregăteşte pentru o luptă.

Dar Jamie nu-l văzuse. Evalua situaţia, adunându-şi curajul, înainte de a intra în galerie. A ezitat, abia îndrăznind să păşească.

— E ceva lume aici. Jamie s-a întors către vocea care rostise cuvintele şi a clipit.

Omul care stătea în umbră era atât de frumos, încât ea a simţit că rămâne fără respiraţie. Dar a izbutit să-şi găsească glasul.

— Da, este. Nu prea mă pot decide dacă e cazul să plonjez înăuntru.

— Ce cauţi?

— Poftim?

— Dacă ai venit ca să vezi fotografiile, să ştii că sunt interesante. Sunt de o calitate foarte bună şi au nişte subiecte evocatoare. Dar cred că ar fi mai bine să le priveşti într-o dimineaţă liniştită. El s-a oprit, ochii lui întunecoşi îngustându-se.

— Dacă ai venit însă ca să fii văzută… A lăsat fraza suspendată.

— Cred că am să renunţ, a spus Jamie. A dat din umeri şi a ridicat mâna din nou ca să-şi aranjeze părul după ureche. Mulţumesc pentru informaţie. Noapte bună.

— Aşteaptă! El a ieşit din umbra clădirii şi i-a barat drumul. Aşteaptă. Pot să te conduc până acasă? Jamie a exclamat uşor, pe jumătate amuzată, pe jumătate incredulă. Într-un astfel de oraş? Probabil că glumea… sau era nebun!

— Nu, a spus ea ferm. Dar oricum, mulţumesc.

— Aşteaptă. El i-a atins braţul şi apoi şi-a vârât repede mâinile în buzunare.

Era atât de frumos, încât ea s-a simţit hipnotizată, asemeni unei căprioare prinsă în lumina unor faruri. A clipit spre el, nemişcată, în aşteptare. Expresia de pe chipul lui a devenit deodată nerăbdătoare şi distantă, contradictorie. Depinde de unghiul din care priveai, şi-a dat seama Jamie.

Dacă te uitai la linia dreaptă a gurii sau la ochii aceia negri şi arzători. Ea a trecut de la una la alta, observând ceva pe care îl putea intui, dar nu-l putea numi; o bătălie ascunsă, dar tangibilă, se desfăşura în întunericul care îi înconjura pe amândoi. Apoi, el s-a aplecat uşor şi, timp de o clipă nebună, ea a crezut că avea de gând să o sărute. Inima a început să-i bată cu putere în piept. Ochii i s-au lărgit, dar el n-a făcut decât să

şoptească ceva.

— Poftim? a întrebat ea încurcată şi înroşindu-se. Îmi pare rău, n-am auzit…

— Am spus că eşti în siguranţă aici. Cred că trebuie să fie vreo două sute de oameni la un mai mult de zece metri depărtare. E lumină şi zgomot. Mai rămâi o clipă. Şi apoi a adăugat încet: Te rog!

— De ce să fac asta?

— Pentru că, în mod surprinzător, sunt nerăbdător să aud o altă voce. Pentru că, dacă vei pleca, voi fi nevoit să mă întorc din nou în locul acela caraghios. Voi fi nevoit să mă „*integrez*”. Cu privirea serioasă, el a izbutit să ofere acelui cuvânt o mare doză de sarcasm. Asta a întrerupt tensiunea care se instalase între ei. Ea a râs.

— Vai de mine! O soartă mai rea decât moartea!

— Uneori. El i-a zâmbit. A fost ca o lumină pâlpâind în spatele ochilor. Încă întunecaţi precum cărbunele, hipnotizatori, brusc ei au căpătat adâncime şi căldură, mister, dar şi o stranie vulnerabilitate. Jamie a ridicat din umeri.

— Păi atunci, cred că aş putea rămâne câteva clipe… El i-a întins mâna.

— Sunt Edward Rockford. Ea i-a scuturat mâna, a simţit tăria strânsorii, răceala pielii. A simţit ca şi cum ar mai fi făcut asta înainte, poate în vreun vis. Era ca şi cum ar fi ştiut ce va simţi când va atinge acea mână; anticipase fiorul care îi urcase pe nervul braţului; recunoscuse chiar atingerea lui, undeva adânc în fiinţa ei. Apoi

realitatea a intervenit.

— Eu sunt Jamie Payton, a zis ea, întrerupând repede atingerea. Vasăzică, a adăugat ea, cu vocea aproape provocatoare, dacă urăşti aşa de mult locurile astea, ce cauţi aici?

— Am avut sentimentul ăsta… o anume presimţire, a spus el fără să se gândească, apoi şi-a revenit. A scuturat din cap şi a spus din nou: Am venit cu nişte prieteni.

A fost ideea lor. Ce voise să spună? s-a întrebat Jamie. Ce începuse el să spună? Dar poate că era mai bine să nu ştie.

— Acelaşi lucru mi s-a întâmplat şi mie. Un prieten – de fapt un vecin – mi-a dat un bilet. Dar n-am fost sigură că voi veni până în ultima clipă. Aveam treabă.

— Cu ce te ocupi?

— Pictez.

— Zău? Ce fel de pictură faci?

Jamie a auzit cuvintele alergând între ei, ca nişte păsări zburând în aerul de deasupra, trecând cu sunete uşoare încolo şi încoace, în vreme ce undeva, la orizont, o furtună era pe cale să izbucnească. Aerul a devenit mai dens, încărcat cu electricitate. Abia dacă se auzea zgomotul unui tunet, o vibraţie mai degrabă simţită decât auzită. Detecta furnicături de avertisment, un amestec de teamă şi anticipare. Cu mintea, ea a urmărit conversaţia uşoară; trupul, cu fiecare nerv, cu fiecare fibră, era încordat, aşteptând turbulenţa iminentă.

— Pictură abstractă, a răspuns ea, fără nicio şovăială. Pânze mari, în ulei. Uneori mai fac şi acuarele, dar uleiul este mediul meu.

— Ai tablouri în vreuna dintre galeriile oraşului?

— În câteva. Am avut chiar o expoziţie recentă, dar nu s-a bucurat de prea mult succes. O sprânceană întunecată s-a ridicat, dar privirea lui a rămas nemişcată.

— De ce mi-ai spus asta?

— Poftim? a întrebat ea, încrucișându-şi braţele şi făcând un pas înapoi.

Edward a zâmbit.

— Nu te impacienta. N-am făcut decât să mă întreb de ce ai ţinut să adaugi şi faptul că expoziţia n-a mers prea bine. Faptul că ai avut o expoziţie e o realizare totuşi.

Eu aş fi fost extrem de impresionat…

— Puţin îmi pasă dacă eşti impresionat sau nu, domnule Rockford.

— Evident. Însă chiar sunt. Şi poate că vina a fost a publicului şi nu a artistei. Te-ai gândit vreodată la asta? Jamie a aprobat din cap.

— Da, de câte ori încep o pânză nouă, a admis ea, lăsând ca zâmbetul să-i treacă de pe buze în privire. Însă apoi a întors capul. Cred că ar fi mai bine să plec, a adăugat.

— Te întorci să lucrezi la ora asta? N-aş putea să te conving să iei masa cu mine? Sau măcar o cafea?

— Nu, mulţumesc.

— De ce nu?

— Pentru că aşa am hotărât. Edward a dat din cap şi s-a uitat către interiorul puternic luminat al galeriei. Avea profilul întors spre ea, imobil şi mândru. Jamie a avut un impuls, straniu şi de neexplicat, să-i atingă faţa, să spargă acea faţadă de stăpânire de sine, să-l facă să o roage din nou. Da, ar fi vrut ca el să repete invitaţia. Era o nebunie, dar asta ar fi vrut. El i-a întors privirea, supărarea aprinzându-i ochii negri.

— Eşti o adevărată problemă, duduie Payton. O dilemă în care mă simt prins. Pe de o parte, ai fost destul de cinstită şi, în mod evident, nu te interesează să mă cunoşti mai îndeaproape. Ai vrea să plec. Să dispar.

Dar pe de altă parte, am straniul sentiment că… Jamie şi-a ţinut respiraţia, transpusă. Dar el s-a oprit. Şi-a îngustat ochii, cu un zâmbet strâmb în colţul buzelor.

— N-are importanţă, a terminat, el, pe un ton rece. Nici eu n-aş fi crezut ce aveam de gând să spun. Să o lăsăm baltă. Jamie a dat drumul aerului din piept şi a simţit că sufletul i se dezumflă. Tristeţea a inundat-o. Brusc, s-a simţit obosită, pur şi simplu epuizată. Nu ştia ce se întâmpla acolo şi nici nu voia să ştie, nu voia să simtă niciuna dintre acele senzaţii stranii şi confuze. Nu mai voia decât să ajungă acasă, în garsoniera ei, indiferent dacă era luminată sau întunecoasă. A oftat.

— Noapte bună. Adio. Mi-a făcut plăcere să ne întâlnim.

— Plăcerea a fost de partea mea, a răspuns el. Ea i-a adresat un mic zâmbet. Şi-a aşezat mai bine poşeta pe umăr şi şi-a înfipt mâinile în buzunarele fustei.

— Noapte bună.

— Pot să-ţi fac rost de un taxi? M-aş simţi mai bine dacă te-aş şti în siguranţă.

— Nu e cazul. Merg tot timpul pe jos…

— Te rog. Fără să aştepte, Edward s-a îndreptat spre marginea trotuarului şi a făcut semn unui taxi care tocmai trecea, l-a ţinut portiera deschisă şi apoi şi-a vârât mână pe fereastra din faţă şi i-a dat şoferului o bancnotă de douăzeci de dolari.

— O să-ţi indice ea adresa. S-a întors şi i-a zâmbit. Privirile lor s-au împletit timp de o secundă şi apoi el s-a retras. Cu o mână ridicată în semn de rămas-bun, el a lăsat taxiul să se îndepărteze. Jamie s-a întors pe locul ei, dar deja Edward Rockford era o siluetă umbrită în depărtare, nu mai mult decât un vis… Apoi a dispărut. Ea şi-a aplecat capul, frecându-şi locul de deasupra sprâncenelor, unde simţea o durere. Taximetristul a zis:

— Am crezut că o să avem parte de o furtună, dar se pare că ne-a ocolit.

Ne-a ocolit. Cuvintele păreau să fie cele mai triste din lume, şoptind despre şanse ratate, speranţe neîmplinite, vise risipite în ceaţă. Pentru a doua oară în săptămâna aceea, Jamie a izbucnit în plâns.

CAPITOLUL 3

Jamie nu putea adormi. Razele lunii pătrundeau prin ferestre. Mintea îi era plină de gânduri. S-a dat jos din pat, a aprins lumânările şi s-a aşezat pe scaunul neconfortabil din bucătărie, epuizată. Ce ridicol să stea trează la ora două dimineaţa. Şi de ce? Din cauza unui bărbat, un străin arătos care apăruse de nicăieri şi dispăruse la fel de iute? Totuşi, chiar şi acum, putea simţi felul în care pulsul i se accelerase, atunci când el o privise... La fel cum simţise o înţepătură de invidie la gândul succesului expoziţiei de fotografii. Şi-a plecat capul. Vai, era teribil să simtă aşa ceva! Ura asta. Oare ce îşi închipuise? Că vreo zână bună avea să apară brusc, gata să-i îndeplinească dorinţele? Că va găsi deodată succesul şi fericirea? Că mulţimi de oameni se vor îmbulzi la vreuna dintre expoziţiile ei şi că o persoană iubită va fi acolo să-i împărtăşească bucuria? Că ceva magic avea să se întâmple?

Copleşită de o ciudată nelinişte, s-a ridicat şi a făcut câţiva paşi, sprijinindu-se de pervaz. Dar acolo, afară, nu era decât noaptea şi stelele, universul rece şi distant, câteva lumini pe cerul întunecat. Panica i s-a zbătut în piept şi Jamie s-a sprijinit de pervaz, cercetând cu ochii în noapte, căutând o alinare, căutând ceva.

Şi l-a văzut. L-a zărit doar o fracţiune de secundă, înalt, bine făcut, înainte ca el să dispară

în josul străzii. Dar fusese acolo. Era sigură de asta – era vorba de bărbatul pe care îl întâlnise mai devreme. Edward Rockford. Da. Era la fel de sigură de asta cum era de propriu-i nume. Şi nu i-a fost teamă. A fost doar uimită pentru o clipă, da, dar nu înspăimântată. A fost ca şi cum ceva în adâncul ei ar fi aşteptat ca el să apară ca într-o magie, împins de acea izbucnire sălbatică de dor pe care o simţise şi ea. Aproape că-şi putea închipui că el era legat de toate acele lucruri extraordinare care i se întâmplaseră în ultimele zile: magazinul acela mic şi straniu, bătrânul şi cutia cu vopsele, tabloul neterminat… Toate păreau legate într-un mod ciudat. Şi el, Edward Rockford, părea să se afle în centru… Cheia misterului. Jamie a râs, tremurând în cercul propriilor braţe. E o prostie şi tu ştii asta, Jamie Payton, s-a mustrat ea. Ar fi putut fi oricine – vreun tip care se întorcea spre casă după o partidă de popice, vreun bărbat care-şi plimba câinele.

Oricine. Te comporţi nebuneşte. Adună-te. Gândeşte raţional.

Şi, ca un magnet, tabloul a atras-o. Îmbrăcând un halat lung de bumbac peste cămaşa de noapte, s-a îndreptat către şevalet şi a rămas acolo o clipă, studiind pânza neterminată. La lumina lumânării, detaliile nu se distingeau prea bine, dar era vorba de un tablou foarte reuşit: adâncime şi echilibru, o puternică tuşă… şi un remarcabil simţ al luminii. Mult mai bine decât de

obicei, Payton, s-a gândit ea şi a întins mâna după cutia cu vopsele. Doar faptul că le-a atins, i-a trimis o energie puternică în sus pe braţ. Pensula i-a tremurat în mână. Ca şi înainte, imaginile i s-au aglomerat în minte nechemate, dar de neoprit: fragmente de amintiri sau de vise; chipuri abia zărite şi uitate; locuri văzute cu multă vreme în urmă sau dorite în vreo reverie. Nimic real, nimic căruia îi putea da un nume. Dar erau puternice şi minunate şi o umpleau de o exuberanţă sălbatică.

Jamie a rămas acolo, în cămaşa de noapte, şi a pictat la lumina lumânărilor, încălcând toate regulile bunului-simţ şi canoanele artei pe care o studiase. Nu era conştientă de nimic, în afară de efortul fizic de a mişca pensula pe pânză. Nimic altceva nu pătrundea în conul dens al concentrării. A rămas acolo încordată, cu braţul, care picta, aruncat în faţă cu agresivitate. Respira rapid, întretăiat. Inima îi bubuia. Nu voia să se oprească. Se simţea silită să continue, condusă parcă de o forţă nevăzută. A muncit timp de aproape două ore, până ce ferestrele au devenit cenuşii din cauza primilor zori, până ce pleoapele i s-au îngreunat, până ce nevoia de somn a devenit mai puternică decât tot. Spălându-şi pensulele, ea a rămas cu spatele întors către pânză şi nu s-a uitat la ea nici când a suflat în lumînări şi s-a aruncat în pat. O s-o privească dimineaţă, ca un fel de surpriză. Era un gând emoţionant. Dar dacă emoţia era sentimentul cu care adormise, când s-a trezit a fost dezamăgită. Era un peisaj, fără

putinţă de îndoială. Nişte dealuri înalte, acoperite cu o pădure verde, luxuriantă, un drum şerpuitor, o casă.

Gura i s-a uscat. Nu era posibil. Ea picta abstract. Întotdeauna făcuse asta.

Întotdeauna avea s-o facă. Şi iată ce era pe pânză, mai limpede ca lumina zilei.

Culmi. Un drum. O casă. Casa avea chiar şi uşă. A făcut un pas înapoi înspăimântată. Putea trece peste fanteziile obosite din mijlocul unei nopţi nedormite, însă dimineaţa însemna întoarcerea la realitate. La raţiune. La lumea pe care o ştia. Aşa că trebuia să existe o explicaţie raţională pentru asta. Trebuia.

Şi? Măcar dacă ar fi existat cineva căruia să-i poată arăta pictura. Poate că astfel şi-ar fi putut explica ce se întâmplase. Poate că pur şi simplu avea halucinaţii şi vedea nişte lucruri care nici nu erau acolo. Poate că cineva se jucase cu pensula, în timp ce ea dormise… Jamie s-a oprit, brusc mânioasă, prinsă undeva între neîncredere şi teamă. Era obosită de atâtea şarade, de misterele pe care nu le putea rezolva. Dorea ca lucrurile să revină din nou la normal. Aşa că la naiba cu toate astea! O să se descotorosească de pânza aia şi o s-o ia de la capăt.

Ridicând pictura cu ambele mâini, a dat-o jos de pe şevalet, a sprijinit-o de perete şi a pus în locul ei o pânză proaspătă. Dar nici asta n-a fost de ajuns. Peisajul i-a atras privirea, părând s-o cheme. S-a repezit şi a ascuns tabloul în spatele

unui vraf de pânze care aşteptau să fie aruncate. Uite-aşa. Data viitoare va picta cu mai multă stăpânire de sine. La ora şapte, în seara aceea, a auzit o bătaie în uşă. Jamie era aşezată şi citea un ziar, necăjită de războaiele civile care bântuiau Europa de Est, de violenţa şi foametea din oraşe. Mulţumită de întrerupere, a aruncat ziarul şi a deschis uşa. În mod cinstit, nici nu ştia dacă era sau nu surprinsă.

— Bună. Sper că nu te deranjez. Edward Rockford stătea în prag, cu umerii lui largi şi părul întunecat, serios, ţinând în mână un buchet de flori şi o cutie cu bomboane învelită în staniol auriu. Jamie l-a salutat, apoi a păşit pe hol şi a închis uşa în spatele ei.

— Cum m-ai găsit? El a ridicat din umeri.

— J. Payton. Eşti în cartea de telefon. S-a oprit, privirea lui plimbându-i-se pe chip. Te superi?

— Nu ştiu, a răspuns ea, fără să se obosească să fie politicoasă. Nu ştiu dacă vreau să te invit înăuntru. Nu fac niciodată lucruri de genul ăsta. Niciodată. E prea riscant.

— Ai dreptate. Nu e bine să rişti niciodată. A spus asta cu o asemenea seriozitate, încât Jamie a trebuit în cele din urmă să zâmbească.

— Mă rog, n-am făcut din asta un principiu al meu, ceva în genul regulii de aur. Nu încerc decât să fiu raţională.

— Bine. Ai dreptate. El a dat din cap, sprâncenele umbrindu-i ochii negri, minunaţi. S-a

uitat împrejur, de parcă palierul ar fi fost o cuşcă în care fusese prins, şi a ridicat iarăşi din umeri.

— Pot să te invit să luăm masa în oraş? Undeva într-un loc aglomerat, unde să te simţi în siguranţă. Am putea lua un taxi. Am să te aştept jos. N-avea niciun sens.

Dar el era irezistibil, stând acolo, atât de oficial şi totuşi atât de frumos şi de tânăr în nervozitatea lui adolescentină.

— Bine, cred că da. Voi fi gata în zece minute.

— Nu trebuie să te grăbeşti. Şi astea sunt pentru tine. Eu… A fost pe cale să spună ceva, dar şi-a înghiţit cuvintele, l-a înmânat trandafirii roz şi cutia cu ciocolată, pregătindu-se apoi să coboare.

— Am să te aştept jos. Ea a închis uşa în spatele lui, a încuiat-o şi s-a sprijinit de ea, ţinând florile într-o mână şi bomboanele în cealaltă.

— E incredibil! a şoptit ea, cu obrajii fierbinţi. Ar fi trebuit să-l alunge de-acolo, să-i fi spus clar că a deranjat-o. Ce tupeu avea, după ce îl refuzase cu o seară înainte! Ar trebui să îi spună limpede că vorbise serios. Dar… va îndrăzni să facă aşa ceva? Şi-a muşcat buza, nefiind în stare să găsească un cuvânt pentru ceea ce simţea: era flatată, vrăjită, intrigată? Nu, era vorba de mult mai mult, de o atracţie pe care n-o putea înţelege şi căreia nu-i putea rezista. Era imposibil să se poată reţine să nu coboare scările.

— Sunt surprins că eşti aici, a spus el, cu un zâmbet încântător. Se aflau unul în faţa celuilalt,

la o masă dintr-un liniştit restaurant franţuzesc.

— Nu mai mult decât mine, a admis Jamie, zâmbind uşor. Ce ţi-a venit să mă inviţi, dacă erai atât de sigur că nu voi accepta?

— Nu m-am putut stăpâni. A spus asta uşor, dar ochii l-au trădat. Ridicând din umeri a continuat: trebuia neapărat să te mai văd. M-am gândit să bântui prin galeriile unde sunt şi picturile tale, să cumpăr una şi apoi să te sun. Dar n-am mai avut răbdare să fac aşa ceva. Trebuia să te văd în seara asta.

Nu, nu-mi pot explica de ce.

— Ah, asta e o explicaţie suficientă! E puţin… copleşitoare, presupun. Mă face să mă simt cam prost.

— Şi eu simt cam acelaşi lucru, să ştii. Adevărul era că Jamie putea auzi tensiunea din respirata lui, îi putea vedea muşchii încordaţi ai gâtului. Propriile ei mâini aveau degetele încleştate în poală. Trebuia să izbucnească în râs, nu se mai putea reţine.

— Facem o pereche pe cinste, tu şi cu mine, a zis ea, relaxându-se în cele din urmă.

Şi-a îndepărtat părul de pe faţă şi şi-a pus obrazul în palmă, încă zâmbindu-i. El s-a aplecat spre ea.

— Ai un zâmbet minunat. Şi ochi atât de frumoşi.

— Eu? A râs din nou, luată prin surprindere.

— Da, tu! Ochi frumoşi, de un cenuşiu cald, ca pieptul unui porumbel, tivit cu aur precum

cerul în asfinţit. Jamie s-a lăsat pe spate, înroşindu-se. Şi-a presat degetele pe frunte, acoperindu-şi faţa cu palma.

— Opreşte-te. Destul.

— Îmi pare rău, a zis Edward repede, atingându-i mâna timp, de o secundă, apoi retrăgând-o şi strângându-şi paharul cu o asemenea forţă, de parcă ar fi vrut să-l sfărâme. Îmi pare rău, zău. N-am vrut să te simţi prost. O să am mai multă grijă de acum încolo. Şi a avut. După ce a comandat, a vorbit doar despre vreme, despre oraş, despre ultimul spectacol de la Kennedy Center, despre navigaţia în golful Chesapeake. A stat uşor îndepărtat de masă, ţinând paharul cu vin şi privind undeva peste umărul ei. Asta îi convenea de minune lui Jamie. Îi oferea şansa de a-l studia mai cu atenţie, fără a risca să fie scrutată de acei ochi negri, adânci. Ceea ce luase ea drept frumuseţe, era mai mult decât atât. Edward poseda o senzualitate intensă, o prezenţă fizică deosebit de puternică. Deşi avea umerii largi, părea zvelt şi graţios. Avea mâinile puternice. Le simţise pe cotul ei, ţinând-o aproape de el, atunci când se plimbaseră pe străzile oraşului, atunci când o ajutase să intre şi să iasă din taxi, în drum către restaurant. Dar în majoritatea timpului, el le ţinea adânc vârâte în buzunare. Sau stătea, ca acum, aparent nonşalant, dar încordat, tăcut, reţinut. Asta era, şi-a dat ea brusc seama. Sub acea alură sexy, dincolo de senzualitatea pregnantă, exista o reţinere. Edward

ascundea ceva. Era în mod clar rezervat. Dar ce ce? Cine era, de fapt? Ce anume se întâmplase în viaţa lui, învăluindu-l în acest voal gros de reţinere?

El a observat că ea îl privea şi sângele i-a colorat obrajii. Lui Jamie nu-i venea să creadă că-l făcuse să roşească.

— Îmi pare rău, a zis ea. Şi-a plecat repede privirea către paharul cu vin şi a sorbit.

E foarte bun. Îmi place.

— Mă bucur. O.K., s-a gândit ea, am plecat de la prea mult şi am ajuns la prea puţin.

Ce ne trebuie acum, e ceva neutru, impersonal. Ceea ce aştepta ea era o reîntoarcere la discuţia despre vreme. Dar asta nu s-a întâmplat. În schimb.

Edward i-a susţinut privirea şi şi-a pus mâinile pe masă.

— Ce-ai vrea să ştii despre mine? a întrebat el, de parcă i-ar fi citit gândurile.

Jamie era pe cale să se eschiveze, dar el i-a sărit în ajutor imediat.

— Te rog, întreabă-mă. Doreşti probabil să ştii mai multe despre mine, după cât eşti de prudentă.

— Stai puţin, a spus ea în defensivă. Nu sunt nevrotică sau ceva în genul ăsta. Pur şi simplu nu-mi place să tentez soarta.

— Nici mie.

— Atunci, e-n regulă. Ăsta e un lucru în favoarea noastră, a spus ea, zâmbindu-i.

Adevărul e că sunt multe lucruri pe care aş vrea să le ştiu. Însă am să încep mai uşor, îţi promit. De pildă, cu ce te ocupi? El i-a zâmbit.

— E un început, într-adevăr. Lucrez pentru una dintre reţelele importante de televiziune prin cablu. La secţia internaţională. Ceea ce înseamnă că vând drepturile de difuzare a programelor americane în străinătate. În Europa, Asia sau Orientul Mijlociu.

— Oh, trebuie să fie minunat să călătoreşti.

— Da, îmi place. Când m-am angajat pentru a pune pe picioare secţia asta, a trebuit să-mi planific singur totul. Am făcut în aşa fel, încât să pot călători peste tot în lume.

— Te înţeleg. Toate locurile acelea, oamenii, arta şi arhitectura lor, mi se pare fascinant!

— Da, mă aşteptam să ţi se pară aşa.

— Ţie nu? a întrebat ea, privindu-l cu ochii mari. El a ridicat din umeri.

— De obicei, ceea ce văd este interiorul vreunei pensiuni, al unui hotel sau altul.

Toate au început să semene între ele. Dar poate că am putea călători împreună într-o zi. Jamie a râs, fără să-l ia în serios.

— Eşti amabil, dar nu uita că asta e abia prima noastră întâlnire. S-ar putea să ajungi la concluzia că n-avem nimic în comun, că nu există nici cea mai mică atracţie între noi.

— Mi-e teamă că acest lucru nu mai este posibil din punctul meu de vedere. A spus asta încet, sfredelind-o cu ochii, cu privirea.

Nu. Ia-o mai uşor… ar fi vrut ea să spună. Dar a înghiţit şi a aprobat din cap.

— Mulţumesc, a zis ea încet. Deci… mai spune-mi câte ceva despre tine.

Din nou a urmat o secundă de ezitare.

— Păi, am patruzeci şi şase de ani şi sunt holtei. Muncesc foarte mult. Îmi place ceea ce fac. Îmi mai place teatrul, baletul, opera şi baschetul. Nu… A zâmbit brusc, ridicând din umeri, în felul acela tineresc, care o dezarmase complet. Nu ştiu ce altceva aş putea să-ţi mai spun.

— Eşti divorţat? Despărţit?

— Nu. Părea să dorească să nu mai adâncească lucrurile, dar ea se aplecase spre el, cu sprâncenele ridicate, aşteptând. Aşa că a adăugat:

— N-am fost niciodată căsătorit. Deşi Jamie ar fi vrut să întrebe de ce, n-a făcut-o… încă. În schimb, simţul onestităţii a obligat-o să ofere şi ea o mărturisire în schimbul celei pe care el tocmai o făcuse.

— Nici eu. Am… cred că am fost tot timpul prea ocupată. Nu ţi-am spus că sunt pictoriţă? Da, se pare că asta îmi ocupă tot timpul. Nu găsesc nici vreme şi nici energie pentru altceva. Uneori, am impresia că mănânc, beau şi dorm pictând.

Ea se aplecase în faţă în vreme ce vorbea, sprijinindu-şi bărbia în palmă, vorbind repede, aşa cum făcea întotdeauna când se pornea. S-a uitat în ochii lui şi… şi-a pierdut şirul gândurilor.

— Eu… ăă… ce spuneam? a întrebat zâmbind,

acoperindu-şi chipul cu o mână. Măi să fie! Probabil că vinul ăsta e de vină. Îmi pare rău.

— Nu-i nicio problemă. Îmi povesteai despre pictura ta. La ce lucrezi acum?

Ea a ezitat, umbra unei încruntări traversându-i privirea.

— Ah, destul cu poveştile despre pictura mea. E de ajuns să-mi acorzi o şansă şi te pot plictisi de moarte.

— Nu mă plictiseşti. Absolut deloc. Îmi place să te ascult. E minunat să aud pe cineva vorbind cu o asemenea pasiune despre munca pe care o face.

— E prea de tot! Nu mă pot opri! a gemut ea, încruntându-se către faţa de masă, blestemându-şi stângăcia.

— Şi cine ţi-a spus minciuna asta? Ea a ridicat privirea, uimită. Dacă şi-ar fi putut găsi vocea, ar fi şoptit: „*Tatăl meu. Totdeauna a făcut asta*”. Însă, din fericire, în momentul în care a putut vorbi, izbutise deja să se controleze.

— Mulţumesc, a zis ea încet. Eşti drăguţ. Cu un zâmbet în ochi, a întrebat:

Eşti o persoană chiar atât de amabilă?

— Am fost etichetat şi mai bine… dar şi mai rău. Va trebui să-ţi dai seama singură.

— Poate c-am s-o fac, a replicat ea, cuprinsă de un acces de bravadă.

Şi apoi, fără să plănuiască asta, i-a zâmbit privindu-l în ochi. O făcea să se simtă bine. Să se simtă atrăgătoare. Dorită şi irezistibilă. Poate din

cauza felului în care el o privea în vreme ce ea vorbea, părând totalmente acaparat. Era vorba de privirea din ochii aceia întunecaţi, de interesul, de admiraţia lui. Toate astea i se urcaseră direct la cap precum efectul unei băuturi tari.

Şi, mai mult, se părea că şi el simţea acelaşi lucru. Timp de o secundă, rezerva, reţinerea lui obişnuită, a părut să se îndepărteze. Şi Jamie a prins o imagine nouă a lui Edward Rockford, o persoană liberă şi impetuoasă, plină de pasiune, un om impregnat cu ceva mai mult decât un grăunte de sălbăticie. Timp de o secundă, privirile lor s-au încrucişat şi ceva a călătorit între ei, conectându-i.

Dar era prea devreme. Era prea înfricoşător. Jamie a râs nervos şi a privit în altă parte, uitându-se după chelner, după şeful de sală, după oricine altcineva.

— Aş fi în stare să ucid pentru încă o porţie din pâinea asta minunată! a spus ea, lăsându-se pe spate în scaun. Mmm… pâine franţuzească rumenită şi unt adevărat. Uneori am impresia că aş putea trăi numai cu asta. Şi cu brânză! Deşi ştiu că nu sunt bune pentru sănătate, brânza şi untul vreau să zic… Ah, dar plăcerea gustului ăsta îşi merită pedeapsa, nu crezi?

— Ba da, a zis el serios, deşi în voce i se putea ghici râsul, aprecierea caldă.

Se lăsase pe spate, cu un braţ sprijinit de speteaza scaunului, cu capul puţin aplecat, astfel încât s-o poată privi pe sub sprâncenele lui

întunecate, ochii lui negri concentrându-i-se pe chip. În colţul gurii i se fixase un zâmbet. Ea îi putea vedea pieptul ridicându-se ritmic, odată cu respiraţia, pielea netedă şi bronzată a gâtului, linia elegantă a obrazului.

Jamie a simţit dorinţa invadând-o. Ar fi vrut să întindă mâna chiar atunci, în clipa aceea şi să-l atingă. Simţea nevoia, tânjea s-o facă. Brusc, dorea să-i atingă pielea, să-l pipăie, să-i simtă asprimea bărbii abia ghicite, netezimea obrazului şi a frunţii, să aibă sub palmă atingerea părului des. Era ca o febră, o ardere bruscă de-a lungul nervilor, o dorinţă stranie şi necunoscută. Şi-a împreunat palmele în poală şi le-a strâns între genunchi. În clipa aceea, Edward s-a aplecat peste masă şi a întins o mână dincolo de graniţa formată din coşul cu pâine, pahare, lumânări… Jamie şi-a simţit inima luând-o din loc.

Dar totul s-a terminat într-o clipă. Sau poate că doar îşi imaginase. El a ridicat doar paharul cu apă, a băut şi l-a pus la loc. Chelnerul a apărut ca de nicăieri, a turnat cafea, le-a oferit un desert. Jamie fremăta. Nu de mâncare avea ea nevoie.

Buzele, întregul ei corp era inundat de o dorinţă sălbatică, stranie. N-avea nevoie de cremă de ciocolată… sau de tort. Avea nevoie să-l guste pe el…

Fierbinte, puternic, delicios. Un gust interzis. O îmbrăţişare sălbatică, un sărut fierbinte, umed. O clipă de abandon total! Acum. Chiar în momentul ăsta. Nu mai putea aştepta nici măcar o

clipă. Ştia că şi el simţea acelaşi lucru, îi putea ghici semnele dorinţei, îi putea zări dorinţa din ochi, aproape că îi putea simţi căldura radiindu-i din corp. Dacă l-ar atinge cu vârful degetelor, pielea i-ar sfârâi; l-ar însemna cu marca ei pentru totdeauna. Nu trebuia să facă altceva decât să întindă mâna şi să-l atingă. El avea să-i răspundă. Va sări de pe scaun şi o va lua în braţe…

— E cazul să mergem? Jamie şi-a ţinut respiraţia. A clipit şi a izbutit să vadă din nou în jur.

— Poftim? a şoptit ea, trecându-şi limba peste buzele uscate. El s-a aplecat în faţă, încruntându-se.

— Mă întrebam dacă eşti gata să mergem.

— Da, desigur. El s-a ridicat şi i-a tras scaunul.

— Ai vrea să mergem în altă parte? Să bem ceva? Să ascultăm nişte muzică? Sau vrei să te conduc acasă? Jamie se simţea dezorientată şi depresivă. Nu făcuse decât să-şi imagineze totul, cu fantezia ei stupidă. De fapt, lui părea să nu-i pese: să meargă sau să plece, era indiferent pentru el. Probabil era plictisit, nerăbdător să se întoarcă la viaţa lui. Şi aşa era şi ea. Da, părea ridicol. N-avea nevoie de atenţiile lui. Nu ea căutase asta. Adevărul era că, în primul rând, nici nu se gândise să aibă vreo legătură cu bărbatul ăsta. Ar putea foarte bine să clarifice lucrurile chiar în clipa asta.

— Cred că ar fi mai bine să mă întorc acasă.

Am puţină treabă şi mâine… mă rog, trebuie să mă trezesc devreme. Edward a privit-o o clipă înainte de a răspunde, dar, atunci când a vorbit, vocea îi era lipsită de orice expresie.

— Bine, o să opresc un taxi. Au călătorit tot drumul în tăcere. La uşa ei, el a aşteptat până ce ea a întors cheia în broască.

— Noapte bună, Jamie. Ea a deschis uşa şi a păşit înăuntru.

— Noapte bună. A fost foarte plăcut şi… – i-a întins mâna – mi-a făcut plăcere că ne-am întâlnit, Edward. Poate că o să ne mai vedem şi altă dată.

El i-a luat mâna şi a ţinut-o, uşor dar ferm, degetele lui înconjurându-le pe ale ei. N-a spus nimic, doar i-a ţinut mâna, i-a ţinut-o strâns, cu putere, căldura călătorind din palma lui într-a ei, în sus pe braţ, umplându-i pieptul, înfăşurându-i inima cu un val de durere, cu o dorinţă stranie. Oh, Dumnezeule, sper că n-o să mi se întâmple din nou, şi-a zis ea, trăgând aer în piept, în vreme ce el continua să-i ţină mâna şi s-o privească în ochi. Dar apoi i-a dat drumul.

— Atunci, noapte bună. Eşti în siguranţă aici?

— Bineînţeles.

— Vrei să aprinzi mai întâi luminile?

— Sigur, a spus ea, apăsând pe buton şi lăsând lumina să inunde încăperea. Aşa. Totul e cum nu se poate mai bine, a adăugat, cuvintele contrazicând sentimentele ei ascunse. Aşa că… noapte bună.

— Noapte bună. El s-a întors şi a pus mâna pe

balustradă, aproape grăbit.

Încruntându-se, cu buzele subţiate, ea a închis încet uşa, sigură că, tocmai în clipa când făcea asta, el avea să o oprească, punând o mână pe tocul uşii şi un picior în prag. A sperat asta chiar şi după ce a auzit zgomotul metalic al încuietorii.

CAPITOLUL 4

Edward s-a oprit în capul scărilor, în faţa uşii de la intrare, şi şi-a sprijinit capul de peretele rece. A închis ochii şi s-a străduit să se stăpânească. Fii calm, fii rece.

Şi-a comandat trupului să-l asculte, sângelui să înceteze să mai alerge nebuneşte prin vene, muşchilor să oprească acea durere ascuţită, nerăbdătoare, durerea dorinţei care i se răspândise precum focul în tot corpul. Oh, cu câtă disperare ar fi vrut s-o atingă, s-o ia în braţe, s-o simtă cu adevărat, să-i simtă pielea catifelată, căldura respiraţiei pe obraz, presiunea sânilor pe pieptul lui.

Acum singurul lucru care îi rămânea era să îndure chinul. Ea îi spusese noapte bună. Asta fusese tot. Asta era de fapt tot ceea ce îşi dorise el, tot ceea ce îşi putea permite să dorească. Atracţia fizică dintre ei era clară, era incredibil de puternică.

Dar mai exista ceva, ceva căruia nu-i putea da un nume, care îl chema spre ea, atrăgându-l tot

mai adânc în necunoscut precum un vârtej puternic. Trebuia să se împotrivească, să încerce să-şi păstreze echilibrul. Nu-şi putea permite să se lase purtat prea departe. Nu trebuia decât să se stăpânească.

Odată cu stăpânirea de sine, venea şi distanţa – o viaţă fără complicaţii sau durere.

Era singurul lucru înţelept pe care merita să-l vrei în lumea asta. Învăţase acest lucru din experienţa lui crudă şi era prea isteţ ca să facă aceeaşi greşeală de două ori. N-o va fermeca, n-o va scoate din minţi. Nu pe ea, nu de data asta. Va fi grijuliu, reţinut, reticent chiar. Era foarte bine să fii singur. Era suficient.

Însă în seara asta suferea, şi frumuseţea ei îl durea. Ochii ei mari, cenuşii, aprinşi de pasiune, atunci când vorbea, zâmbetul, râsul ei, felul cum se juca cu părul moale şi blond, care se termina tocmai în curba bărbiei, felul în care îl trecea după ureche, atunci când cădea pe gânduri, privirea aceea pierdută din ochii ei…

Stând acolo singur, îşi putea aminti fiecare gest, fiecare tonalitate a vocii ei.

Şi acea timiditate bruscă – acea rezervă – care exista undeva, adânc, în sufletul ei precum un grăunte de nisip în centrul unei perle. Despre ce era vorba? Ce însemna asta? Cineva o rănise? De aceea era ea tot timpul precaută?

Mânia l-a copleşit, împreună cu o nevoie îngrozitoare de a o proteja. Cu mai multe sute de ani în urmă, şi-ar fi pus armura, şi-ar fi încălecat

armăsarul şi s-ar fi grăbit să se bată în turnir cu rivalul. El ar fi fost cavalerul ei în armură strălucitoare. Cu o sută de ani în urmă, şi-ar fi scos pistoalele, s-ar fi aruncat pe cal şi s-ar fi dus să se dueleze. Cu zece ani în urmă, ar fi rupt-o la fugă înapoi, chiar pe scările astea, ar fi bătut la uşă şi, chiar în prag, ar fi luat-o în braţe. Cu zece ani în urmă… Dar nu acum. Nu. Acum ştia mai multe şi se putea controla, pentru a fi în siguranţă. Atunci de ce se simţea de parcă ar fi înnebunit? Tremura din nou, transpiraţia şiroindu-i pe buza de sus şi pe frunte. Ştergându-şi faţa cu o mână, a apăsat pe clanţă cu cealaltă şi a ieşit în aerul rece al nopţii. În stradă era zgomot, se auzeau claxoanele maşinilor, voci care strigau de la ferestre. Oare şi vocea ei îl chema? Nu, deşi atât de tare ar fi vrut. Cu maxilarul încleştat, cu ochii îngustaţi, el a pornit-o spre casă, fără să mai privească înapoi.

CAPITOLUL 5

Timpul trecea în apartamentul lui Jamie. Cutia cu bomboane de ciocolată rămăsese neatinsă, printre cârpe pătate de vopsea şi scrisori nedeschise.

Trandafirii roz se ofiliseră, dar petalele lor mai răspândeau încă un parfum dulce şi delicat, care umpluse încăperea. Jamie dăduse vina pe asta pentru faptul că nu putea picta. Ca şi căldura prea mare sau strălucirea soarelui dintr-un unghi

nedorit, mirosul dulce al trandafirilor o distrăgea. Nici măcar un singur tablou, din cele noi, nu îi ieşise. La arunca, dar nu se putea hotărî să arunce şi trandafirii roz… Şi nici peisajul neterminat.

Noaptea a trecut. Somnul i-a fost plin de vise stranii, de neexplicat. Era ca şi cum, deoarece refuza să muncească la pictura aceea, peisajul neglijat îi invada somnul. Dealul, copacii, drumul şi casa. Iar în casă aştepta cineva. Putea simţi prezenţa acelei persoane. Cine? Cine veghea acolo, cine aştepta?

Şi apoi, un coşmar care se tot repeta. Era din nou fetiţa închisă în spatele portierelor unei maşini negre. Părinţii ei se îndepărtau pe o stradă aglomerată, iar ea trăgea cu disperare de mânere, bătea în ferestre şi îi striga pe nume. Dar ei niciodată nu se întorceau. Alţi oameni se opreau şi se uitau la ea, certând-o cu voci mânioase: Fii cuminte! Nu mai ţipa aşa! Ce copil rău!

S-a trezit plângând, cu perna umedă, cu pieptul zdrobit de mâhnire. A sărit din pat, s-a plimbat prin casă, încercând să se ocupe cu ceva, adunând câte un lucru şi punându-l la loc; ceea ce şi-ar fi dorit era să fi avut o prietenă bună pe care s-o poată suna, cu care să poată vorbi, o prietenă care să stea s-o asculte sau şi mai bine, care să alerge s-o strângă de mână, s-o îmbrăţişeze, să-i ofere un sprijin împotriva lumii întregi. Avea nevoie de cineva. Şi se ura pentru asta, îşi ura inima pentru că o durea, buzele şi mâinile, pentru că îi tremurau. Îşi ura gândurile care se întorceau

fără răgaz la bărbatul cu ochi pătrunzători.

Şi apoi auzea vocea tatălui său: Te-am prevenit doar. Să n-ai nevoie de nimeni. Să nu depinzi de nimeni, să fii cineva la care alţii să vină târându-se. Încetează să-ţi mai pierzi vremea cu picturile alea ridicole. Încetează să mai fi un nimic, un nimeni… Jamie a ieşit în fugă din casă.

A alergat pe scări şi apoi afară, în soarele dimineţii de vară. Singurul loc unde putea merge era restaurantul din colţ. A intrat acolo şi a băut o cafea, ciugulind dintr-o felie de pâine prăjită, până ce demonii s-au retras în ascunzişurile lor.

Jamie s-a reîntors încet spre casă, oprindu-se mai întâi la magazin, pentru câteva provizii. Urcând ultimele trepte, gâfâia şi braţele o dureau; cele două pungi cu alimente păreau să se fi îngreunat fiecare cu cel puţin vreo zece kilograme. Nu voia decât să le lase să cadă în faţa uşii, să-şi găsească cheia şi să se strecoare înăuntru. Fusese o dimineaţă îngrozitoare. Când a păşit pe ultima treaptă, cineva a întins mâna şi i-a ridicat pungile din braţe. Dispariţia bruscă a poverii a făcut-o să se simtă de parcă i-ar fi crescut aripi.

— Bună dimineaţa, a zis Edward, ochii lui întâlnindu-i pe ai ei, pe deasupra ţelinei şi a pâinii integrale.

— Edward! Ce faci aici? Era prea uimită, ca să se mai prefacă, prea fericită.

— Am sunat, dar n-ai răspuns. Mi-am imaginat că eşti plecată şi apoi am regretat că nu

te-am condus înăuntru aseară, că nu m-am asigurat că totul e în regulă. N-am vrut să te deranjez…

— Nu mă deranjezi, a spus ea, brusc ameţită de plăcere. Nici măcar nu s-a oprit să se gândească. Deschizând uşa larg, s-a strecurat pe lângă el, i-a pus mâinile pe umerii largi şi l-a împins înăuntru. Pot să-ţi pregătesc micul dejun? Sau o gustare? Nu întotdeauna târguiesc aşa mult. Am cafea proaspătă şi prăjituri englezeşti, brânză… Emoţia părea să sară de la ea la el, aruncând scântei, sfârâind în aerul dintre ei. El i-a zâmbit.

— Nu te deranja. Am să te iau în oraş. Într-un loc minunat. Undeva unde n-ai mai fost niciodată. Spune tu locul unde ai vrut întotdeauna să mergi şi e ca şi făcut!

— În Tahiti, a răspuns ea, râzând din priviri.

— Bine, a spus el încet. Atunci, Tahiti să fie.

El îi zâmbea şi avea pe chip o expresie de mulţumire, care îi îmblânzea trăsăturile, făcându-l să pară şi mai frumos decât îl ştia. Artista din ea tânjea să-l picteze, să prindă acea expresie trecătoare. Femeia din ea nu voia însă decât să-l mângâie. Şi chiar asta a şi făcut. Edward s-a crispat, atunci când Jamie i-a atins cu vârful degetelor obrazul; a închis ochii pe jumătate şi şi-a ţinut respiraţia. Apoi s-a apropiat şi a luat-o în braţe. Ea s-a ridicat uşor pe vârfuri şi i-a încercuit gâtul cu braţele. Şi apoi el a sărutat-o. Gura îi era caldă şi dulce, înfometată, dar blândă.

Buzele lui le-au atins pe ale ei cu delicateţe. Un geamăt abia perceptibil i s-a ridicat în gât, apoi a început să o sărute cu pasiune, apăsându-şi buzele cu putere, gustându-i dulceaţa, inhalând-o în suflet, ca un om care, murind de sete, se trezea deodată lângă un izvor cu apă dulce şi proaspătă.

Pasiunea lui a trezit ceva în interiorul ei. Pentru prima oară, a simţit de parcă sărutul ar fi fost totul. De parcă ar fi putut sta aşa, lipită de el, în braţele lui calde, cu capul lăsat pe spate şi gura deschisă către a lui, pe veci.

Din creştet până în vârful picioarelor, se simţea vie, sensibilă la fiecare mişcare a muşchilor lui, la fiecare respiraţie, conştientă de fiecare punct de contact dintre ei doi. Ei doi. Părea de neînţeles. Nebunesc. Şi totuşi, într-un fel care nu i se mai întâmplase niciodată, uite cât de bine se potriveau. Uite cum ştia el câtă nevoie avea ea să fie îmbrăţişată, sărutată, mângâiată. Parcă ştia totul despre ea, totul, fără să i se fi spus ceva, de parcă ar fi făcut parte din ea, ar fi fost legat de ea... De parcă totul ar fi fost predestinat. Dintotdeauna. Şi ea n-ar fi făcut decât să se îndrepte toată viaţa către această clipă, fără măcar s-o ştie.

În ochii ei erau lacrimi, atunci când el a ridicat capul şi i-a privit chipul.

— Ce? Ce s-a întâmplat, draga mea?

— Nimic, a spus ea, clipind ca să-şi îndepărteze lacrimile, întinzând apoi mâna şi atingându-i obrazul. Nu-i nimic, totul e foarte

bine. Nu pot explica…

— Nu, nici măcar să nu încerci. Nu acum, nu încă. Lasă-mă doar să te strâng în braţe. Să te privesc. Eşti atât de frumoasă! Ea şi-a lăsat fruntea pe pieptul lui.

— Vai, nu sunt! Dar mă bucur că mă vezi aşa.

— Dar chiar e adevărat, a şoptit el, sărutând-o uşor în creştet şi apoi înălţându-i capul, îi sărută vârful nasului, buzele, bărbia. Ea şi-a răsfirat degetele prin părul lui, i le-a împreunat pe ceafă şi i-a tras buzele din nou către ale ei.

Avea să-l sărute, fără să se mai gândească la nimic. Îl va săruta aşa cum voia s-o facă, plină de îndrăzneală şi pasiune, plimbându-şi limba de-a lungul buzelor lui, sondându-i interiorul dulce al gurii, împletindu-şi limba cu a lui, sărutându-l cu ferocitate, apoi uşor, tandru, cu delicateţe. Îi va permite s-o ridice în braţe, va pluti ca o pasăre, va cădea ca o piatră, astfel încât el va trebui să-i susţină greutatea pe braţe, aşa, chiar aşa…

Edward a simţit-o sprijinindu-se de el, ca şi cum oasele ei s-ar fi topit, ca şi cum toată puterea şi reţinerea ei de până atunci, s-ar fi transformat în apă îndulcită, în căldura îmbrăţişării lor. Înconjurându-i spatele cu braţele, el a tras-o mai aproape. Senzaţia sânilor ei pe pieptul lui i-a trezit durerea, o atingere de dor şi de pierdere, de aţâţare şi teamă. Trecuseră zece ani de când atingerea unei femei îl mai mişcase în felul ăsta. De obicei, nu însemna nimic, nimic. Acum însă era ca şi cum i s-ar fi deschis pieptul, i s-ar fi sfâşiat

inima. El a întrerupt sărutul, îngropându-şi faţa în mătasea părului ei. Respiraţia îi era întretăiată; mâinile îi tremurau. A încercat să se îndepărteze, să-şi revină. Dar ea s-a agăţat de el.

— Aşteaptă. Aşteaptă, Jamie… Stai o clipă… El s-a îndepărtat şi s-a întors cu spatele.

Şi-a încrucişat braţele pe piept, aplecându-şi umerii. Respiraţia lui devenise şuierătoare. Jamie i-a atins umărul. Edward şi-a îndreptat spatele, s-a întors şi i-a zâmbit. l-a atins obrazul, dar exista o umbră în spatele ochilor lui şi mâna i-a mai zăbovit doar o clipă înainte ca ei să se îndepărteze, vorbind în vreme ce apuca una dintre pungile cu alimente.

— Există ceva aici care ar trebui pus în frigider, înainte să ieşim pentru dejun?

— Nimic, a răspuns ea, încercând cu disperare să-i citească gândurile. Dorinţa i-a dat curaj. Te simţi bine, Edward? Nu vrei să-mi vorbeşti…?

— Sigur, despre ce vrei să vorbim? a răspuns el, calm şi zâmbitor. S-a sprijinit de perete, cu braţele încrucişate pe piept. Pentru Jamie totul părea confuz. Oare doar îşi imaginase pasiunea din sărutul lor? îşi imaginase suferinţa pe care o simţise în el? Ce se întâmpla? Ce naiba se întâmpla?

— Deci, despre ce vrei să discutăm, Jamie Payton? Să-ţi spun că mă bucur că te văd? Aşa cum ţi-am zis, am regretat că nu te-am condus înăuntru aseară.

— N-a fost nicio problemă. Vin singură în fiecare seară, a replicat ea, încercând să se concentreze asupra cuvintelor lui. Se simţea atât de straniu: prinsă între realitate şi fantezie. Prinsă în capcană în Zona Crepusculară! Ideea a făcut-o să râdă. El a privit-o uimit.

— Ce-i atât de amuzant?

— Nimic, a zis ea, ridicând din umeri, scuturând din cap. Nu contează. Ascultă, mă duci să luăm masa sau nu? Am o mulţime de lucruri de făcut…

— Sper că niciunul la fel de important sau de plăcut ca un dejun împreună, a răspuns el, pe acelaşi ton ironic. Ea i-a zâmbit, gata de a-i da o replică isteaţă, dar emoţia i-a umplut pieptul. Când el era atât de aproape, gânduri nebuneşti se ridicau dintr-un loc necunoscut, umplând-o de speranţe, de dorinţe. Nici nu se mai putea descurca. Şi nici nu mai voia să-i facă faţă.

— Jamie? Vocea lui era joasă şi un pic răguşită.

S-a aplecat spre ea şi a întins mâinile. Dar ea nu mai dorea aşa ceva, fir-ar el să fie! Trebuia să-şi păstreze cumpătul. Dacă el putea, şi ea o putea face.

Împingându-l cu dosul palmei, ca în joacă, ea s-a întors şi s-a prefăcut preocupată de pungile cu alimente.

— Cred că am chef de un picnic. Am să pregătesc nişte sandvişuri cu unt de alune şi jeleu. O să găsim un loc plăcut undeva. E soare, nu sunt

nori. Ce zici de idee?

O sprânceană întunecată s-a ridicat a surpriză.

— Dar ţi-am promis că te duc la restaurant.

— Nu, mi-ai promis că mă duci în Tahiti, a răspuns ea. Dar eu nu pun prea mare preţ pe promisiuni.

Edward a încercat să-i ia mâna, în vreme ce se plimbau prin Georgetown, dar Jamie ţinea cu putere mânerul coşului, pe care îl căra, tot legănându-l înainte şi înapoi, păstrând astfel un spaţiu considerabil între ei. El a renunţat şi şi-a vârât mâinile în buzunare.

— Semeni cu Scufiţa Roşie, a zis el, aruncându-i o ocheadă.

— Păi, asta înseamnă că tu eşti ori lupul… ori vânătorul.

— Şi ce ai prefera? Ea a scuturat din cap.

— Nu-l vreau pe niciunul. M-am săturat de lupi şi nu simt nevoia să fiu salvată, mulţumesc. Nu. Ceea ce mi-ar plăcea, e să rescriu povestea.

— Bine, atunci asta o să facem, a spus el serios, privirea odihnindu-i-se pe chipul ei.

— Cine eşti? a întrebat Jamie, oprindu-se brusc. El a râs ascuţit.

— Adică?

— Adică adevărul. Cine eşti tu, Edward? Ce vrei de la mine? Ochii ei mari erau cercetători, îngrijoraţi. De unde ai apărut? Cum de s-a întâmplat să fii în galeria aia, în seara aceea? apoi la uşa mea? Chiar te interesează să mă cunoşti?

Spune-mi, fiindcă jocul ăsta m-a cam obosit.

— Sunt mai mult decât interesat de persoana ta, Jamie Payton, a zis el, apucându-i umerii şi aplecându-se spre ea. Sunt atras de tine. Vreau cu disperare să te cunosc. Nu o simţi? Nu vezi că nu pot să stau departe de tine? Dumnezeu ştie cât am încercat. Dar uite-mă aici… El şi-a îndepărtat braţele, apoi le-a lăsat să cadă. Chipul îi era un amestec de dor şi disperare. Dar Jamie n-avea de gând să-i facă sarcina mai uşoară.

— De ce? a întrebat ea. De ce eşti atras spre mine? Şi de ce te face asta atât de nefericit?

— Nefericit? Cu un râs brusc, Edward s-a întors, s-a îndepărtat câţiva metri şi apoi a venit înapoi. Nefericit? Mai degrabă speriat de moarte. Mai degrabă terorizat. Mai degrabă – a privit-o în ochii plini de pasiune – mai fericit decât am fost vreodată. Abia mai pot respira… Sunt binecuvântat. A spus ultimul cuvânt în şoaptă, cu chipul lângă al ei. Of, Jamie, nu înţeleg. Nu mă pot explica. Nici măcar n-am să încerc să dau un nume la acel ceva care ne-a adus împreună acolo, în seara aceea. El a dat din cap încet, cu privirea atât de limpede şi de adâncă, încât ea îi putea vedea în suflet.

— Nu ştiu decât că simt ceva, ceva nesperat de…

A ridicat din umeri, încercând să găsească cuvântul potrivit. N-a reuşit însă.

— Nu vrei să m-ajuţi? Spune-mi ce gândeşti. Spune ceva. Ea s-a îndepărtat de el, pentru ca

braţele lui să nu o mai ajungă. Clătinând din cap, a şoptit:

— Nu ştiu ce să-ţi spun. Eu… Nu cred că vreau să am de-a face cu asta, Edward. Nu înţelegi.

— Ajută-mă să înţeleg.

— Nu pot. Nici eu nu-mi dau seama. Tot ceea ce ştiu este că nu vreau să am de-a face cu nimic din toate astea. Mi s-au întâmplat lucruri stranii şi vreau ca ele să înceteze. Pictura mea… visurile… tu. Toate astea sunt prea mult pentru mine.

— Prea mult?

— Prea mult de suportat.

— Prea mult de suportat, a răspuns el ca un ecou, privirea lui pătrunzătoare atingând-o până în inimă. Interesant, nu-i aşa, Jamie, cu câtă grijă evităm amândoi adevărul. Nu, nu mă întrerupe, ştii foarte bine ce vreau să spun. Am spus că n-am simţit nimic timp de zece ani. Şi tu nu mă întrebi de ce. Tu… Nu, ascultă-mă!… Tu m-ai îndepărtat, tu te-ai ferit de orice discuţie despre dragoste… şi eu nu te întreb care-i motivul. E prea mult de suportat, Jamie Payton? Amândoi purtăm lucruri insuportabile în noi, dar mergem mai departe, tu şi cu mine, nu-i aşa? Ne descurcăm cum putem. Dar fericirea, posibilitatea fericirii… asta ne sperie la culme.

— Tu mă sperii la culme, Edward. Stai aici şi vorbeşti în şarade. Eram în drum către un picnic, fir-ar el să fie! Şi în schimb ne-am oprit într-un colţ de stradă să ne certăm. N-am nevoie de aşa

ceva. Şi uite că nu mai am chef nici de picnic. Mă duc acasă.

— Te întorci, ca să te ascunzi în apartamentul tău?

— Fir-ai să fii, Edward. Nu vrei să mă laşi în pace? la asta... l-a aruncat coşul la picioare. Găseşte pe altcineva cu care să te duci la picnic, iar pe mine lasă-mă în plata Domnului! Când el s-a aplecat să ridice coşul, Jamie a rupt-o la fugă şi a dispărut în josul străzii. Încordându-şi maxilarul, ignorând privirile îndreptate către el, Edward a pus la loc mâncarea în coş, apoi s-a ridicat, înalt şi ţeapăn.

Undeva, în stânga lui, în spatele unui gard mic de piatră, se afla o bisericuţă. A făcut un pas peste zid, a luat-o pe alee şi a pus coşul chiar lângă uşa de la intrare. O placă de bronz i-a atras atenţia. Închinată *Sfântului Jude, patronul situaţiilor disperate.* Ca să vezi! A izbucnit într-un râs amar, făcându-l pe un bătrân paracliser să se întoarcă şi să-l privească. Ridicând din umeri, Edward a împins poarta şi s-a îndepărtat.

Întoarsă în garsoniera ei, Jamie a adunat trandafirii roz şi i-a aruncat la gunoi, lăsând o potecă de petale pe duşumeaua de lemn.

CAPITOLUL 6

— Uită-te la asta, a zis Jamie, proptindu-şi tabloul, acel peisaj, pe perete, în faţa lui Karl Viereck. Viereck îi sponsorizase prima expoziţie şi

multe dintre pânzele ei de dimensiuni mai mari încă atârnau pe pereţii galeriei lui. Era cu spatele la ele şi din nou a arătat cu degetul către tabloul neterminat pe care îl adusese cu ea.

— Deci, ce crezi? E un gunoi? Pot să-l arunc?

— E un mod interesant de a prezenta o lucrare de artă… mai ales atunci când e vorba chiar de opera ta, a comentat Karl amuzat, dar, de fapt, tu nu te-ai priceput niciodată la vânzări. Şi-a ridicat sprâncenele, apoi şi-a îndreptat atenţia către tablou, îngustându-şi ochii, făcând un pas înapoi, apropiindu-se din nou.

— Tu ai pictat asta?

— Da, a aprobat ea din cap, ţinându-şi respiraţia. De ce? Ţi se pare diferit?

El s-a lăsat pe călcâie şi şi-a ţuguiat buzele.

— Păi, dacă mă uit cu atenţie, pot vedea că este într-adevăr vorba de tabloul tău; e tuşa ta, felul tău de a folosi culorile. Dar…

— Dar… a intervenit ea, simţind nevoia să-l audă spunând: „*Dumnezeule, Jamie Payton a pictat un peisaj. Asta chiar că-i o surpriză!*” Hai spune-o, s-a gândit ea.

Spune-o şi salvează puţinul care a mai rămas din sănătatea mea mintală.

Spune-mi odată! El i-a aruncat o privire sceptică.

— Ceea ce văd eu aici nu e felul tău obişnuit de a picta. E ceva mult mai emoţional pe pânza asta. Ceva în legătură cu lumina pe care ai prins-o, ceva…

— Ce? a intervenit ea din nou, ştiind ce era el pe cale să spună. El i-a zâmbit.

— Era să spun că e ceva aproape *„mistic”* în legătură cu pictura asta. Dar ştiu cât de mult îţi displace felul ăsta de comentarii.

— Ah! a oftat ea, total confuză. Asta-i tot?

— Asta-i tot? a repetat el, luând-o peste picior. Jamie, dacă mi-ai fi pictat o duzină de asemenea tablouri, cu soiul ăsta de energie şi intensitate, cu impactul ăsta emoţional, le-aş fi vândut pe toate.

— Ah!

— Cum adică „ah”? Eu îţi spun că ai descoperit ceva, un fel de energie, o viziune care s-ar putea să-ţi schimbe radical cariera, şi tu te vaiţi? Te simţi bine?

— Da, cred că da. Jamie a ridicat din umeri. E ciudat, totuşi…

— Da, este.

— Nu, am vrut să spun că e ciudat felul în care văd eu pictura asta. Mă înnebuneşte pentru că văd… S-a oprit, simţindu-se ridicolă. A trebuit să-şi reprime un zâmbet stângaci. Văd ceva în interiorul acestei picturi… altceva. Karl s-a uitat la ea cu îngrijorare.

— Ce anume, Jamie? Insistenţa lui a iritat-o. Nu-i plăcea să fie privită fix. Făcând cu mâna a lehamite, a încercat să schimbe subiectul.

— Nimic, e o prostie. Uită ce-am spus. S-a aplecat, a ridicat tabloul de pe podea şi a început să-l reîmpacheteze.

— Doamne, întotdeauna uit cât de greu este. Poţi să-l ţii o clipă, Karl?

— Bineînţeles. I l-a luat din braţe şi l-a ţinut câtă vreme ea s-a îndepărtat puţin, privindu-l încă o dată. Degetele lui s-au crispat pe pânză. S-a încruntat.

— Ce-ar fi să mi-l laşi mie, Jamie? Am o presimţire că unul dintre clienţii mei o să-l găsească irezistibil.

— Dar nu e terminat.

— E foarte frumos!

— Dar nu este terminat, Karl. Jamie a râs, luând pachetul din mâinile lui şi ţinându-l la piept.

— Atunci promite-mi că o să lucrezi la el şi că o să mi-l aduci imediat ce o să-l termini.

— Am s-o fac, desigur. Doar tu te ocupi de toate lucrările mele.

— Pe ăsta îl vreau cât de repede posibil.

— Sigur, a zis ea, retrăgându-se spre uşă. La revedere, Karl, şi mulţumesc.

— Plăcerea a fost de partea mea. Şi, Jamie… Mai mănâncă şi tu ceva. Pari palidă şi obosită.

N-o voi face. Nu trebuie s-o fac. N-o voi face. Nu trebuie s-o fac.

Jamie a tot repetat cuvintele, ca pe o litanie. Nu va mai lucra la pictura aceea.

Era în faţa şevaletului încă de la mijlocul amiezii, încercând pânză după pânză, recurgând chiar la exerciţii vechi de artă, pentru a da drumul creativităţii să curgă. Nimic n-a funcţionat. Întreaga zi fusese un eşec total. Acum, la miezul

nopţii, trăsese transperantele. Cutia cu vopsele, pe care o luase de la magazinul acela ciudat, era deschisă, pregătită pe masa de lucru. Iar pictura ei, peisajul acela misterios, se afla pe şevalet, aşteptând. Din clipa în care şi-a luat pensula, a înmuiat-o în vopsea şi apoi a pus-o pe pânză, toată rezistenţa i-a dispărut. O senzaţie de bine a invadat-o. Era ca o muzică, ca vinul bun, ca fericirea. A invadat-o, îndepărtându-i teama, mânia* supărarea… Îndepărtând totul, umplând-o în schimb de bucurie şi putere. A lăsat ca pictura s-o ia în stăpânire. S-a lăsat pradă şuvoiului de culoare, imaginilor misterioase din mintea ei, pasiunii copleşitoare a pictatului. Nu se mai gândea la nimic, nu-şi mai făcea nicio grijă. A pictat pur şi simplu, până ce n-a mai putut sta în picioare. Apoi s-a prăbuşit în pat şi a adormit ca un copil.

CAPITOLUL 7

Prin somn, Jamie a auzit o bătaie în uşă. Zgomotul i s-a strecurat în vis, un vis nou şi minunat, în care ea plutea deasupra unor dealuri împădurite, cu soarele cald în spate, lunecând uşor către casă. Era un sentiment pe care nu-l mai avusese niciodată. În casa aceea o aştepta cineva care o iubea. Acolo, în prag. Aproape că-l putea vedea… Bătaia în uşă a răsunat mai tare şi a izbutit s-o smulgă din somn. S-a auzit şi o voce. A deschis ochii. Ridicându-se, şi-a trecut o mână

prin păr şi s-a frecat la ochi.

— Jamie? Era vocea unui bărbat, şoptită, dar insistentă. Vocea lui. Ea s-a gândit să nu răspundă. O să rămână înăuntru tăcută, ignorându-l, până ce el se va hotărî să plece. S-a sprijinit de perete, înconjurându-se cu braţele, pregătindu-se parcă pentru un asediu. Dar o dorinţă irezistibilă a învins-o.

— Cine-i acolo? a strigat ea.

— Sunt eu… Edward Rockford… Te rog, Jamie, acordă-mi un minut ca să-ţi pot explica.

— Hm! a mârâit ea, deja înfuriată, amintindu-şi de cearta lor din stradă. Pleacă!

A aşteptat să audă sunetul paşilor lui retrăgându-se, dar liniştea era absolută. N-a făcut nicio mişcare.

— Hei? a întrebat ea, ridicând vocea. Ai plecat deja? Sunt ocupată. Am de lucru şi n-am timp de pierdut. A mai aşteptat câteva clipe, aplecându-se în faţă ca să asculte mai bine, ciulind urechea. Nimic.

— Ai plecat?

— Nu. Asta aproape c-a făcut-o să zâmbească. Îndreptându-şi spatele, şi-a încleştat dinţii, şi-a îngustat ochii. N-are decât să stea acolo, până ce o să prindă rădăcini.

Înăbuşindu-şi mânia, s-a dat jos din pat, a intrat în baie, s-a spălat, şi-a împăturit cămaşa de noapte şi s-a îmbrăcat cu o pereche de blugi şi un tricou. A netezit aşternutul şi a strâns sofaua extensibilă. S-a dus în chicinetă şi şi-a scos

boabele de cafea din frigider. Apoi s-a oprit, ascultând. A apăsat pe butonul râșniţei electrice. Împreună cu zgomotul, mirosul pătrunzător de cafea proaspăt măcinată a inundat garsoniera. A pus cafetiera în priză, a turnat apă şi şi-a pregătit ceaşca favorită.

— Ei? a strigat ea. N-ai plecat încă? Niciun sunet.

Ea s-a îndreptat ferm către uşă, a deschis-o şi s-a uitat afară.

— Ah, încă mai eşti aici? Mă rog, am ieşit doar să-mi iau ziarul… Edward s-a aplecat, l-a luat şi i l-a întins, fără să-i dea drumul din mână însă. Jamie a ridicat o sprânceană şi a dat din umeri. Şi-a pus ambele mâini în şolduri.

— N-ai decât să-l păstrezi. Nici nu-mi pasă. S-a întors ca să intre înăuntru.

— Jamie. Pot să intru? Te rog! Măcar o clipă.

— Nu cred, a răspuns ea. Dar apoi i-a întâlnit privirea, ochii aceia întunecaţi, care o atrăgeau adânc, tot mai adânc. Intră, dar numai pentru un minut.

— Mulţumesc.

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti. N-am de gând să fac din asta o întrunire plăcută.

Şi-a turnat cafea în ceaşcă, s-a aşezat pe singurul scaun din încăpere şi şi-a proptit bărbia în palmă. Deci? Edward rămăsese în mijlocul camerei, cu mâinile adânc vârâte în buzunarele blugilor negri, cu mânecile bluzei suflecate.

— N-am venit aici ca să-mi cer scuze… a

început el, dar Jamie l-a întrerupt imediat.

— Atunci n-ai decât să pleci. Şi-a pus ceaşca jos şi s-a uitat drept la el, cu palmele pe genunchi. O jumătate de zâmbet a apărut pe buzele lui. A tras aer în piept.

— Bine, atunci îmi cer scuze. Dar aş vrea să-ţi dau şi nişte explicaţii.

— Ce explicaţii?

— Apropo de ziua aceea… În legătură cu lucrurile pe care le-am spus…

— Ţi-am zis şi atunci, Edward, nu vreau să continuăm discuţia.

— De ce nu? Ce, aveai de gând să spui că nu-ţi pasă? Ăsta o să fie răspunsul tău?

— Nu trebuie să răspund nimănui. Nimeni nu mi-e stăpân, sunt majoră, independentă şi nu trebuie să răspund decât faţă de mine însămi.

— Ceea ce ar fi minunat… dacă ai fi fericită.

— Sunt fericită! Şi cum de îndrăzneşti? Cum îndrăzneşti să-mi spui tu ce simt eu? Cine te crezi? ghicitor, telepat?

— Nu sunt decât un bărbat, un bărbat care se întâmpla să… S-a oprit, respirând din greu, de parcă ar fi ajuns într-un loc periculos, unde se balansa pe buza unei prăpăstii. Încă un pas şi…

— Poţi să-mi dai şi mie o cafea, Jamie? Te rog.

— Nu, a zis ea.

— Jamie! Nu m-ai auzit? Nu-ţi dai seama cât de greu îmi vine?

— Atunci pleacă. Du-te acasă, Edward!

— Nu pot şi nu vreau s-o fac. Am petrecut

zece ani din viaţă antrenându-mă ca să nu simt nimic. Să rămân insensibil la emoţie, la tandreţe, la… dragoste. Ajunsesem expert în asta. Uneori mă puteam înşela chiar pe mine însumi. Mă uitam în oglindă şi cel care mă privea de acolo părea de granit. Nimic nu mă putea atinge.

Nimic nu mă putea răni. Şi cu siguranţă nimic nu putea ajunge în sufletul meu.

Dar tu ai făcut asta. Ai reuşit s-o faci. Ochii lui s-au îmblânzit şi o vulnerabilitate imploratoare i-a umbrit privirea, înainte ca el să-şi plece capul. Şi totuşi, vocea i-a tremurat.

— Jamie. În seara în care ne-am întâlnit… N-aveam de gând să ies în oraş. Eram sătul de aşa ceva. De petrecerile şi întrunirile sociale lipsite de orice sens. Nu voiam să plec. Dar ceva m-a împins. Ah, nu te uita la mine în felul ăsta! Nu spun că ar fi fost la mijloc o forţă mistică…

— Mda, bine, a răspuns Jamie, râzând nervos. Tocmai eram pe cale să mă îngrijorez.

— La fel am simţit şi mai târziu, a zis el, susţinându-i privirea prudentă. Crede-mă, Jamie! Poate că n-a fost nimic mai mult decât propria mea speranţă, optimismul meu nebunesc. Dar am simţit că trebuia să ies în noaptea aceea. Şi atunci când te-am văzut îndreptându-te spre mine, o voce mi-a şoptit: *„Da, da, asta aşteptai”.* Poate a fost din cauza frumuseţii tale sau din cauza felului în care ai ezitat, aranjându-ţi părul după ureche. Dar… inima mea părea să te cunoască. Jamie a dat înapoi.

— Poate că pur şi simplu ţi-am amintit de ce s-a întâmplat cu zece ani în urmă.

— Nu! a exclamat el şi apoi, cu vocea mai scăzută, a repetat cuvântul privind-o fix. Nu. Mai târziu, după ce taxiul a pornit, m-am gândit şi eu la asta. Am încercat să văd în asta motivul; ar fi fost o explicaţie simplă. A zâmbit amar. Poate că în felul ăsta te-aş fi putut uita uşor după aceea. Dar nu, Jamie, n-am avut un asemenea noroc. Ea i-a zâmbit, la rândul ei, cu amărăciune. Simţea aceleaşi emoţii îngrijorătoare ca şi el, aceeaşi uimire, aceeaşi atracţie irezistibilă.

— Vrei şi lapte în cafea? Zahăr? a întrebat ea.

— Nu, o beau simplă. Mulţumesc… dragă, a tachinat-o el.

Au izbucnit amândoi în râs. Jamie a turnat în ceaşcă şi i-a întins-o, apoi s-a aşezat pe canapea lângă el. l-a atins mâna liberă uşor şi apoi şi-a pus palmele în poală.

— Edward? Ce s-a întâmplat acum zece ani? Poţi să-mi spui?

El şi-a aplecat capul deasupra ceştii de cafea şi, timp de o clipă, ei i s-a părut distant, văzându-l cum priveşte fix în lichidul negru. Apoi şi-a ridicat capul şi s-a uitat la ea.

— Eram sălbatic. Insolent. Atât de al naibii de sigur de mine. M-am îndrăgostit de o fată. Şi ea mă iubea. Am… am convins-o să fugim împreună. Părea ceva îndrăzneţ.

Să dai cu tifla tradiţiei şi tuturor obiceiurilor… Aparţinea unei familii importante şi

ar fi vrut o nuntă mare, cu tot fastul. Am făcut din asta un test pentru iubirea ei. Hai să fugim împreună! îndrăzneşte s-o faci! Dă naibii tot restul…

El şi-a înghiţit nodul din gât, încercând fără succes să-şi tragă respiraţia, să-şi şteargă mâhnirea din voce.

— Pe drum am avut un accident. Un şofer beat. Ea a murit.

— Vai, Edward… a şoptit Jamie, cu lacrimi în ochi. Îmi pare rău. Atât de rău… l-a atins braţul şi şi-a lăsat obrazul pe umărul lui. Ar fi vrut să-l îmbrăţişeze, să-l strângă la piept. Să-l ţină cu putere, pentru ca el să nu mai tremure. Dar n-a putut decât să-l mângâie pe mână. El şi-a lăsat capul să cadă pe spătarul canapelei, închizând ochii. Muşchii maxilarului au tresărit, dar el şi-a ţinut dinţii încleştaţi.

N-a scos niciun sunet. După o vreme; şi-a ridicat capul, şi-a trecut o palmă peste faţă şi a sorbit din cafeaua rece.

— Îmi pare rău, a zis el încet. Îmi pare rău. E pentru prima oară când povestesc aşa ceva.

— Oh, Edward… Ea şi-a muşcat buzele. Tare aş vrea să pot face sau spune ceva. Îmi pare atât de rău. N-ar fi trebuit să te îndemn să vorbeşti despre asta.

— Trebuia să vorbesc! Nu înţelegi, Jamie? a zis el, întorcându-se s-o privească.

Genunchii lui i-au atins pe ai ei, făcând brusc din el o prezenţă reală, pe care ea n-o putea

ignora. Toate trucurile pe care le-am folosit de ani de zile n-au mai funcţionat. Şi asta din cauza ta. Pentru că, indiferent dacă-ţi place sau nu, dacă vrei sau nu, am început să simt din nou. Toate zidurile mele de apărare s-au prăbuşit. Nu mai puteam păstra aparenţele. Nu mai puteam continua în felul acela.

— Şi atunci ce facem? Eu nu ştiu cum să fac să fiu altfel. El a tras-o mai aproape.

Atât de aproape, încât îi putea simţi bătăile repezi ale inimii. A închis ochii şi şi-a îngropat faţa în părul ei.

— Nici eu nu ştiu, draga mea. Nu ştiu decât că felul în care te ţin acum pare să fie un răspuns. A strâns-o în braţe, inspirându-i parfumul, simţindu-i căldura, simţind cum căldura aceea dulce îl reînvie, îi umple tot golul din interior.

Dar ea s-a retras.

— Edward, nu mă ţine aşa strâns.

— De ce? a întrebat el, rănit şi confuz. Jamie a dat din cap şi s-a strecurat de lângă el.

— Nu ştiu. Mă face să… nu mă simt bine. Nu… nu ştiu. Pur şi simplu…

— Ai vreun sentiment faţă de mine? a întrebat el, lăsându-se pe spate, la fel de calm ca şi cum ar fi întrebat despre vreme.

— Faţă de tine? a repetat ea, clipind repede.

— Da, Jamie. Vreun sentiment. Pasiune? Dorinţă? Vreo urmă de iubire?

— Edward, ţi-am spus chiar de la început că nu vreau să mă implic. Sunt atât de ocupată, atât

de prinsă în…

— Ştiu, a replicat el. Eşti ocupată cu tablourile tale. Da. Ştiu cât de important e asta pentru tine. E un lucru pe care îl poţi face singură. Izolată. Un lucru la care poţi munci şi pe care apoi îl poţi privi nemulţumită. Se pare că picturile nu ţi se par destul de bune. Nu prea s-au vândut după expoziţie.

— Nu ştii nimic despre asta. Ca dovadă a faptului că ştii atât de puţin despre mine. Eu iubesc pictura.

— Te face fericită?

— Bineînţeles că mă face fericită!

— Atunci, eşti mulţumită acum. De viaţa ta aşa cum e. Iar eu nu sunt decât un intrus nedorit.

— N-am spus asta.

— Şi atunci ce ai spus? a întrebat el încet, aplecându-se spre ea şi privind-o în ochi cercetător. Ce vrei să spui, Jamie?

— Nu ştiu, a şoptit ea, încercând să privească în altă parte. Dar el i-a luat bărbia în palmă şi i-a întors cu delicateţe chipul spre al lui.

— Spune-mi, Jamie. Ce ai vrut întotdeauna să spui, dar n-ai avut cui? Ce nevoie ai simţit să împărtăşeşti, ce bucurii, ce lacrimi şi n-ai avut un umăr pe care să plângi? El şi-a strecurat un braţ în jurul ei şi a tras-o mai aproape. Spune-mi.

Jamie. Spune-mi mie.

— Nu pot. Nu sunt felul acela de om.

— Ştiu, i-a şoptit el. Ştiu. Pentru că ne asemănăm, tu şi cu mine. Încă măcar în clipa asta,

aici, ai încredere în mine. Poţi spune orice, îţi poţi deschide sufletul…

— Şi pe urmă ce? l-a sfidat ea, retrăgându-se brusc. Stătea în faţa lui, cu braţele încrucişate, cu ochii mânioşi. Nu pot face asta, Edward. Nu vreau s-o fac. Mă sperie.

— Ştiu. El a oftat, punându-şi mâinile pe genunchi. Şi-a lăsat capul să cadă între umeri, învins. Apoi a ridicat privirea. Umbra unui zâmbet i-a apărut pe buze.

— Vasăzică, va trebui să-mi beau cafeaua şi apoi să plec.

— Îmi pare rău, a zis ea.

— Nu, eu sunt cel căruia îi pare rău. A mai zăbovit puţin, privindu-şi mâinile.

Apoi şi-a ridicat capul şi privirea lui a întâlnit-o pe a ei, privirea unui bărbat puternic, încrezător, dar torturat. Din celălalt capăt al camerei, Jamie îi putea simţi puterea, energia. Şi era ceva mai mult decât, un lucru fizic; era puterea unui suflet. El poseda un curaj pe care ea abia dacă îl putea înţelege. Un curaj pe care îl putea admira, dar nu putea spera să-l atingă. Cu siguranţă, viaţa nu îl va învinge pe omul ăsta. Pe el, nu. Niciodată. Copila din ea a ieşit la iveală, căutând această putere şi protecţie. Iar femeia care era a întins mâinile, într-o izbucnire emoţională impulsivă, necaracteristică.

— Aşteaptă! Stai să mai fac o cafea proaspătă. O să mai stăm de vorbă. De data asta, eu voi fi cea care va vorbi, a adăugat Jamie,

înroşindu-se. Nu pleca încă. Hai să mai petrecem puţină vreme împreună, să vedem ce se va întâmpla, bine?

— O.K. El a zâmbit, cu ochii strălucind. Cum vrei tu. Apoi a izbucnit în râs. Eşti plină de surprize, Jamie! Spune-mi măcar în ce moment am procedat corect, totuşi. A râs şi ea, încercând să dea la iveală cât mai puţin posibil din ceea ce simţea.

— Nu face pe încrezutul cu mine acum. Încă mai am îndoieli, apropo de tine.

I-a întins o ceaşcă cu cafea şi mâinile lor s-au atins. Brusc, toate simţurile ei au luat foc. Îi putea adulmeca parfumul subtil al coloniei, îi putea zări luminiţele aurii care îi înconjurau pupilele negre ale ochilor, îi putea simţi căldura trupului, trecând prin spaţiul îngust care îi despărţea. Repede, Jamie şi-a băgat mâna în buzunar.

— Nu face asta, a admonestat-o el, prinzându-i încheietura şi împletindu-şi degetele cu ale ei. Aşa. Ţine-mă de mână. Lasă-mă să te ating. Atinge-mă şi tu.

Ea a râs ca o şcolăriţă, ca o puştoaică la prima întâlnire. Dar i-a luat mâna. S-a aşezat lângă el, pe canapea, pulpele lor atingându-se. Căldura s-a ridicat pe braţ în sus, o căldură dulce, adormitoare, care i-a topit toată incertitudinea. Era minunat. Era o plăcere delicioasă, alinătoare. Şi-a lăsat capul pe umărul lui, ridicând ochii către el.

— E foarte plăcut, a şoptit ea.

— Mă bucur că şi tu gândeşti la fel.

— Eşti drăguţ. Ai fi un bun prieten.

— Asta şi vreau să fiu, a răspuns el, zâmbindu-i. l-a sărutat o sprânceană. Un prieten bun. Încă un sărut. Cel mai bun prieten. Alt sărut. Un amant. Ea a tresărit, dar el a ţinut-o mai strâns şi a sărutat-o din nou. De data asta, pe buze, cu buzele lui calde şi netede, dulci ca mierea.

— Astea sunt nişte lucruri pe care nu-i niciun păcat să le doreşti, Jamie. Sunt lucruri pozitive. Nu te înspăimânta. Nu trebuie să-ţi fie frică de mine. A sărutat-o din nou, uşor, implorator şi rezistenţa ei a dispărut, alungată undeva într-un colţ al minţii. Ridicându-şi capul ca să-i caute ochii, el a găsit în privirea ei ceea ce spera. Zâmbea, atunci când s-a aplecat s-o sărute din nou.

Nerăbdătoare, Jamie s-a sprijinit de el, presându-şi buzele de ale lui. Mâinile ei i-au găsit chipul şi au zăbovit acolo, vârful degetelor mângâindu-i obrajii, tâmplele. Şi-a trecut mâinile prin părul lui, i l-a ţinut în palmele mici, ca pe o comoară abia descoperită. Ah… o căldură dulce îi alerga prin piept, prin pântec, în jos, până în centrul fiinţei. Se simţea înconjurată de o aură strălucitoare, topindu-se de nerăbdare. Adunându-şi genunchii sub ea, şi-a presat capul înfometat de al lui. Cu un geamăt, Edward a tras-o mai aproape, sărutând-o şi şoptindu-i numele.

Apoi s-a strecurat sub ea şi şi-a tras-o în jos, peste trupul său.

Jamie tremura, râdea; nu se putea opri. Şi-a îngropat faţa la pieptul lui.

— Domnule Rockford… am crezut că urma să stăm de vorbă.

— Vorbeşte, draga mea. Sunt un auditoriu fidel. Ea i-a sărutat gâtul.

— Dar de unde o să ştiu că mă asculţi?

— Te ascult.

— De unde o să ştiu că vei avea vreo reacţie?

— Ai încredere în mine, Jamie, a murmurat el. Voi reacţiona. Ea l-a muşcat de lobul urechii, o muşcătură mică, ascuţită.

— Au! Asta pentru ce ai făcut-o?

— Ca să devii decent.

— Decent? La naiba, sunt culmea decenţei. Priveşte-mă și uită-te şi la mine.

Amândoi avem hainele pe noi. Dacă nici asta nu-i decenţă… El a izbucnit în râs.

Apoi şi-a întors faţa spre ea, o sprânceană întunecată ridicându-se interogativ. Dar sunt deschis şi la alte sugestii, dragă doamnă Payton. Ea l-a sărutat iute pe gură, apoi s-a ridicat şi s-a îndepărtat. Şi-a vârât la loc tricoul în blugi şi şi-a aranjat părul pe spate.

— Cred că ar fi mai bine să stăm de vorbă o vreme, domnule Rockford.

El a gemut adânc. Dar după ce i-a aruncat o privire, şi-a coborât repede picioarele de pe canapea şi le-a plantat ferm pe podea.

— Cum vrei tu, Jamie.

— E-n regulă?

— Bineînţeles că da. Apoi el i-a zâmbit, un zâmbet adevărat, plin de grijă şi sinceritate. Un zâmbet veritabil… ca de la prieten la prieten, ca de la bărbat la femeie. Asta i-a umplut ochii de lacrimi. Muşcându-şi buza, Jamie a întins mâinile şi i-a dat la o parte părul negru de pe frunte.

— Să ştii că ai tendinţa să mă surprinzi, Edward. Să mă surprinzi şi să mă uimeşti. Ea a înghiţit cu greu şi apoi s-a forţat să zâmbească. A ridicat din umeri. Vrei să mănânci ceva? Pot să-ţi aduc o gustare?

— Nu, eu am mâncat. Dar pe tine te-am sculat din somn. Probabil că ţi-e foame.

— Ştii ceva? a replicat ea. Chiar mi-e foame. N-am mai simţit nevoia să mănânc de zile întregi, dar uite că, brusc, mor de foame. Am să fac nişte ouă. Ţie cum îţi plac ouăle?

— Eu nu vreau. Dar tu vezi-ţi de treabă.

— N-aş putea să mănânc, în timp ce tu mă priveşti, gear fi să fac nişte clătite sau câteva prăjiturele pentru ceai?

— Prăjiturele ar fi minunate.

— Foarte bine! Tu stai acolo şi eu mă duc să pregătesc.

— Te superi dacă arunc o privire împrejur? a întrebat Edward, ridicându-se în picioare şi întinzându-se cu braţele pe ceafă, cu părul ciufulit.

Frumuseţea lui a făcut-o să tremure. A trebuit să se întoarcă ca să-şi ascundă excitarea care o invadase.

— Dă-i drumul, a zis ea peste umăr,

îndreptându-se către mica bucătărie. Adevărul e că nu prea ai ce vedea. Pânzele de pe podea sunt toate uscate. Poţi să te uiţi cât vrei. Majoritatea sunt îngrozitoare. Singurul lucru de care trebuie să ai grijă e tabloul de pe şevalet. Am lucrat la el noaptea trecută. E lucrul cel mai nebunesc care mi s-a întâmplat vreodată…

— Oh, Dumnezeule! Jamie s-a întors. Edward stătea în faţa şevaletului, privind incredul. Expresia pe care i-a văzut-o pe chip, a făcut pe Jamie să îngheţe.

— Ce s-a întâmplat? a şoptit ea. Dar el a rămas privind pictura cu ochii lărgiţi, cu o mână încleştată în păr. Ea s-a grăbit să vină lângă el. l-a atins uşor braţul.

— Edward? El s-a întors către ea încet, cu ochii mari, numai pupile negre ca nişte cărbuni.

— Asta e casa mea… Jamie a simţit că leşină. Camera s-a învârtit cu ea. Doar el şi cu tabloul, acele două fragmente de realitate, au rămas ferme. Şi-a înfipt unghiile în braţul lui.

— Ce-ai spus? El a scuturat din cap, rămas fără cuvinte, şi-a îngustat ochii, cu o expresie de concentrare pe chip.

— Edward, ce vezi acolo? E important! Vocea ei creştea, cu o nuanţă de isterie. El a făcut un pas între ea şi şevalet.

— Jamie, cum ai pictat asta? Cum? Cine ţi-a spus? Cine ţi-a arătat?

Ea şi-a apropiat palmele, încleştându-le sub bărbie.

— Nu ştiu ce vrei să spui, a şoptit ea. Opreşte-te, mă sperii.

— Eu te sperii pe tine? a zis el, apoi a izbucnit în râs. Cum naiba crezi că mă simt eu? Uite, aici în… tabloul tău… e casa mea! Casa mea. Locul unde mă refugiez, unde mă ascund, departe de lume. Nimeni nu ştie de casa asta. Nimeni. Deci, cine te-a dus acolo? De unde ai ştiut? Ultimele cuvinte le-a şoptit. Trecându-şi mâna prin păr, el a privit-o tulburat, redus la tăcere. Jamie şi-a ridicat bărbia.

— Atunci… ceea ce vezi acolo este un peisaj… asta îmi spui?

El s-a întors ca să se uite la tablou.

— Păi, bineînţeles. Ce altceva poate fi? Ce vrei să spui?

Era rândul ei să râdă. Şi râsul îi era la fel de nervos, de incontrolabil.

— Problema e, Edward, că nimeni altcineva nu vede peisajul ăsta. El a vrut să protesteze, dar ea i-a făcut un semn să tacă. Nu, ăsta-i adevărul. Agentul meu n-a văzut aici decât un tablou abstract. Aşa cum pictez eu de obicei. Sau, mă rog… mai bun decât pictez de obicei. Dar un tablou abstract, doar formă şi culoare. Asta se presupune că ar trebui să fie şi asta a văzut. El n-a zărit nicio casă.

Faptul că a vorbit a calmat-o sau cel puţin a pus o faţadă de normalitate peste întreaga situaţie ciudată. Ridicând uşor din umeri, ea s-a strecurat sub braţul lui şi s-a uitat la tablou.

— E straniu, dar nici eu nu văd peisajul, câtă vreme pictez. Abia mai târziu. Dar sunt acolo nişte dealuri, deşi nu ştiu despre ce dealuri e vorba.

— Sunt dealurile Shenandoah, a murmurat el. Şi-a pus o mână la gură, cu ochii pe jumătate închişi.

— …şi drumul, vezi?

— Da, desigur.

— …şi acolo, casa.

— Casa mea.

— …o casă şi o uşă. Şi aici, fereastra… Ea a venit mai aproape, îngustându-şi ochii ca să privească pânza, scrutând detalii. A întins braţul ca şi cum ar fi vrut să atingă o pată mică. Apoi mâna i-a îngheţat. Cu vocea abia auzită, a şoptit: Am pictat până târziu noaptea trecută şi ochii îmi erau aşa de obosiţi, încât n-am… cum ţi-am mai spus, se pare că nu ştiu niciodată ce pictez în tabloul ăsta, dar aici, în fereastră… Vezi? Cineva este aici, în fereastră. Şi acum îmi dau seama cine e.

Priveşte. Dar atunci când Jamie s-a întors către el, Edward s-a dat înapoi. Mâinile îi erau încleştate pe lângă corp, în schimb ochii aveau o privire întunecată, sălbatică.

— Nu, a spus el. Nu. Să nu mai spui nimic. Taci. S-a retras către capătul celălalt al camerei şi s-a sprijinit de perete, respirând cu greu. Ea a venit lângă el şi, fără să-l atingă, s-a sprijinit şi ea de perete, lângă el. Edward n-a mai privit-o. A vorbit pur şi simplu.

— Spune-mi adevărul. Cineva ţi-a dat o fotografie a casei mele, nu-i aşa?

Ea a negat din cap.

— Cineva care ne-a văzut împreună, atunci, când ne-am întâlnit în noaptea aceea? Cineva de la firma unde lucrez? A fost un fel de glumă? Ea a scuturat din cap.

— Jamie!…

— Ţi-am spus, Edward. N-am încercat să fac o casă. Pictam un tablou abstract şi asta a ieşit din întâmplare.

— Din întâmplare?! Din întâmplare au loc cutremure. Sau furtuni pe mare. Dar tablourile nu ies din întâmplare. Şi-a scuturat capul şi a respirat adânc. Mă predau, Jamie. Dacă am să te cred, înseamnă că nu mai am nicio idee despre ce se petrece. Nici măcar nu ştiu ce să spun.

— Am înnebunit amândoi? Ea a râs, tremurând în acelaşi timp.

— Mi s-au găsit de-a lungul vremii tot felul de defecte. Dar niciodată nu mi s-a spus că aş fi nebun. Din nou s-a frecat la ochi de parcă ar fi vrut să îndepărteze durerea de cap care îl copleşise brusc. Nu ştiu. Pur şi simplu nu ştiu.

În tăcerea care se aşternuse, Jamie i-a aruncat o privire furişă.

— Edward, a zis ea încet. Vrei să mă duci şi pe mine acolo?

Asta l-a făcut să se întoarcă şi să o privească. A scuturat din cap, fără să se gândească, un refuz instinctiv.

— De ce nu?

— Nu pot. Pur şi simplu nu pot. Nu duc pe nimeni acolo, niciodată. Oricine ar fi.

Ea şi-a ridicat sprâncenele întrebător.

— Să înţeleg că şi eu sunt oricine?

— N-am spus asta.

— Atunci ce ai vrut să spui?

— Jamie, eu… nici eu nu mă duc acolo. Poate luni de zile de acum n-o să ajung acolo. E foarte departe şi o folosesc rareori. Doar atunci când lucrurile devin insuportabile. Când am nevoie de un loc unde să mă ascund, să mă refugiez.

— Ai spus deja asta.

— Atunci nu mă mai întreba!

— Dar trebuie s-o fac. Şi nu fi supărat pe mine. Tu eşti cel care m-ai tras în toată povestea asta…

— Eu? Ţi-am spus, am încercat din toate puterile să stau departe. Dacă aş fi putut să-mi bat picioarele în cuie, aş fi făcut-o. Nu e din vina mea.

— Dar nici din a mea. Nu eu sunt cea care am vrut să te văd. Nici măcar n-am vrut să te las să intri azi-dimineaţă, ţi-aminteşti? Şi cu siguranţă n-am vrut să pictez tabloul ăsta… tabloul ăsta teribil. Ştii ce, cred c-ar trebui să-l distrug!

Din doi paşi, ea a ajuns la masa din bucătărie, unde a început să caute o cutie de terebentină şi nişte cârpe. Numai că, într-o secundă, el a fost în spatele ei, a înconjurat-o cu braţele, şi i-a ghidat mâna care ţinea cutia, silind-o s-o pună la loc pe masă.

— Nu. Să nu faci asta, Jamie. Linişteşte-te, totul o să se aranjeze. Nu trebuie să faci asta.

— Dar mă înspăimântă, a şoptit ea.

— Ştiu. Şi pe mine mă sperie puţin. Nu înţeleg, în lumea pe care o considerăm normală, asta n-are niciun sens. A întors-o în cercul braţelor sale şi a lipit-o strâns de el. Ea a zâmbit, încercând să-şi ascundă confuzia din privire.

— Dar lumea mea n-a mai fost normală din clipa în care te-am întâlnit. Presupun că ar trebui să mă obişnuiesc cu surprizele de genul ăsta.

— Şi poate că nu e o surpriză chiar aşa de rea, a şoptit ea, cu speranţă în voce, buzele ei aproape atingându-i pielea gâtului. Bătaia calmă a pulsului lui a mai liniştit-o. A ridicat privirea. Poate că e vorba de o vrajă minunată…

— N-aş povesti asta nimănui, de teamă să nu mă ia drept nebun, a zis el, râzând.

— Nu-mi pasă. Toată viaţa mi-a păsat, dar uite că, brusc, nu-mi mai pasă.

El a râs din nou, scuturând din cap.

— Bine, foarte bine. O revelaţie bruscă, o epifanie. Tocmai de asta aveam nevoie acum! Ea a râs cu el, sărutând locul unde îi bătea pulsul.

— Ai spus că eşti obişnuit cu surprizele…

— Da, aşa am spus. Luând-o în braţe, el a privit peste capul ei, către şevaletul care stătea în lumina puternică a amiezii.

— Jamie? a întrebat el încet. Pe cine ai văzut la fereastră? Ea şi-a dat capul pe spate şi a inspirat adânc, de parcă ar fi fost pe cale să spună

ceva foarte curajos.

— Pe mine, a răspuns ea, zâmbind. Edward a închis ochii. Ritmul pulsului său s-a schimbat, galopând brusc. A înghiţit.

— Atunci ar fi mai bine să te duc acolo. Poţi fi gata până diseară? Am o întrunire după-amiază, pe care n-o pot amâna, cu preşedintele firmei şi cu şeful programelor în limba franceză, dar m-aş putea întoarce cam pe la cinci. Cel mai târziu la şase. Poţi fi gata până atunci?

— Da. Dar eşti sigur? Timp de o clipă, îndoiala a fulgerat în spatele ochilor lui întunecoşi. Dar şi-a plecat capul şi a sărutat-o pe buze.

— Am să mă întorc diseară. Să fii gata.

CAPITOLUL 8

— Pot să dau drumul la radio? a întrebat Jamie, după ce rulaseră cam un sfert de oră, în deplină linişte.

— Bineînţeles. În torpedou sunt nişte compact-discuri. Poţi să-l pui pe oricare, a zis el, retrăgându-se apoi într-o tăcere mormântală.

Asta-i o greşeală, s-a gândit Jamie, privind carcasele de plastic. Nu se putea concentra asupra titlurilor. Toate gândurile îi erau la bărbatul de lângă ea. Era supărat. Îi părea rău că fusese de acord să o ducă acolo. Îşi putea da seama de asta după sobrietatea profilului lui frumos. Şi, ca să fie sinceră, nici ea nu mai voia acum să meargă acolo. Privind situaţia din

siguranţa apartamentului ei, păruse sortit să se întâmple aşa, aproape o predestinare. Acum însă părea o prostie. Ce spera să dovedească? Ce credea că va realiza cu asta?

Edward a auzit muzica începând, bruiată însă de zgomotul din interiorul lui.

Sângele îi bătea în tâmple. Nişte voci îi biciuiau creierul: E o şedinţă… Am nevoie de cinci minute… Există o problemă pe care doar tu o poţi rezolva… Cum ai vrut să formulezi asta?… Trebuie să fii acolo!… Edward… Edward… Edward.

Şi apoi propria lui voce, care condamna: Ce naiba crezi că o să faci ducând-o acolo? Vei plăti pentru asta, Rockford… Gândeşte-te cât o să te coste.

Fir-ar să fie! Au schimbat între ei nişte priviri de circumstanţă, urmate de zâmbete subţiri, formale, în vreme ce maşina ieşea pe autostradă, lăsând în urmă oraşul.

Începea să se întunece. Au continuat să înainteze cu luminile aprinse, în vreme ce fragmente din peisajul campestru apăreau şi dispăreau. Jamie a deschis pe jumătate fereastra, lăsând să pătrundă aerul serii, sperând că îi va răcori pielea înfierbântată. Nevoia de a spune ceva o ţinea încordată, dar mândria o făcea să tacă. Era maşina lui: n-avea decât să vorbească el!

Lui Edward îi era frică să deschidă gura, îi era teamă de ce urma să spună.

Niciodată nu se mai simţise atât de puţin stăpân pe situaţie. Mâhnirea trecea prin ei ca un

şobolan într-o cuşcă, ghearele lui zgâriindu-l în interior. Dar era din vina lui, fir-ar să fie! A lui, şi a nimănui altcuiva. Cu siguranţă nu a femeii de lângă el. A aruncat o privire în oglindă şi şi-a ţinut respiraţia. Nicio mirare că nu mai ştia ce făcea. Uită-te la ea: vântul îi flutură părul, îndepărtându-l de pe chipul ei oval, dându-i la iveală profilul minunat pe fundalul peisajului schimbător.

Peisaj! Asta era cheia întregii probleme. Fir-ar să fie! Dacă n-ar fi fost tabloul ăla, ei n-ar fi fost aici. Nu s-ar fi îndreptat acum către bârlogul lui de pe dealuri. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Dacă n-ar fi fost tabloul…

Edward a simţit de parcă cineva şi-ar fi înfipt unghiile în spatele lui. Părul de pe braţe i s-a ridicat. Respiraţia i s-a accelerat.

Brusc, n-a mai putut suporta liniştea. A rostit primul lucru care i-a trecut prin cap.

— Ştii, felul în care stai acolo, privind pe fereastră, îmi aminteşte de tatăl meu. Îi plăcea foarte mult să şofeze. Edward a zâmbit. Nu, de fapt, îi plăcea să fie plimbat cu maşina. M-a învăţat să conduc încă de când aveam 12 ani. Şi să zbor cu avionul când aveam 16. Jamie era în stare să recunoască o ramură de măslin, atunci când îi era oferită. A oftat uşurată şi şi-a aranjat părul pe după ureche.

— Chiar aşa? E legal? a întrebat ea.

— Locuiam amândoi în Minnesota de Nord. Nu prea erau oameni împrejur care să ne spună ce e legal şi ce nu. Şi, oricum, tatăl meu era un soi de

rebel.

— Cu ce se ocupa?

— Pilota avioane antiincendiu, pentru o firmă particulară. Societatea Naţională Forestieră îl chema ori de câte ori vreun incendiu nu mai putea fi oprit.

— Asta pare teribil de periculos.

— Era aşa de sigur pe el! Nu m-am gândit niciodată la pericol. Dacă el s-o fi gândit, oricum, n-a lăsat să se întrevadă asta.

— Mai trăieşte?

— Nu. Atunci când nu se lupta cu focul, lucra în agricultură, răspândind pesticide. A murit de emfizem acum nouă ani.

— Îmi pare rău.

— Da. Şi mie. Am petrecut de minune împreună. Plecam dimineaţa devreme, eu la volan, iar el alături, privind pe fereastră şi sorbind peisajul ca un burete – pădurile, Iadurile, orăşelele; Ie ştia tuturor numele, putea spune imediat dacă pomii erau sănătoşi, dacă exista peşte în lacuri. Glumeam cu el, întrebându-l ce mâncau oamenii în case. A râs din nou, apoi i-a aruncat o privire lui Jamie. Dar tu? Ai fost apropiată de tatăl tău? Jamie a simţit un fior rece pe spate. S-a cuibărit pe locul ei.

— Nu chiar. Edward a privit-o. Dar în loc să schimbe repede subiectul sau să umple liniştea cu ceva, el a aşteptat răbdător. Atunci când ea n-a spus nimic, a întrebat:

— De ce nu? Jamie a ridicat din umeri.

— Poate din cauză că pentru el am fost o mare dezamăgire. Ea a simţit din nou cum i se urcă în piept vechea flacără de mânie şi pleoapele au înţepat-o. Ar fi vrut să spună: „*Nu te privesc lucrurile asta. Lasă-mă în pace*!” Dar, în mod ciudat, de data asta, când a început să vorbească, a fost cu totul altfel ca de obicei.

Vocea ei înăsprită de mâhnire părea goală şi fantomatică.

— Şi noi obişnuiam să facem plimbări lungi cu maşina. Locuiam în Manhattan, dar aveam o casă de vacanţă în Connecticut. Plecam vineri seara, când se întorcea acasă de la muncă, şi eu mă aşezam pe locul din faţă, lângă el. Mamei îi plăcea să stea în spate. Îşi lua cu ea perna ei de satin şi se culca, astfel încât să fie odihnită pentru petrecerile care urmau. Aşa că mă aşezam în faţă, iar el mă întreba ce se maj întâmplase la şcoală. Cu cine eram prietenă? în ce comitete fusesem aleasă? A câta eram în clasă? Şi tot timpul, dincolo de fereastra maşinii, existau dealurile acelea care deveneau tot mai misterioase şi mai întunecate, copacii aproape negri, atât de înalţi şi de groşi. Ştiam că existau urşi acolo. Chiar lupi. Şi căprioare graţioase şi temătoare. Aş fi vrut să fiu acolo cu ele. Aş fi vrut să sar din maşină şi să alerg prin pădurile alea… Dar dacă el mă surprindea privind într-acolo cu nostalgie, îmi spunea întotdeauna: „*Fii atentă!” sau „Ce faci? Iar eşti tristă? Iar visezi cai verzi pe pereţi?*” Nu-i plăcea deloc asta. Ura orice emoţie care dădea la

iveală slăbiciunea.

— Nenorocitul! Ce mi-ar plăcea să-i trag o mamă de bătaie.

Jamie l-a privit uimită. Apoi a izbucnit în râs. Şi-a îngropat faţa în mâini şi umerii i s-au scuturat. Când a ridicat privirea, a trebuit să-şi şteargă faţa cu dosul palmei. Edward a apucat-o de genunchi şi a strâns-o uşor.

— Râzi sau plângi, Jamie?

— Nu ştiu, a şoptit ea. Chiar nu ştiu. În toţi anii ăştia, n-am avut niciodată curajul nici măcar să mă gândesc la asta, darmite să o spun cu voce tare.

— E adevărul, nu-i aşa?

— Poate. Însă aşa ceva nu se mărturiseşte, mai cu seamă când e vorba despre domnul James C. Payton junior. Edward i-a aruncat o privire uimită.

— J.C. Payton jr? De la Compania *Intercon*? El e tatăl tău? Jamie a dat din cap.

— Dar din felul în care ai vorbit despre el, am crezut… am presupus că tatăl tău nu mai trăieşte.

— Aşa mi se pare şi mie. În ceea ce-l priveşte, nu mai am decât fantoma unei voci în minte. O fantomă foarte răutăcioasă. El i-a atins obrazul.

— E timpul să alungi fantomele. Asta-i valabil pentru amândoi, cred.

Jamie a privit afară în întuneric, şoptind ceva. Dar era o maşină mică, un spaţiu îngust şi el i-a putut auzi cu uşurinţă răspunsul.

— Eşti mai curajos decât sunt eu, Edward.

Mai puternic. Eu una am învăţat să trăiesc cu fantomele.

— Dar n-ar trebui…

— N-ar trebui? Minunat. Exact ce aveam nevoie, încă o persoană care să-mi spună ce ar trebui şi ce n-ar trebui să fac. Ce ar trebui sau nu să simt!

— Vai de mine, a şoptit el, plecându-şi capul, penitent. Cred că iar am făcut o gafă.

— Las-o baltă.

— Nu. Zău îmi pare rău, Jamie. N-am vrut să par dictatorial şi şovinist precum tatăl tău.

— Dar aşa ai părut. Ea avea buzele strânse, însă bărbia îi tremura.

— Îmi pare rău. N-am vrut să spun decât că şi tu eşti la fel de curajoasă şi de puternică…

— Eu? Probabil că mă confunzi cu altcineva.

— Ba nu. Nu te confund cu nimeni. Eşti curajoasă şi plină de pasiune. Nu, să nu mă contrazici. Ăsta-i adevărul. Pictezi, nu-i aşa?

El i-a dat doar răgazul ca ea să şoptească *„Da”*, înainte de a continua:

— Tatăl tău a vrut ca tu să pictezi?

— Glumeşti? Mi-a interzis-o. Totdeauna a spus că e o prostie, un gunoi, o pierdere de vreme. Şi-a bătut joc de mine tot timpul.

— Şi probabil mama ta ţi-a sărit în ajutor.

— Mama era cea mai fericită, atunci când uita că exist.

— Dar pictezi totuşi. A privit-o cu un zâmbet larg. Pictezi, nu-i aşa, domnişoară Payton? Jamie

şi-a ţuguiat buzele, dar n-a putut împiedica un zâmbet de răspuns să-i joace în colţul gurii.

— Da, pictez, domnule Rockford.

— Vezi? Mi-am susţinut cu brio cazul. Şi sugestia mea e că, data viitoare când te mai supără, să-i spui să-şi vadă de treabă.

— Sigur.

— Încearcă. Asta te-ar putea face să te simţi bine.

— Ah, Edward, faci să sune totul atât de simplu. Dar nu e aşa.

— Bineînţeles că nu-i aşa, dulcea mea dragă. Dacă ar fi fost simplu, n-ar fi continuat să te rănească, în toţi aceşti ani. Delicateţea lui a dezarmat-o. Lacrimile i-au umezit ochii.

— Mă descurc. Majoritatea timpului pot pune stavilă tristeţii, doar din când în când mâhnirea îmi umple mintea şi sufletul. E… greu să te stăpâneşti întotdeauna.

— Ştiu, Jamie, a spus el. Ştiu. Însă mai ştiu că meriţi ceva mai bun. Meriţi să fii iubită, lăudată, admirată… Nu urmărită de sentimente din trecut. Povesteşte-mi despre ele, mai bine. Ea se aplecase spre el, atrasă de căldura cuvintelor lui, dar brusc s-a retras. A scuturat din cap. El a trebuit s-o privească ca să vadă ce supărată era, ce chip mohorât avea.

— Jamie? Ea n-a răspuns, s-a făcut că nu-l aude. Edward a ridicat o sprânceană. Şi el putea fi încăpăţânat.

— Jamie, ce te-a supărat aşa de tare?

— Nu sunt supărată. El a râs.

— Sigur, nici oceanul nu-i sărat. Ba eşti foarte supărată…

— Nu-mi place să mi se impună ceva, nu vreau ca teritoriul meu să fie invadat.

— Nici de către mine?

— Şi cine eşti tu, mă rog?

— Bărbatul care te iubeşte. Liniştea s-a aşternut, completă. Absolută. Cuvintele i-au uimit pe amândoi; au rămas aşa unul lângă altul, încercând să-şi dea seama ce avea să urmeze. Edward a ridicat din umeri şi şi-a trecut o mână prin păr.

— Am impresia că asta ne-a luat pe amândoi prin surprindere. Jamie a dat din cap.

S-a întors către el cu prudenţă, analizându-i linia gurii, a bărbiei, unghiul sprâncenelor.

— Eu… nu ştiu ce să spun. Exclamaţia lui a fost pe jumătate geamăt, pe jumătate râs.

— Păi, tocmai asta spune multe.

— Numai că eu… nu… nu mă aşteptam să spui aşa ceva.

— Nici eu nu ştiam că o s-o spun. S-a întâmplat pur şi simplu. Precum tabloul tău, Jamie. Din nou a emis râsul acela ciudat, aproape batjocoritor. Apoi a redevenit serios.

— Dar să ştii că m-am gândit şi lucrurile sunt totuşi destul de clare.

— Ah.

— Da, ah. Apoi a adăugat: Altfel nu te-aş fi luat cu mine. Ţi-am spus ce înseamnă locul ăsta.

N-am dus pe nimeni niciodată acolo. Până în seara asta. Jamie a început să tremure. Respira prea repede. Cunoştea emoţia asta. Îşi dădea seama de faptul că o invadase panica. Dar nu fusese niciodată în stare să o controleze. Decisă, ca Edward să nu observe, ea şi-a îndoit un cot sub cap, s-a lăsat pe spate şi a închis ochii. Vocea lui era caldă ca o atingere, atât de tandră, încât lacrimi nedorite i s-au ivit sub pleoape când l-a auzit spunând:

— Dă-i drumul, Jamie. Odihneşte-te puţin. Am să te trezesc când o să ajungem.

Şi, în laşitatea care se cuibărise în ea, Jamie şi-a strâns bine ochii şi s-a rugat să adoarmă.

În vreme ce Edward rula către casa care se ivise printre brazi, îndoiala a început să-l asalteze. Ce fac? s-a gândit el. Am înnebunit. Ăsta-i sanctuarul meu, singurul lucru din lume unde pot fi în siguranţă. Cum pot face aşa ceva? Timp de o clipă, i-a trecut prin cap să facă stânga-mprejur şi să pună capăt acestei nebunii.

Dar tabloul acela ciudat şi, mai ales, femeia frumoasă de lângă el, erau prea copleşitoare, împingându-l către un destin pe care nu-l mai putea controla.

A scuturat din cap uşor, murmurând:

— Va trebui să vezi ce o să iasă din toate astea, Rockford. N-ai de ales.

Întinzând mâna, a scuturat uşor umărul lui Jamie.

— Jamie, trezeşte-te. Am ajuns.

— Cum? a tresărit ea, încă învăluită în învelişul cald al somnului. Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic, frumoasa mea adormită. Am ajuns.

Hai, lasă-mă să te ajut. Înainte ca ea să poată protesta, el a ridicat-o în braţe, purtând-o pe aleea care ducea către casă. Ea şi-a ridicat capul, deschizând ochii către lumina lunii. Şi a fost de parcă ar fi adormit în lumea reală, trezindu-se apoi într-o poveste. Edward o ducea către castelul vrăjit. Era magic.

Pentru că ea ştia casă, o ştia cu sufletul. Ceea ce ochii vedeau, fiinţa ei interioară recunoştea. Această casă, casa asta minunată! O zărise în visele ei, o pictase cu vopselele acelea fermecate. A observat imediat stâncile din jur. A văzut coşul din piatră şi a putut să-şi imagineze focul din cămin; a simţit căldura lui ca pe o îmbrăţişare bine venită. Dar obişnuinţa a făcut-o să se crispeze în braţele lui. Poate că înaintau prea repede. Poate că ea se aştepta la prea mult.

— Jamie, ce s-a întâmplat? a întrebat el, simţind cât de tensionată devenise ea brusc.

— Nimic, a şoptit ea, la pieptul lui. Totul e în regulă. Poţi să mă laşi jos.

Nervozitatea ei i-a trezit curajul.

— Poate că nu vreau să te las, a tachinat-o el, frecându-şi obrazul de al ei. Poate că am să te duc până pe pajiştea aia pe care o ştiu numai eu şi am să te ţin acolo toată noaptea, cu trifoiul în chip de

aşternut şi stelele în loc de acoperiş.

— Poate că şi tu eşti la fel de speriat ca mine când te gândeşti să intri în casă. Ea i-a aruncat o privire cunoscătoare, sprâncenele blonde ridicându-i-se deasupra ochilor mari, cenuşii. El i-a dat drumul. Un zâmbet şiret îi juca pe buze.

— Atunci nu există decât un singur lucru de făcut, nu-i aşa? Hai să intrăm.

Luând-o de mână, a condus-o pe treptele de lemn, traversând împreună veranda.

S-a oprit la uşă şi a scos cheia. Jamie a privit faţada.

— Vai, Edward, e cu adevărat frumoasă. Chiar mai frumoasă decât mi-o amintesc.

— Ţi-o aminteşti? a zis el ca un ecou şi părul i s-a ridicat pe ceafă.

— Vreau să spun, decât mi-am imaginat-o! s-a corectat ea repede. Decât am visat-o. Nici nu mai ştiu bine. Dar e frumoasă. S-a întors şi a atins cu palma uşa de la intrare. Lemnul era atât de bine şlefuit, încât părea neted ca mătasea, cald şi viu sub palma ei. A atins ciocanul sculptat de mână. L-a ridicat, l-a lăsat să cadă şi a ascultat ecoul sunetului pe care a ştiut că îl va auzi reverberând înăuntru, în încăperile pe care şi le putea deja imagina.

— Poţi să intri, Jamie, a şoptit Edward împingând uşa.

Dar, aşa cum părea să facă mereu, Jamie l-a surprins. A întins mâna.

— Păşeşte odată cu mine, Edward. Trebuie să

intrăm împreună. El a inspirat adânc, încercând să ascundă semnele durerii care i-a pătruns ca o săgeată în inimă. Totul, fiecare cuvânt, fiecare gest, chiar stelele de deasupra, păreau să aibă o semnificaţie stranie, minunată. El a mai tras încă o dată aer în piept şi şi-a încleştat mâna în palma ei. Păşise pe uşa aceea de sute de ori.

Dar niciodată ca acum. Focul mocnea în cămin, aprins de omul care avea grijă de casă, aşa cum i-o ceruse Edward. Dar în seara asta părea un foc de basm, dansând şi trosnind precum spiritele într-o horă. Tavanul era făcut din bârne de lemn, provenite de la copacii din zonă. În seara asta, pădurea părea să se fi mutat în casă, cu tot misterul ei întunecat. Era casa lui, dar ceva se schimbase. Era casa lui, dar şi tabloul ei. Au păşit împreună şi emoţia cea mai subtilă a părut să umple aerul din jur. Sub picioarele lor, foarte îndepărtat, pământul părea să se mişte.

Totul era la fel şi totuşi diferit.

— Îţi place? a şoptit Edward.

— Îmi place la nebunie! Ea a râs, sunetul fiind atât de liber şi spontan, de parcă şi-ar fi lăsat toate grijile în prag. E perfect, Edward. Şi atât de mult din ea îţi seamănă! Nu-mi vine să cred că n-am mai văzut-o înainte. În joacă şi-a ţuguiat buzele, şi-a îndreptat spatele, mimând cuvintele, în vreme ce le rostea: Uită-te şi tu ce mult semănaţi. Toate liniile astea sigure, ferme, suprafeţele astea neatinse. Un pic cam severe, dar frumoase. Magnifice. Şi cele câteva fotolii

elegante…

Ea l-a luat de braţ şi s-a sprijinit de el, zâmbindu-i.

Inima lui se oprise. Asta îşi dorise parcă dintotdeauna. Dar… Fără să ştie cât era el de tulburat, Jamie l-a îmbrăţişat şi s-a îndepărtat în paşi de dans.

— Uită-te la focul ăsta! Ştiam că va fi aici. Şi canapeaua asta adorabilă, ia să vedem. Sunt patru, nu, cinci perne. Ştiam că aici trebuiau să fie nişte perne. Şi fereastra asta. Vezi? S-a îndreptat către fereastră şi, fără niciun pic de ezitare, a dat la o parte perdeaua şi a rămas încadrată în ramă, în întuneric, privind afară.

— Vezi? Eu sunt. În fereastră. Din nou, pământul s-a scuturat, un tremur cu ecou intim în sufletul lui. Edward i-a invidiat neaşteptata siguranţă, care, în ciuda prudenţei obişnuite, o invadase. Adânc în suflet a simţit teamă şi confuzie. Ce se petrecea aici? Ce se petrecea cu ei doi? Raţionalismul din el cerea nişte răspunsuri. Trebuiau să existe.

— Vino aici, a şoptit Jamie, din celălalt capăt al încăperii. Înainte ca el să poată răspunde, ea începuse deja să se mişte încet, languros, către cămin.

— Vino aici, Edward. Vino aici, lângă foc. El şi-a trecut limba peste buzele uscate.

Inima îi bătea puternic. Nu aşa intenţionase să se comporte, dar totul îi scăpase de sub control. Jamie i-a zâmbit.

— Vino încoace, Edward. Vino şi priveşte focul, cu mine. Uită-te cum dansează flăcările, cum aruncă vesele scântei oranj şi albastre. Uită-te cum sar. Vino aici… Să nu-ţi fie teamă.

— Oh, nu mi-e teamă, a zis el cu voce răguşită. Dar cred că ar fi mai bine să rămân aici.

— Nu, vino lângă mine. Am ceva să-ţi spun. Sângele lui alerga prin trup. Respiraţia îi era iute şi trebuia să-şi lingă din nou buzele uscate. Dar era ca şi cum ar fi auzit cântecul unei sirene. Brusc, se simţea lipsit de putere, incapabil să mai opună vreo rezistenţă.

— Poţi să-mi spui şi dacă stau aici.

— Dar nu pot să-ţi arăt. Vino să vezi. Privind-o pe sub pleoapele pe jumătate lăsate.

Edward a început să zâmbească. Jamie a observat senzualitatea latentă din zâmbetul acela fierbinte şi s-a aprins de nerăbdare. Abia aştepta să-l atingă, să-l sărute.

— Vino aici, lângă mine, a şoptit ea pentru ultima oară, ştiind că nu va mai trebui s-o spună din nou. Când el s-a apropiat, când s-a aplecat spre ea şi a sărutat-o pe buze, când a luat-o în braţe, tot ceea ce Jamie a trebuit să facă, a fost să răspundă, aşa cum nu ştiuse că o putea face, până în clipa aceea, acum, aici. Era parcă predestinat să fie aşa. Înconjurându-i gâtul cu braţele, l-a sărutat din nou, cu buzele depărtate, savurându-i căldura şi pasiunea. Cu faţa lângă obrazul lui, i-a inspirat mirosul delicat al pielii. Era delicios. Şi-a

presat buzele pe pielea gâtului lui şi a simţit un fior străbătând-o. Geamătul lui a dezlănţuit-o. O dorinţă bruscă, impetuoasă, a traversat-o, alungându-i toate gândurile. Şi-a strâns braţele mai tare în jurul lui şi, cu muşcături mici, de-a lungul gâtului, a ajuns până la gura lui nerăbdătoare. Reacţia lui Edward a fost sălbatică, tumultuoasă, încă ţinând-o în braţe, şoptindu-i numele mereu şi mereu, el s-a lăsat în genunchi şi apoi pe covorul gros din faţa căminului. Încălzită de foc, lâna era netedă şi moale ca o blană. Fără să se gândească, Jamie s-a lăsat pe spate şi l-a tras peste ea, înfăşurându-şi picioarele în jurul lui. Dă-o încolo de decenţă. Singurul lucru care conta era să simtă bărbatul din braţele ei, forma şi fiinţa acestui bărbat anume…

pe care îl iubea. Uite că o spusese. N-avea rost să se mai ascundă, să se mai prefacă. O greutate uriaşă părea să i se fi ridicat de pe suflet. Brusc, s-a trezit aprinsă de dorinţă şi eliberată de orice inhibiţie. Şi-a înfipt degetele în părul negru şi des al lui Edward şi şi-a presat gura de a lui. Limba i-a alunecat printre buzele lui, mângâind dulceaţa care zăcea acolo. Apoi, auzindu-l gemând, s-a strecurat şi mai adânc. Cu îndrăzneală! Nebuneşte.

Niciodată nu făcuse aşa ceva. Niciodată, poate doar visase, doar o dorise. Şi iat-o acum, iniţiind această… această ce? Această seducţie! Gândul a făcut-o să tremure.

Îi plăcea la nebunie. Excitarea o ameţea.

Buzele lui erau peste tot, limba lui trecându-i pe piele, degetele lui dând foc, pieptul lui larg ţintuind-o la pământ. Era o captivă dornică să fie aşa. Şi totuşi captivă.

Brusc, el s-a oprit, l-a găsit din nou gura pentru încă un sărut adânc. Apoi s-a lăsat într-o parte ca să se aşeze lângă ea, privind-o în ochi. Lui Jamie îi era teamă că el avea de gând să spună ceva, să întrebe sau să aştepte vreun răspuns.

— Oh, Edward, a rostit ea tremurând, gata să izbucnească în lacrimi. Dar el ştia acum tot ce avea nevoie să ştie. A zâmbit uşor, cu trupul rigid din cauza dorinţei, a senzualităţii imperioase, înspăimântătoare. Apoi a început să-şi descheie nasturii de la cămaşă. Jamie i-a zâmbit drept răspuns. Se simţea sălbatică, lipsită de griji, liberă.

— Aşteaptă, a şoptit ea, lasă-mă pe mine. I-a descheiat cămaşa încet şi apoi i-a tras-o din pantaloni. A desfăcut cămaşa pe pieptul lui, dând la iveală părul brun de deasupra maioului. Le-a sărutat pe amândouă, începând cu bumbacul alb, urcând apoi cu buzele încet, până pe pielea gâtului, unde i-a simţit pulsul. Pielea îi era caldă. În curând avea să transpire şi părul întunecat se va cârlionţa pe pielea bronzată. Pieptul i se va zbate. Inima lui va bate nebuneşte.

Ea ştia toate astea. Le ştia şi le simţea deja, la fel cum ştia că şi corpul ei va fi umed şi dureros, pulsând, plin de dorinţă. Deşi nimic din toate astea nu – se întâmplase deocamdată, ea părea să

ghicească totul dinainte. Curând anticiparea era aproape la fel de delicioasă ca şi realitatea. Una o preamărea pe cealaltă. Deja palmele îi erau umede. Sânii o dureau. Deja, în adâncul ei, ea începuse să palpite.

Toată numai un zâmbet acum, toată numai pasiune şi dorinţă, Jamie i-a tras cămaşa peste umeri şi a aruncat-o. Apoi a înşfăcat marginea maioului şi l-a tras în sus. I-a scos însă doar braţele, lăsându-l captiv în interiorul bumbacului alb, în vreme ce îl săruta chiar pe piept, deasupra inimii, muşcând uşor.

Edward a gemut şi şi-a aruncat maioul, eliberat acum, nereţinut, din nou periculos. Periculos şi pregătit. Un râs răguşit, aproape un mârâit i s-a ridicat din gât. Fără niciun cuvânt, cu ochii întunecoşi strălucind, el a apucat capătul cămăşii ei şi a tras-o cu o singură mişcare iute, ca un magician. Şi-a plecat capul şi i-a lăsat urme umede pe piele. Buzele lui i-au găsit sânii şi a sărutat-o uşor prin materialul subţire al sutienului. Apoi mai tare. Sfârcurile ei s-au întărit, devenind dureroase, dar gura lui nu le-a părăsit. A întins o mână şi i-a desfăcut sutienul de mătase, umed şi lipicios, care a căzut pe podea. Au urmat pantalonii ei scurţi, apoi chiloţii. Jamie a tremurat din cap până în picioare. Timp de o clipă, s-a simţit vulnerabilă, expusă, speriată, imperfectă: nu destul de frumoasă, nu destul de…

— Eşti atât de frumoasă, atât de frumoasă… a şoptit Edward, vocea lui învăluind-o în laudă, în

slavă. Şi brusc ea s-a simţit de aur. O zeiţă! Niciodată nu mai avusese sentimentul ăsta… Doar acum! Da!

— Da, i-a şoptit ea zâmbindu-i, chiar atunci când lacrimile i-au căzut din colţul ochilor. Şi tu eşti frumos! Atât de frumos, de minunat, de ameţitor… El a râs, un râs răguşit şi sexy.

— Încă n-ai văzut nimic.

— Ai dreptate! a zâmbit ea şi a întins mâinile, începând să-i desfacă nasturii pantalonilor, l-a tras în jos de pe şolduri, de-a lungul pulpelor. Dar nu putea… nu îndrăznea să facă acelaşi lucru cu chiloţii lui. Erau minunaţi, din mătase de burgundia, imprimaţi cu nişte păstrăvi luminoşi, l-a atins uşor, doar cu vârful degetelor. Un păstrăv s-a mişcat, luând-o în sus pe râu. Ea a zâmbit, ochii i s-au îngustat şi şi-a muşcat buza de jos. Oh, Dumnezeule, eu am făcut ca asta să se întâmple! Energia a trecut prin ea ca o descărcare electrică. O simţea până în vârful degetelor.

— Continuă, a gemut el. Ea a scuturat din cap, râzând.

— Nu pot!

— Ba da, poţi! El a zâmbit, lăsându-se din nou pe coate, capul căzându-i pe spate, cu ochii închişi. Ea îi putea vedea pulsul bătându-i pe gât, broboanele de sudoare de pe frunte.

— Continuă, a zis el, respirând întretăiat. Era atât de frumos! Doar bronz şi aur, în lumina veiozei. Suprafeţe mari de muşchi, umbrite de păr întunecat, unghiul clar şi ascuţit al maxilarului,

sternul, şoldul; curba umerilor puternici, muşchii de pe abdomen, nişte muşchi încă ascunşi, care răspundeau însă la cea mai mică atingere… O exclamaţie, respiraţia lui sâsâind printre dinţii încleştaţi.

— Oh, Dumnezeule, Jamie… mă ucizi. Continuă…

Aşa că ea a continuat. Şi curând el a fost gol ca şi ea. La fel de vulnerabil… şi de plin de dorinţă. S-au atins, s-au sărutat, rostogolindu-se pe covor, învăţând gustul, puterea şi fragilitatea corpului celuilalt, învăţând gustul secretele, plăcerile celuilalt.

— Da… da, acolo, a şoptit ea, curbându-şi trupul la atingerea lui.

— Oh, da… Oh, Jamie, a gemut el, curbându-se deasupra ei, potrivindu-şi trupul cu al ei. Oh, Jamie! Oh, iubito! Eşti minunată, mai dulce decât…

— Ah! Ah, Edward! Ah, da, mai fă-o! Ah, fă altceva…

— Ce altceva? Ce vrei să fac, Jamie?

— Ştii bine! Ah, Edward, te rog…

— Ce? Ce vrei să fac, Jamie? Spune-mi, te rog, spune-mi.

— Nu… nu pot. Dar ştii tu…

— Spune-mi, iubito. Spune-mi…

— Fă dragoste cu mine, Edward. Acum, acum! Lăsându-se într-un cot, el a întins mâna şi a bâjbâit căutând într-unul din buzunarele pantalonilor.

Jamie a auzit foşnetul staniolului asigurător şi s-a ridicat ca să-l sărute.

— Eroul meu, a şoptit ea.

— Asta vreau să fiu, a şoptit şi el, acoperind-o cu trupul lui fierbinte.

— Asta şi eşti, i-a zis ea, deschizându-i-se, primindu-l înăuntru. Au făcut dragoste acolo, pe covor, în semiîntuneric, şi când ea a ajuns la orgasm, a simţit lucruri pe care nu le mai simţise niciodată înainte, pe care nici măcar nu le visase. El s-a cutremurat odată cu ea şi vocea lui a spart liniştea din casa întunecată.

Chicotind, Jamie şi-a presat faţa de curba umărului lui, frecându-şi obrazul.

El a râs tare, i-a muşcat urechea şi i-a şoptit ceva, dar cuvintele i-au fost înghiţite de râs.

— Hm? a murmurat ea, alunecând deja departe, într-un delir dulce.

— Te iubesc, a şoptit el din nou şi a sărutat-o pe păr. Şi apoi, încă ţinând-o strâns în braţe, a adormit şi el, cu un zâmbet pe buze.

CAPITOLUL 9

Jamie s-a trezit cu lumina soarelui pe chip. O pătură uşoară era pusă peste ea, acoperind-o până la umeri. Dedesubt, era goală ca un copil nou-născut.

— Edward! a şoptit ea, ridicându-se într-un cot. Dar era singură pe canapea, singură în sufrageria spaţioasă, plină de soare. Edward! Şi-a

dus o mână la gură chiar în clipa când amintirea i-a revenit ca o furtună. Oare se întâmplase cu adevărat? Sau doar visase? Oare acum era trează?

Privirea ei a măturat camera, căutând realitatea şi găsind în schimb imagini suprapuse peste acea aură misterioasă de fantezie: casa odihnindu-se pe stâncile ei străvechi, căminul uriaş, covorul unde ea şi Edward Rockford se iubiseră.

Ah! Aceea era imaginea de care nu putea fugi, dar pe care nici n-o putea crede. Ei doi făcând dragoste cu sălbăticie, cu pasiune, într-un abandon total. Bătăile inimii i s-au accelerat de fiorul amintirii… Oare descoperise dragostea? Ce magie făcea ca toate astea să se întâmple… tabloul acela, casa aceasta, bărbatul ăsta?

Energizată de fericire, ea s-a ridicat de pe sofa, înconjurându-se cu pătura.

— Edward! a strigat, vocea având ecou în casa goală. Unde era? îl dorea, îl dorea chiar în clipa asta. Lipăind cu picioarele goale pe duşumeaua de lemn, a bântuit prin camerele goale. A început cu bucătăria, închipuindu-şi că îl va găsi la celălalt capăt al mesei, bând o cafea tare din ceaşca lui favorită. Ceaşca era acolo, dar nu şi el. S-a dus apoi în biroul lui, o încăpere umbrită şi răcoroasă, plină cu cărţi. Apoi a trecut într-o cameră mică de oaspeţi. De acolo luase el pătura pe care o purta ea acum. S-a grăbit să intre în dormitorul unde se afla un pat uriaş, mobilă solidă, de stejar şi un cămin flancat de un fotoliu

mare şi comod. Era o cameră confortabilă, însorită şi totuşi răcoroasă în lumina dimineţii, tipul de dormitor pe care şi l-ar fi dorit şi pentru ea: o cameră în care să fii liniştit, fericit. Desigur, o să-şi pună şevaletul acolo, lângă fereastră. Lumina după-amiezii se va filtra prin frunzele copacilor de afară, aurie şi blândă. Şi i-ar plăcea să aibă un câine. S-ar potrivi cu încăperea, un ogar mare, a cărui coadă să se audă mişcându-se în liniştea miraculoasă. A văzut toate astea cu claritate, de parcă ar fi pictat scena, cu pensula în mână. Şi pentru prima oară, imaginea din mintea ei i-a părăsit inima cântând.

A făcut repede un ocol până în baie, unde se afla o cadă de tip vechi, cu picioare în formă de gheare. A dat drumul la robinet, a pus nişte săruri şi a intrat în apă.

Era minunat. Şi-a uitat toate grijile, s-a lăsat pe spate, s-a scufundat până la gât, sprijinindu-şi capul de porţelanul răcoros şi neted, şi a închis ochii. Nici măcar nu împinsese uşa. N-avea decât să intre, să o găsească. Hai, vino Edward, te aştept!

— Bună dimineaţa.

— Vai de mine! a exclamat Jamie, scufundându-se cu totul în spumă. Curajul a părăsit-o mai repede decât sperase. Nu… nu te-am auzit! Sper că nu te superi că mă comport ca la mine acasă… Edward a venit şi s-a aşezat pe marginea căzii.

— Nu mă supăr deloc. Chiar asta îmi doresc,

l-a dat la o parte părul umed de pe faţă şi, deşi nu a atins-o în nicio altă parte, privirea lui întunecată a mângâiat-o, părând să pătrundă prin spumă, prin apă. A sorbit-o din ochi, ca un om însetat.

Adoraţia lui părea un elixir magic. Un zâmbet a apărut pe buzele lui Jamie, invadându-i privirea, îndrăzneala i-a revenit.

— Şi unde ai fost toată dimineaţa?

Zâmbind la rândul lui, el s-a aplecat peste marginea căzii şi a sărutat-o.

— Ţi-am pregătit o surpriză. A sărutat-o din nou, limba lui despărţindu-i buzele şi găsind-o pe a ei. Mm, săruţi bine, a anunţat el. Ăsta-i un lucru important.

— Zău? Atunci sunt bucuroasă că am trecut testul.

— Şi eu. Intenţionez să-mi petrec foarte mult timp sărutându-te.

Jamie s-a înfiorat, plăcerea lunecându-i pe piele ca nişte degete.

— O s-o faci, nu-i aşa? Păi, am putea să începem chiar acum! Şi fără nicio ezitare, şi-a înfăşurat braţele în jurul gâtului lui şi l-a sărutat la rândul ei, limba mângâindu-i dulceaţa netedă a buzelor. Edward a gemut, sunetul ridicându-i-se din adâncul pieptului. Jamie s-a înfiorat auzindu-l. Câtă bucurie! Câtă putere! O făcea să se simtă sălbatică. O făcea să se simtă nebună. Era în stare de orice. De absolut orice. Putea chiar să-l tragă în cadă, lângă ea.

— Nici să nu te gândeşti la asta! a râs din nou

Edward, ţinându-se cu mâinile de marginile căzii. Dacă intru şi eu acolo, n-o să mai ieşim niciodată!

— Nu mă sperii, domnule Rockford! a replicat ea, lăsându-se pe spate, cu ochii scânteietori, plini de bravadă.

— Ah, eşti o femeie plină de surprize, domnişoară Payton. Şi plină de tentaţii. Dar…

Ridicând mâna, el i-a îndepărtat braţul umed din jurul gâtului.

— Am petrecut toată dimineaţa făcând planuri extravagante pentru tine şi n-am de gând să te las să le distrugi, l-a întins un prosop uriaş. Hai, ieşi din apă. O să ne întâlnim afară, în faţa casei.

— Ah, Edward… Ea a dat din cap, încreţindu-şi nasul.

— Să nu încerci să-mi faci vreo magie, vrăjitoareo. Hai, dă-te jos de-acolo acum, a zis el îndreptându-se către uşă. Jamie s-a înconjurat cu braţele. Nu putea fi adevărat. Îşi pierduse oare minţile? Se afla sub puterea vreunei magii?

Nici nu mai ştia, dar nici nu-i mai păsa.

Foarte repede, a şi ajuns la uşa din faţă, îmbrăcată în blugi şi un tricou, cu părul încă umed; cu o mână umbrindu-şi ochii, s-a străduit să vadă prin lumina soarelui. Şi, dintr-un motiv inexplicabil, parcă nu-i venea să păşească afară.

— Hei, a strigat Edward, apărând de după colţul casei. Inima lui Jamie a tresărit, i-a zâmbit, dar nu s-a mişcat. Vrei să iei micul dejun mai întâi sau eşti gata pentru o surpriză? Ea şi-a pus o

mână pe piept, râzând.

— N-aş putea să mănânc. Mă simt de parcă m-aş hrăni cu senzaţii. Nu m-am simţit niciodată aşa.

— Atunci să mergem, a grăbit-o el, aşteptând ca ea să alerge pe trepte, să-i sară în braţe. Dar ea ezita încă în prag.

— Ce-i? Ce este? a întrebat el. O umbră a întunecat privirea lui Jamie.

— Nu ştiu, a şoptit ea, întorcându-se cu spatele.

— Jamie! Ce este? Poţi să-mi spui orice. Ea s-a întors către el, ridicând din umeri.

Atunci când a vorbit, vocea îi era stinsă.

— Pare o nebunie, dar mi-e teamă să ies. Să păşesc afară. Sunt atât de fericită aici.

Pur şi simplu nu vreau ca asta să dispară. Edward s-a repezit pe scări şi a luat-o în braţe.

— Draga mea, n-o să dispară nimic. Totul e la fel de real şi de solid ca această casă.

Întinzând o mână, a mângâiat pietrele vechi cu duioşie. Să nu-ţi fie teamă.

Astăzi, pentru noi, întreaga lume e magică. Ai încredere în mine. S-a aplecat şi a sărutat-o, apoi s-a ridicat cu ea în braţe. Când Jamie a înălţat privirea, şi-a putut vedea propria-i fericire în ochii lui întunecaţi. Încrederea lui i-a umplut şi ei sufletul.

— Da, Edward, am încredere în tine. A dat din cap, cu ochii strălucind. Aşa că… ce mai aşteptăm? Ţinându-l de mână, ea a coborât scările

în pas de dans.

La capătul treptelor, Edward a luat-o brusc la stânga, conducând-o către o pajişte împrejmuită şi un grajd aflat nu prea departe.

— O să ai nevoie de nişte cizme, a spus el, în vreme ce se îndreptau către grajd.

Vom găsi acolo o pereche. O să mergem să călărim.

— Ce? a exclamat Jamie, oprindu-se.

— Haide, o să-ţi placă. Am adunat caii azi-dimineaţă, devreme, şi i-am coborât de pe pajiştile aflate la înălţime. Acum sunt înşeuaţi şi gata de drum. Am pregătit şi o gustare. Totul e perfect.

— Te-ai deranjat prea mult. Şi-a muşcat buza. Pur şi simplu nu ştiu, Edward. Poate că ar trebui să rămân aici, pe verandă, să mă însoresc puţin şi să respir aerul ăsta delicios de ţară. Mai bine te-ai duce să călăreşti fără mine.

— Nu vreau să plec fără tine. Nu vreau să fac nimic fără tine, a zis el, strângând-o în braţe.

— Ei, zău, a protestat Jamie slab. Nu cred că o să mă pricep prea bine la asta.

— O să fii minunată. Fără prea mult entuziasm, ea l-a urmat.

— Trebuie să te previn, singura oară când am călărit a fost într-o tabără, când aveam treisprezece ani.

— Nu-ţi face griji, e ca şi cum ai merge pe bicicletă.

— Oh, nu. Nici la asta nu prea mă pricep. El a râs şi a tras-o mai aproape. Simţindu-l alături, ea

şi-a recăpătat încrederea.

— Cât de mare e calul meu? a izbutit să întrebe. Cum îl cheamă? O să mergem departe? Râzând, Edward a ridicat-o în braţe şi a învârtit-o.

— Aşa de multe întrebări, de griji. Relaxează-te, iubito. Încearcă să te distrezi.

El a lăsat-o jos la uşa grajdului. Acolo se afla un câine lungit, un labrador negru, uriaş, cu botul pe labe. Urechile i s-au ridicat la apropierea stăpânului.

— El e Dante, a zis Edward, făcându-le cunoştinţă. Auzindu-şi numele, câinele s-a ridicat şi s-a aşezat lângă piciorul bărbatului, privindu-l cu ochi inteligenţi, adoratori.

— Bun băiat, a zis Edward, mângâindu-l pe cap. Ea e Jamie, o prietenă deosebită. Să fii drăguţ cu ea. De parcă ar fi înţeles, Dante a venit mai aproape şi şi-a pus botul de catifea în palma lui Jamie. Ea s-a lăsat în genunchi, frecându-şi obrazul de capul lui uriaş.

— Ce câine frumos. Îmi place foarte mult.

— Cred că sentimentul e reciproc. Edward a zâmbit şi a deschis uşa masivă de lemn. Era un grajd mic, dar foarte îngrijit. Mirosea a fân şi a iz cald de animal.

Erau acolo doi cai: unul negru-cărbune şi unul roşcat. Cel din urmă şi-a ridicat capul şi a privit-o pe Jamie cu ochi neprietenoşi. Ea s-a oprit brusc, simţindu-se mică şi fragilă. S-a uitat la copitele lui, la spatele uriaş. Nu o plăcea. Era sigură de asta, la fel cum era sigură că tocmai

animalul ăsta urma să fie calul pe care trebuia să-l încalece.

— De ce sunt aşa de mari? Nu puteai să ai şi tu vreun ponei Shetland, pe undeva pe aici? Edward a râs.

— Hai să-i dăm drumul, a zis el, scoţând caii din grajd. Urmează-mă, am să te ajut să încaleci. Afară, Edward se postase bineînţeles lângă calul roşcat, aşteptând-o pe Jamie să se apropie.

— N-ai o scară, ceva? a întrebat ea, strâmbându-se. El a râs din nou, un râs din toată inima, care a răsunat vesel în aerul dimineţii.

— Hai, o să-ţi placă.

— Asta crezi tu! După ce s-a urcat, i s-a părut că solul e foarte departe. Când calul s-a mişcat, ea l-a apucat de coamă, temătoare.

— Fii cuminte, nu mă răsturna! Edward s-a ridicat în şa şi a venit apoi cu calul lângă al ei. Ţinea frâul cu uşurinţă. Picioarele lui lungi erau parcă făcute pentru călărie. Arăta seducător, în blugi şi cu cizmele elegante de piele, o siluetă întunecată pe un cal negru-cărbune. Asemeni unui cavaler al Mesei Rotunde, s-a gândit ea privindu-l, un Galahad brunet, un Lancelot neînfricat.

— Stai bine în scări? a întrebat el. Luată prin surprindere, ea şi-a privit picioarele.

— Cred că da.

— Eşti pregătită?

— Mai pregătită nici că se poate, a gemut ea.

— Atunci să pornim. La început o să mergem mai încet.

— La început. El a râs.

— O să facem doar un mic trap. Nu trebuie decât să mă urmezi.

Edward şi-a întors capul şi s-a îndreptat către pajiştea deschisă. Dante era pe urmele lui. Calul cel roşcat, fără să aştepte vreo comandă de-a ei, a pornit şi el.

Ia te uită, s-a gândit Jamie, cine comandă aici? Dar s-a ţinut bine şi a lăsat calul să meargă încet pe urmele celuilalt. Iarba era înaltă şi umedă de rouă. Flori sălbatice tremurau în briză. Aerul era dulce şi proaspăt. Sub ea, calul se balansa încolo şi-ncoace, cu o mişcare constantă, blândă. Ei, nu era chiar aşa de înspăimântător, ia să vedem… ce-şi mai amintea? Călcâiele în jos, genunchii strânşi, mâinile apucând uşor frâul, spatele drept…

— Îţi place? a strigat Edward, întorcându-se pe jumătate în şa ca s-o privească.

— Îmi place teribil, i-a strigat ea.

— Ţi-am spus eu! Arăţi de parcă te-ai fi născut în şa. Zâmbetul ei s-a lărgit.

— Mulţumesc. Mă simt bine. Cred că mă place, totuşi.

— E nebun după tine. Ai câştigat toate inimile de pe aici.

Ea n-a mai spus nimic. Nici nu trebuia s-o facă. Zâmbea. Dacă ar fi avut o pălărie de cow-boy, ar fi fluturat-o deasupra capului. Şi-ar fi învârtit lasoul şi ar fi strigat, aşa cum fac văcarii. Oh, se simţea minunat, absolut minunat.

Trebuie să fi fost evident, pentru că, o clipă mai târziu, el şi-a întors capul şi a venit lângă ea. Cu o mână ţinea uşor frâul, iar cu cealaltă şi-a dat la o parte părul de pe frunte.

— Eşti strălucitoare! Dacă aş fi ştiut că poate avea un asemenea efect, te-aş fi luat să călărim chiar noaptea trecută, a adăugat el, făcându-i cu ochiul.

Jamie s-a înroşit. Era prima aluzie la ceea ce se întâmplase între ei în noaptea precedentă. Imediat, întreaga scenă i-a revenit în faţa ochilor. Amândoi pe podea, focul din cămin, lumina şi umbra trupului lui fără egal, atingerea, sunetele, căldura... Obrajii îi ardeau.

— Ce-i asta? El a râs şi şi-a îngustat ochii ca s-o vadă mai bine. Te-ai înroşit? Cum poate cineva atât de pasionat, de senzual, de sălbatic...

— Edward! El şi-a lăsat capul pe spate, hohotind.

Strângându-şi buzele, Jamie şi-a îmboldit calul şi s-a îndepărtat. Însă râsul lui era contagios şi în curând a chicotit şi ea. Ah, bărbatul ăsta! De ce nu putea fi şi el un oarecare, un om previzibil, controlabil? De ce nu-şi putea păstra sângele rece, când era lângă el?

— Jamie! El galopase până la ea şi acum era atât de aproape, încât pulpa lui o atingea pe a ei.

— Jamie... El şi-a redus vocea, astfel încât ea a trebuit să se încordeze ca să-l audă şi să se aplece în şa către el.

— Ce? El i-a înconjurat gâtul cu un braţ,

trăgând-o mai aproape, aplecându-şi capul şi sărutând-o cu violenţă, înfometat.

— Te iubesc. Calul lui a nechezat. Al ei a făcut un pas nervos într-o parte.

— Ah! a exclamat ea.

— E în regulă. Lăsând frâul din mână, el a întins braţele şi a ridicat-o din şa, a pus-o în poală o clipă şi apoi a lăsat-o jos pe sol. Cu o singură mişcare, a sărit şi el din şa.

— Oh, a respirat ea uşurată. Vai, Edward… În mijlocul florilor sălbatice apăruse o pătură, un pătrat albastru pe pajiştea de un verde crud. Din nou o vrajă, precum acele cuvinte pe care el abia le rostise. Oh, oare spusese el într-adevăr acele cuvinte, acolo în lumina zilei, a realităţii? Le spusese cu atâta pasiune. Oare era adevărat? Din ce alt motiv inima îi bătea atât de tare? Din ce alt motiv îi cânta sângele în vene? De ce sufletul i se bucura atât? Luându-i ambele mâini în ale lui, Edward s-a lăsat pe pătură şi a tras-o pe Jamie peste el. A înfăşurat-o cu picioarele lui lungi şi a ţinut-o aproape, şoptindu-i în ureche cuvinte atât de dulci, încât pe ea au podidit-o lacrimile. Ah, n-ar trebui… s-a gândit Jamie. Ar trebui să ia lucrurile mai încet. Să stea de vorbă, să călărească, orice, dar nu asta…

atingerea asta care ameţea, sărutul dulce, contopirea lor.

Gândurile i-au dispărut. Cu coada ochiului a văzut capul unui cal, cu frâul bălăngănindu-se, dinţii mestecând iarba dulce şi verde – o imagine a

mulţumirii.

Şi iată, sub ea era pajiştea bogată, iar deasupra cerul albastru şi senin. Şi în braţele ei, un bărbat care o iubea. Şi pe care ea îl iubea. Trebuia să-i spună, s-o spună la rândul ei. Nu-ţi fie teamă, şi-a zis. Să nu-ţi mai fie. Pur şi simplu spune-i-o.

Dar înainte ca ea s-o poată face, el şi-a strivit buzele de ale ei.

Căldura, puterea, dorinţa, tandreţea şi adoraţia lui, toate amestecate într-o porţiune minunată, un elixir magic care alunga gândurile şi teama şi nu lăsa loc decât pentru bucuria dragostei lor.

Mai târziu, ea stătea pe spate, privind dansul norilor şi ţinând mâna lui în palmă.

De data asta, nu va mai adormi, chiar dacă trupul îi era cuprins de nemişcare, de pace şi fericire. Îşi simţea membrele ca de unt, topite în soare.

Braţele, picioarele… existau. Ştia că sunt acolo, dar nu le putea mişca deloc! Capul îi plutea în nori şi se odihnea în acelaşi timp pe o pernă de margarete. Respira – Îşi putea simţi pieptul ridicându-se şi coborând, putea simţi transpiraţia de pe sâni uscându-se la atingerea răcoroasă a brizei dimineţii – dar respiraţia ei era acum respiraţia lui, hrănindu-le ambele inimi. Era reală; era adevărată; dragostea îi lăsa să împartă chiar şi aceeaşi respiraţie.

Ea a întors capul şi i-a zâmbit. Edward i-a

zâmbit la rândul lui, fericit. Ochii negri îi erau pe jumătate închişi, buzele desfăcute. Avea din nou acea expresie care îi înfierbânta ei sângele: înfăţişarea unui erou romantic, a cuiva din alte timpuri.

Tremurând, ea s-a rostogolit într-o parte şi i-a atins faţa. Cât era de frumos! l-a atins buzele şi el i-a sărutat vârful degetelor. Asta a înfiorat-o. Un sărut obişnuit n-ar fi în stare să aibă un asemenea efect. Dar ia să vedem, o să încerc din nou, s-a gândit ea. Şi iarăşi atingerea lui a ameţit-o. A venit mai aproape, şi-a pus buzele pe ale lui şi a simţit că i se strânge inima.

— Oh… a şoptit ea, cuvintele parcă părăsindu-i singure gura. Oh, te iubesc, Edward.

— Atunci de ce tremuri aşa, draga mea? i-a şoptit el, strângând-o în braţe.

— Pentru că n-am fost niciodată aşa de fericită. E ca şi cum… ca şi cum… Jamie s-a oprit cu ochii măriţi, fără grai. El a îndepărtat-o uşor şi a privit-o întrebător.

— Ce? Ce voiai să spui?

— Pentru ceea ce simt acum, a răspuns ea încet, mângâindu-i buzele cu vârful degeţelul, nu am cuvinte. N-am nicio experienţă. De asta, tocmai mi-am dat seama. Ca să-ţi spun ceea ce simt, ar trebui să inventez un cu totul alt limbaj.

— Atunci o să-l inventăm împreună, a zis el încet, trăgând-o mai aproape de pielea el. Uite, asta – a sărutat-o pe nas – Înseamnă te iubesc. Şi asta – a sărutat-o pe buze – Înseamnă te ador. Şi

asta – şi-a strecurat o mână sub tricoul ei, atingându-i sânii – asta înseamnă…

— Ştiu exact ce înseamnă, a râs ea. Şi sunt întru totul de acord.

Câteva ore mai târziu, după ce au mâncat câteva sandvişuri şi au băut nişte vin, au pornit călare spre casă. De data asta, Jamie a deschis drumul. Calul roşcat, care nu obţinuse decât un măr de la picnicul lor, se îndrepta grăbit către grajd. Jamie abia dacă ţinea frâul. Călărea într-un fel de ameţeală, cu soarele cald deasupra capului şi cu mintea plină de vise. A aruncat o privire spre Edward. Ah, el era atât de frumos, încât îi luă respiraţia. Chipul, trupul acela! Senzualitatea aceea care îl înconjura ca o aură. N-o să se sature niciodată de el. Niciodată! Poate că atunci când vor ajunge în casă, aşa prăfuiţi cum erau, or să verifice dacă era destul loc pentru amândoi în cada cea veche! chicotind, ea a aruncat o altă privire peste umăr.

— Ce mai pui la cale? a zis Edward zâmbind, apropiindu-se de ea. Ţi-am observat privirea.

— Era pur şi simplu o privire lubrică, a admis ea. Zâmbetul lui s-a lărgit. I s-au zărit dinţii albi şi brusca dorinţă din ochii întunecaţi. Surpriză! Şi încântare!

— Aş avea nevoie de cel puţin o sută de ani în care să nu fac nimic altceva decât să te iubesc, Jamie Payton. Presupun că atâta o să-mi trebuiască pentru a te cunoaşte în întregime.

— Pe mine? a întrebat ea uimită, ridicând

apoi uşor din umeri. Îţi acord cu bucurie suta de ani, dar cinstit vorbind, nu sunt chiar atât de complicată.

— Ba eu cred că eşti. Eşti ca trandafirii aceia roz, pe care ţi i-am dăruit… Petală peste petală, strat peste strat, fiecare mai minunat ca celălalt, desfăcându-se într-o frumuseţe nebănuită. Jamie a rămas fără grai. Câteva lacrimi i-au curs pe obraji.

Edward a pălit. A luat-o cu tandreţe pe după umeri.

— Jamie? Ce s-a întâmplat? Ce-am făcut? Ea i-a luat mâna şi a dus-o la buze.

— Nimeni… nimeni nu mi-a spus vreodată ceva atât de frumos.

— Fir-ar să fie, ce m-ai speriat! a spus el, recăpătându-şi culoarea din obraji.

— Îmi pare rău, m-ai luat prin surprindere. Vocea ei încă tremura, dar ochii îi străluceau de fericire. Oh, Edward, oare toate astea sunt cu adevărat reale?

El a privit-o adânc în ochi.

— Da, pot fi… sunt reale. Ai încredere în mine.

Un sentiment ciudat a pus stăpânire pe amândoi. Liniştiţi, gânditori, ei şi-au lăsat caii să meargă încet, cu capetele în jos, păscând iarba înaltă. Niciunul din ei nu se grăbea să se întoarcă. Toată natura părea să-i înconjure cu un mister dulce, la fel cum casa o făcuse cu o noapte în urmă. Aşa că, atunci când au traversat un mic râu, Jamie şi-a oprit brusc calul şi a coborât din şa.

— N-am putea să mai rămânem puţin aici? a întrebat ea.

— Cum vrei tu. Edward a legat cei doi cai de o salcie, apoi a aruncat un băţ în pârâu pentru Dante, care abia aştepta să se joace.

— Ah, eşti un câine teribil, a aplaudat Jamie, atunci când el a depus băţul la picioarele stăpânului.

— Dă-i-l ei, i-a spus Edward, arătând către Jamie. Ascultător, Dante a luat băţul şi i i-a dus ei. Jamie i-a mângâiat capul lăţos şi umed şi a aruncat băţul în apă. A izbucnit în râs, atunci când Dante, împroşcând apa din piatră în piatră, a dat cu laba când de un băţ, când de altul, hotărât să-l găsească pe cel aruncat.

— Nu sunt mofturoasă, i-a strigat ea, râzând. Adu-mi orice. Hai, vino aici, Dante!

Edward stătea ceva mai departe, sprijinit de un pin bătrân, privindu-i.

Jamie s-a întors şi a aruncat un con de brad, lovindu-l în picior. Atunci când el n-a intrat în joc, a mai aruncat încă unul, care i-a aterizat drept în poală. El i-a zâmbit tandru.

— Am crezut că vrei doar să stai şi să te bucuri de peisaj, Jamie.

— Chiar asta fac.

— Mda.

— Ba asta fac! Am vrut doar să nu cumva să crezi că te ignor.

— E în regulă. Pentru moment sunt foarte mulţumit.

— Eşti, nu-i aşa? l-a tachinat ea. Ridicându-se în picioare, s-a scuturat de frunze şi s-a îndreptat spre el. De fapt, mi se pare că eşti cam însingurat. Ai nevoie de puţină companie? În ochii negri ai lui Edward a licărit pasiunea. Ea îl putea observa cum se lupta, fără succes, să-şi păstreze calmul. Ghicind ce simţea el, fu străbătută de o dorinţă puternică. Aşa se întâmplau lucrurile între ei, un cerc constant de emoţii, de parcă pentru prima oară era cu adevărat vie şi legată de o altă fiinţă, ea întreagă şi totuşi parte din altcineva. Una… şi totuşi doi. Din nou, un val de fericire ameţitoare i-a trecut prin suflet, tulburând-o.

— Vino aici şi stai lângă mine, i-a spus Edward, trăgând-o încet în poală. Iar ai privirea aceea.

— Ce privire? Ea a râs, lăsându-şi capul pe umărul lui.

— Asta… a şoptit el, atingându-i chipul cu vârful degetelor. Se învăluie în jurul inimii mele şi o strânge. Nu… A înghiţit şi şi-a scuturat capul. Nu mă pot decide dacă ceea ce simt e plăcere… sau durere.

— Ah, Edward, să fie plăcere. Niciodată n-aş vrea să-ţi provoc vreo durere.

L-a sărutat cu pasiune, simţindu-şi întregul corp fremătând. Un singur sărut şi simţea cum se topeşte, cum îşi deschide petalele.

— Oh! a exclamat ea. Cred că într-adevăr e un fel, de vrajă între noi, Edward. Nu ştiu cum, se pare că tu ştii lucruri pe care nici eu nu le ştiu

despre mine, sau pe care le-am ţinut ascunse ani de zile. Şi iată-mă, eu… aceeaşi dintotdeauna şi totuşi atât de diferită, încât abia dacă mă recunosc. Nici măcar nu ştiu ce o să spun sau ce o să fac. Nu ştiu la ce să mă aştept. Dumnezeule, cred că am depăşit faza aşteptărilor, nu mai fac decât să simt şi să exist. Eu, care plănuiam în fiecare zi totul, de la fulgii de porumb până la subiectul conversaţiilor. Ca să vezi!

Şi-a dat capul pe spate şi a râs, deschizându-şi braţele.

— Dumnezeule! Nimeni n-o să mă mai recunoască! El a râs cu ea, ţinând-o în braţe, ochii lui spunând totul. Jamie i-a înconjurat gâtul cu braţele, vorbind liniştit acum, aproape solemn:

— Tu ai făcut asta, Edward Rockford. E doar meritul tău.

— Nu, Jamie, a spus el încet, pe acelaşi ton cu al ei. Ai făcut-o singură. Întotdeauna a fost acolo, în tine – fericirea, îndrăzneala, femeia sălbatică şi liberă.

— Dar tu ai trezit-o. Tu i-ai spus pe nume! Şi-ţi mulţumesc. Nu voi permite niciun fel de confruntări, a adăugat ea, sărutându-l din nou.

— Ultimul lucru pe care l-aş vrea e să mă cert. M-am certat destul în viaţa mea.

— Nu aici. Nu acum. Nu cu mine, a spus ea sărutându-i bărbia, gâtul, simţindu-i pulsul care îi bătea repede. Şi-a strecurat mâinile pe sub cămaşa lui şi i-a mângâiat pieptul. Îi putea simţi muşchii încordaţi, respiraţia întretăiată.

— Mă duc să iau pătura, a spus ei.

— Eu am să fiu pătura ta, a şoptit ea şi, fără să se mai gândească, şi-a tras tricoul peste cap şi şi-a descheiat blugii. Briza şi soarele cald i-a mângâiat pielea. Se simţea sălbatică şi liberă, liberă de temeri, de inhibiţii, liberă să se întindă goală lângă iubitul ei, sub ochii întregii lumi. Şi când Edward a fost şi el gol, ea i-a sărutat trupul, fiecare curbă aurie, fiecare muşchi, fiecare unghie.

A lăsat ca timpul să se oprească sau mai degrabă a părut că ea a alunecat afară din timp, în veşnicia de a fi, de a mângâia, de a simţi şi de a iubi. Soarele strălucea. Iarba era moale şi parfumată. Iar ei erau aici, acum. Şi asta era totul.

Brazii aruncau umbre prelungi către est, peste dealurile înalte. Era târziu de-acum, aproape se înserase şi amândoi erau obosiţi, înfometaţi, dar prea leneşi ca să se mişte.

— Ar trebui să mergem, a spus Edward, întins încă pe spate.

— Ştiu, a răspuns Jamie, cu capul cuibărit pe pântecul lui.

— Trebuie să fie vreo şase jumate.

— Nu ştiu, am uitat să-mi potrivesc ceasul.

— Şi eu. Vântul crescuse în intensitate, mişcând vârfurile copacilor. Dante stătea aşezat la picioarele lui Edward, mişcându-şi coada în care se încurcaseră ace de brad.

— De ce l-ai botezat Dante? a întrebat Jamie. Edward n-a răspuns imediat. Apoi a spus încet:

— Pentru că m-a însoţit prin mai multe nivele ale iadului. Jamie a simţit o durere înţepându-i inima. S-a rostogolit pe o parte, cu obrazul lipit de pieptul lui.

— Ah, Edward, îmi pare rău. Timp de o clipă, am uitat că a mai existat şi altceva, în afară de aici şi acum. El i-a atins obrazul.

— Nu mai există. Îndreptându-se călare spre casă, Jamie a fost din nou în frunte.

Trebuia să ţină strâns frâul acum, ca să-şi împiedice calul s-o zbughească în galop. Sărmanul era lihnit de foame… sau cel puţin aşa părea.

— Mai e mult? a strigat ea peste umăr. Edward a ajuns-o din urmă.

— Ce-ai spus?

— Am întrebat dacă suntem pe-aproape. Cred că armăsarul meu ar fi în stare să mănânce un cal în clipa asta! Edward a râs.

— Încă vreo două mile. Casa o să fie la locul ei, aşteptându-ne, şi o s-o zărim imediat ce vom fi pe vârful culmii. Jamie a scuturat din cap, uimită.

— Cum e posibil, Edward? El n-a trebuit s-o întrebe la ce se referea.

— Nu ştiu, a spus el. Nu ştiu cum ai putut să-mi pictezi casă, cum tabloul tău a putut avea o legătură cu secretul meu atât de bine păstrat. E una dintre tainele de neexplicat ale vieţii.

— Precum OZN-urile sau triunghiul Bermudelor? a zis ea zâmbind.

— Probabil. Acum hai să ne întrecem pe drumul de întoarcere!

El şi-a lăsat calul să galopeze liber, călărind cu uşurinţă peste culmea dealului.

Imediat, Jamie s-a luat după el. Putea s-o facă! Era uimitor. Nimic nu mai era imposibil pentru ea astăzi. Nimic!

CAPITOLUL 10

Într-adevăr, în cada cea veche încăpeau amândoi. Edward a intrat primul.

Aruncând o privire peste umăr, el a observat-o pe Jamie admirându-i trupul.

— Hei, a râs el. Încetează!

— Nu mă pot abţine. Eşti irezistibil, nu mai pot răspunde de acţiunile mele.

— Hai, vino aici cu mine şi lasă prostiile. Jamie şi-a lăsat halatul să-i cadă peste umeri, dar i-a mai păstrat un colţ, acoperindu-se în faţă.

— Nu ştiu, s-a plâns ea, poate că apa e prea fierbinte.

— Nu, a răspuns el solemn, lăsându-se pe spate ca o pisică leneşă.

— Prea rece? a şoptit ea, trecându-şi limba peste buze.

— Nu chiar. Edward a scuturat din cap, cu ochii în ochii ei.

— Vrei să spui că-i tocmai bună? Ei, atunci ar fi mai bine să verific singură.

Aplecându-se, şi-a vârât degetele în apă şi apoi le-a trecut peste pieptul lui… şi mai jos, spre pântec. Buzele lui s-au desfăcut şi respiraţia i-a

devenit neregulată.

Vraja s-a instalat între ei, de la ochi negri la ochi cenuşii, de la zâmbet la zâmbet, de la degete la piele. Îi excita oare doar faptul că nu-şi cunoşteau trupurile? Doar noutatea, fiorul? Prea ameţită ca să gândească, ea şi-a pus mâinile pe umerii lui umezi şi l-a privit adânc în ochii arzători. Curbându-şi mâna liberă în jurul capului ei, Edward i-a apropiat faţa de a lui şi a sărutat-o.

— Intră aici cu mine, Jamie. Ţi s-a făcut pielea de găină.

— Nu mi-e frig deloc, a şoptit ea.

— Atunci am să iau asta drept un compliment. Zâmbind, Jamie şi-a lăsat halatul să cadă pe podea şi a intrat în cadă, cuibărindu-se în spaţiul pe care el i-l pregătise între pulpele lui. Lăsându-şi capul pe pieptul lui, ea a zâmbit.

— E foarte confortabil, domnule Rockford. Drept răspuns, el şi-a presat buzele pe ceafa ei şi a muşcat-o uşor, fericit. Fiorii s-au plimbat pe pielea lui Jamie.

— Faci asta foarte des, i-a şoptit Edward la ureche, dinţii lui mişcând cu blândeţe lobul fraged.

— Ce? a întrebat ea.

— Râzi, a răspuns el, strecurându-şi limba în urechea ei. Ea şi-a ridicat umărul, râzând, retrăgându-se.

— Eu? Râd? Niciodată! Dacă e vreun lucru de care să fiu sigură, e că nici măcar când eram copil, nu Râdeam.

— Şi atunci cum se numeşte asta? a întrebat el, strecurându-şi mâinile peste mijlocul ei.

— Încetează! a râs. O.K., mă predau. Recunosc, în cele mai neobişnuite... S-a întors pe genunchi, şi-a strecurat braţele în jurul gâtului lui şi l-a sărutat.

— Cele mai neobişnuite.

— ...?

Ea l-a sărutat din nou.

— În cele mai neobişnuite circumstanţe, presupun că da, râd cu adevărat.

— Şi-mi place la nebunie. E un sunet dulce, Jamie Payton.

— Şi tu eşti un bărbat dulce, Edward Rockford. Dulce şi delicios. L-a sărutat pe piept, chiar deasupra inimii. Dar, în vreme ce ea zăbovea cu gura acolo, s-a auzit soneria telefonului. Au tresărit amândoi. Sunetul ascuţit i-a speriat aşa de tare, încât singura emoţie pe care a putut-o simţi Jamie, a fost mânia.

— Ce naiba...! Edward a tresărit, de parcă ar fi fost lovit pe la spate. S-a încruntat. Şi-a ridicat capul, ascultând sunetul insistent, dar în afară de asta n-a mai făcut nicio mişcare. Era încordat ca un arc, zbârnâitul telefonului vibrându-i în toţi nervii corpului. Când a încetat, Jamie a şoptit:

— Cine ar putea fi? Am crezut că nu ştie nimeni de casa asta.

— Nimeni nu ştie. El şi-a trecut o mână prin părul umed. Nu, dar am lăsat aşa de multe lucruri neterminate la birou, încât am fost nevoit să-mi

pun telefonul din apartament în legătură cu cel de-aici. Oricine are nevoie de mine, încearcă la numărul de acolo. Am lăsat totuşi instrucţiuni să fiu căutat doar în caz de urgenţă.

— Oh, Edward. Jamie s-a încruntat, oscilând între dezamăgire şi uimire. Nu poate fi chiar atât de important. Doar a închis, nu-i aşa?

— Da, a răspuns el, sprijinindu-se de ea, atingându-i sânii în vreme ce o săruta. Nu-ţi face griji.

— Nu sunt îngrijorată, a zis ea, încruntându-se totuşi. Am crezut doar că asta e o ascunzătoare perfectă. Nu m-aşteptam să ne deranjeze cineva.

— Şi nimeni n-o s-o facă.

— Promiţi? A fost rândul lui Edward să se încrunte.

— Jamie…

— Spune-mi că promiţi. Spune-mi!

— Jamie, promit să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să nu las pe nimeni să ne deranjeze în weekendul ăsta.

— Ah! a spus ea cu dispreţ, întorcând capul. Asta e o diversiune.

— Nu e, a insistat el, luând-o de umeri şi încercând s-o facă să-l privească.

Dar Jamie devenise alunecoasă ca un peşte, într-o secundă, s-a dus în celălalt capăt al căzii şi s-a postat cu genunchii ia piept, înconjurându-i cu braţele. Fără să i se uite în ochi, ea i-a zis:

— Dă-mi prosopul, te rog.

— Jamie… Brusc, vocea îi părea iritată, dar ei

nu-i mai păsa.

— Ţi-am cerut un prosop. Te rog.

— N-ai decât să-l iei singură. Cu bărbia ridicată, ea a ieşit din cadă şi s-a dus să-şi ia un prosop din dulap. Tocmai se înfăşură în el, când telefonul a sunat din nou.

Ea s-a oprit, cu mâinile pe piept. Ridicându-se în picioare, Edward i-a întâlnit privirea, cu ochii la fel de îngrijoraţi ca şi ai ei. Jamie parcă s-a topit.

— Te rog, Edward, nu răspunde. Suntem atât de fericiţi aici. E atât de minunat, de prefect. Te rog… nu strica totul.

În loc de răspuns, el a venit şi a luat-o în braţe. A ţinut-o strâns la piept, până ce sunetul telefonului s-a oprit. Apoi a privit-o, zâmbindu-i. Dar în spatele zâmbetului, adânc în ochii lui întunecaţi, se strecuraseră nişte umbre.

Jamie şi-a presat obrazul de umărul lui şi l-a strâns în braţe cu putere.

— Mulţumesc, Edward. Mulţumesc. N-o să-ţi pară rău. Ea a ridicat privirea şi s-a forţat să zâmbească. Ştii ce? Am să-ţi pregătesc ceva delicios. Şi apoi o să ne plimbăm în lumina lunii şi o să ne aşezăm în faţa acelui foc minunat.

Dar în loc de asta, Edward a gătit somon pe grătarul de afară şi apoi au făcut dragoste în patul uriaş de stejar. Jamie a adormit în braţele lui, epuizată, dar împăcată. Edward a rămas treaz lângă ea, emoţiile marcându-i chipul frumos.

Afară vântul se înteţise, semnalând o schimbare a vremii. Cu siguranţă că urma să fie

furtună. Stând acolo, el o putea simţi apropiindu-se, încercuind tot mai ameninţător casa din pădure. Şi-a strâns mai tare braţele în jurul femeii de lângă el, dar n-a privit-o. A lăsat-o să doarmă. Îngrijorarea lui nu trebuia să-i deranjeze visele. Se va ocupa de ziua de mâine.

Telefonul i-a trezit pe amândoi dimineaţa. Ameţit, dezorientat, Edward a întins mâna după receptor. Bâjbâind, l-a dus la ureche.

— Da? Vocea de la celălalt capăt, deşi politicoasă, l-a readus la realitate.

Conversaţia a fost scurtă, de afaceri. Jamie n-a auzit decât salutul final.

După ce a închis, Edward s-a întors către ea. Era vârâtă sub pătură, privindu-l cu ochi cenuşii întrebători. El n-a încercat să se ascundă.

— Era preşedintele reţelei. Firma dă un cocktail pentru ambasadorul Olandei în seara asta. În ultimele luni, eu am fost cel care am negociat cu televiziunea olandeză, dar i-am lăsat baltă pe toţi în weekend-ul ăsta. Prezenţa mea e necesară acolo. Asta nu înseamnă decât că va trebui să plecăm ceva mai devreme decât am plănuit în după-amiaza asta. Jamie a privit într-o parte. Trebuia să se termine odată. Ştiuse asta. În fond, totul nu era decât o fantezie.

— O.K., a spus ea pe un ton plat. Înţeleg. Tonul ei l-a surprins şi l-a îngrijorat. O idee i-a răsărit brusc în minte.

— Vino cu mine, Jamie. Va fi încântător… Unul dintre acele elegante cocktailuri diplomatice.

Nu mă lăsa să mă descurc singur.

— Nu, nu, a spus ea cu hotărâre. S-a strecurat sub aşternuturi, lăsându-şi mintea invadată de imagini vii, demult îngropate: ea îmbrăcată elegant, lângă umbra severă şi dezaprobatoare a tatălui ei care, chiar în clipa dinainte de a o prezenta oaspeţilor, îi şi găsea vreun defect: hainele, părul, expresia de pe chip. Oh, era în stare s-o distrugă cu un singur cuvânt… Era atât de tulburată, încât abia dacă a putut auzi următoarele cuvinte ale lui Edward. El îşi închipuia probabil că era doar încăpăţânată, l-a dat la o parte colţul păturii de pe chip şi i-a ţinut umărul doar atât cât s-o împiedice să se întoarcă cu spatele.

— Hai, Jamie, iubita mea. Vino cu mine. N-o să stăm mult. Trebuie doar să apar acolo, să fac puţină conversaţie, să-l întâmpin pe ambasador şi să-mi cer scuze faţă de reprezentantul reţelei olandeze. Asta-i tot. Nu-ţi cer prea mult.

Ea şi-a muşcat buza, a lăsat ochii în jos, mohorâtă şi neîncrezătoare.

— Te rog! a mai spus el, apropiindu-se mai mult, aşa încât ea îi simţea respiraţia caldă pe obraz. Vino cu mine, Jamie. Vei fi alibiul meu. O singură privire dacă îţi vor arunca, vor înţelege cu toţii de ce am dispărut fără nicio explicaţie.

A sărutat-o, frecându-şi obrazul aspru de pielea ei netedă.

— Mă vor invidia, în loc să mă condamne. Hai Jamie, spune da.

— Bine, de acord. Ea s-a supus cu câtă graţie a putut, dar în interiorul ei, undeva în adânc, exista o umbră de nefericire care avea nevoie doar de o briză foarte uşoară ca să se transforme în furtună.

CAPITOLUL 11

Edward a tras maşina în faţa clădirii unde locuia Jamie şi a oprit motorul.

— Să aştept aici sau să urc cu tine până te îmbraci? a întrebat el, cu un braţ pe spătarul scaunului ei.

— Ce-ar fi să te duci şi tu acasă să te pregăteşti şi apoi să te întorci să mă iei?

El a clătinat uşor din cap, cu un zâmbet cunoscător.

— Ah, nu, nicio şansă. Dacă am să te scap din vedere, o să dispari.

— Asta e o nebunie, a obiectat ea.

— Da? Spune-mi că gândul ăsta nu ţi-a trecut niciodată prin minte, nici măcar o dată pe drumul ăsta de întoarcere, în care ai fost atât de tăcută.

— N-are importanţă. Ea s-a strecurat afară din maşină şi a urcat treptele de la intrare. Edward a ajuns-o din urmă, i-a deschis uşa şi apoi a urmat-o pe scări.

În garsonieră, el s-a sprijinit de uşă şi şi-a încrucişat braţele, în aşteptare.

Jamie l-a privit semnificativ, apoi a înşfăcat o rochie de mătase neagră din şifonier şi încă alte

câteva lucruri şi s-a dus în baie.

Câtă vreme ea a lipsit, Edward s-a apropiat de şevalet şi a privit tabloul casei lui. A rămas acolo, aproape hipnotizat. Cum era posibil? Cum se putea aşa ceva?

Dar oare nu era la fel de ciudat şi faptul că el stătea aici, aşteptând-o pe femeia iubită, fiindu-i dor de ea chiar şi în aceste câteva momente în care n-o vedea.

Cum era posibil aşa ceva? Era de necrezut, de neînţeles.

— Tu! a zis el, bătând cu degetul îndoit în tablou. E numai din vina ta. Toate fac parte din aceeaşi vrajă. Nu înţeleg, s-ar putea să nu înţeleg niciodată şi nu pot face absolut nimic apropo de asta. Zarurile sunt aruncate. *C'est un fait accompli.*

— Cu cine vorbeşti? a întrebat Jamie, ieşind din baie.

— Cu nimeni, a răspuns repede Edward.

— Şi încă în franceză!

— N-are importanţă. Să vorbim mai degrabă despre tine, a spus el zâmbind, în vreme ce se îndrepta către ea. Arăţi splendid.

— Da? a întrebat ea, privindu-şi rochia neagră, ciorapii şi pantofii asortaţi. Eşti sigur?

— Oh, draga mea, eşti adorabilă. Şi foarte sexy. S-a aplecat şi a sărutat-o pe gât.

Seducătoare, minunată şi-a punctat cu câte un sărut, până ce ea l-a împins râzând.

— O.K., e-n regulă. Te-ai făcut înţeles,

mulţumesc, a replicat ea şi apoi ochii i-au întâlnit pe ai lui. A zâmbit uşor, un zâmbet adevărat, primul după atâtea ore şi apoi a spus din nou: Mulţumesc, Edward.

— N-ai pentru ce, Jamie. Nu e decât adevărul. Ţinând mâna întinsă precum un gentleman din epoca victoriană, el a aşteptat ca ea să-şi pună mâna într-a lui şi apoi a condus-o către uşă.

— Va fi o seară minunată, ai să vezi.

O oră mai târziu, pe înserate, au tras maşina în faţa unuia dintre micile hoteluri elegante, în cartierul ambasadelor din Washington. Portarul a ajutat-o pe Jamie să iasă din maşină. Valetul s-a dus să parcheze maşina. Ei nu-i rămânea decât să-l ia pe Edward de mână şi să intre alături de el în sala de bal.

Înăuntru – candelabre de cristal, sculpturi de gheaţă, diamante. Întreaga încăpere strălucea.

— Vai, nu sunt destul de bine îmbrăcată, a şoptit Jamie, crispându-se la braţul lui Edward.

— Prostii, i-a răspuns el, zâmbindu-i. Eşti cea mai frumoasă femeie de-aici.

Imediat, au fost înconjuraţi de o mulţime de străini, au început să strângă mâini, să zâmbească, să salute din cap şi să converseze politicos. Un chelner a trecut pe lângă el şi, în clipa următoare, Jamie s-a trezit cu un pahar cu şampanie în mână. A sorbit din lichidul ambrat şi curând, lucrurile i s-au părut ceva mai limpezi. Putea să respire din nou. Iată-l şi pe ambasadorul olandez, care arăta exact ca un om de stat, demn

şi elegant în fracul lui, aplecându-se să-i sărute mâna. Era încântător! De ce oare îi fusese teamă?

Şi apoi, o mişcare în spatele ei, o voce în ureche... o voce care a distrus toată seara aceea strălucitoare, reducând-o la ruină. Tatăl ei. Jamie a tresărit puternic, vărsându-i băutura lui Edward pe cămaşă. N-a putut decât să rămână acolo cu ochii măriţi, privindu-l pe cel care îi zâmbea.

— Ce surpriză, Jamie! Eşti cu siguranţă ultima persoană pe care mă aşteptam s-o întâlnesc aici.

— Tată, eu...

— A venit cu mine, domnule Payton. Eu sunt Edward Rockford. Cred că ne-am mai cunoscut, dar...

— Ah, îmi amintesc destul de bine, domnule Rockford. Ne-am întâlnit la negocierile comerciale ale Europei de Nord.

— Da, chiar aşa. În vreme ce vorbea, Edward şi-a strecurat braţul în jurul taliei lui Jamie şi apoi, pretinzând că-şi ia un pahar, a păşit între tată şi fiică, rămânând între ei, protector. Dar pentru Jamie era ca şi cum el ar fi fost făcut din sticlă. Umbra tatălui ei umpluse deja încăperea, ocolindu-l parcă pe Edward şi pe ceilalţi oaspeţi ca s-o găsească, s-o asalteze. Când bătrânul şi-a îndreptat atenţia spre o tavă cu sandvişuri, Edward s-a aplecat spre ea şi i-a şoptit:

— Fii şi tu mai dură, Jamie. Răspunde-i cu aceeaşi monedă. Aminteşte-ţi că-l poţi trimite oricând la naiba. James Payton şi-a înfipt dinţii în

mobiliţa de caviar, în vreme ce ochii lui, reci ca ai unui şarpe, s-au înfipt în ochii lui Jamie. Cuvintele însă îi erau adresate bărbatului de lângă fiica lui.

— Edward… nu te superi dacă îţi spun aşa, nu?

— Deloc, James.

— În regulă, a zis el zâmbind. Edward, de câtă vreme o cunoşti pe fiica mea?

Jamie a văzut roşu înaintea ochilor. Uite-l cum stătea acolo, fără să-i acorde mai mult respect decât atunci când avea zece ani. Înghiţind restul şampaniei, i-a dat paharul lui Edward, întrebându-l:

— N-ai putea să-mi aduci altul, te rog? Un zâmbet uşor a trecut peste chipul lui Edward. Dând din cap, s-a scuzat atunci când Jamie s-a întors către tatăl ei.

— Dacă vrei să ştii ceva despre persoane mea – ceea ce ar fi o noutate – ai putea să mă întrebi pe mine, fir-ar să fie! El i-a acordat un zâmbet conciliator, învăluit în aroganţa lui obişnuită şi l-a privit pe Edward care se îndepărta.

— N-aveam de gând să-ţi spun decât că, în sfârşit, ai dat şi tu dovadă de puţin bun-simţ, draga mea. Tânărul ăla merită luat în consideraţie. E isteţ, curajos… un adevărat om de viitor. Ochii lui s-au îndreptat din nou spre chipul ei.

— M-ai surprins, asta-i tot. Şi m-ai surprins plăcut. Fără să se poată controla, Jamie a simţit inima tresăltându-i în piept.

Însă apoi, dând din umeri cu nonşalanţă, el a

răstălmăcit totul.

— Dar felul în care te-ai îmbrăcat dovedeşte obişnuita ta lipsă de gust.

Jamie a rămas cu gura căscată. Camera s-a învârtit odată cu ea. Întorcându-se, a dat la o parte un cuplu, apoi un altul şi a zbughit-o spre ieşire. Edward a ajuns-o din urmă când era pe cale să iasă.

— Potoleşte-te, Jamie. Ţine capul sus şi mergi calm. E în ordine. Sunt aici, lângă tine.

Pe hol, ea s-a oprit şi s-a sprijinit de un perete, lângă un ficus înalt. Mâinile îi tremurau. Trebuia să clipească pentru a-şi împiedica lacrimile.

— Îmi pare atât de rău, Jamie. N-am ştiut…

— Nu e din vina ta. Mă simt mai bine acum, zău. Te poţi întoarce. Eu o să iau un taxi.

— Nu fi caraghioasă.

— Nu, tu să nu fii caraghios, a zis ea, trecându-şi limba peste buzele uscate. E vorba de afaceri, e important pentru tine. Întoarce-te şi…

— Las-o baltă, Jamie, a răspuns el, luând-o de braţ. Am să te conduc acasă.

— Dar nu vreau să mă conduci acasă! Lumea întorcea capul spre ei, uitându-se apoi în altă parte. Jamie simţea că ochii o înţeapă. Ura asta! Nu putea suferi jena, neajutorarea, sentimentele astea pe care nu le putea controla. Când Edward i-a ridicat faţa spre a lui, a putut observa totul. Privirea din ochii ei l-a înfiorat. A tras aer în piept şi a zis:

— Jamie, indiferent ce ţi-a spus…

— Vrei să ştii ce a spus? a sâsâit ea, printre dinţii încleştaţi. Mi-a spus că prezenţa mea aici, lângă tine, e primul lucru înţelept pe care l-am făcut în viaţa mea!

Edward a făcut o grimasă.

— Oh, Jamie…

— N-are rost să pari aşa afectat. Tu ar trebui să fii fericit. Te place. Te admiră chiar. Vocea ei picura de sarcasm. Crede că îi eşti un adversar pe măsură, cineva căruia merită să-i acorzi atenţia. Cineva care merită preţioasa lui atenţie.

— Încetează, Jamie. Încetează! Ea şi-a strâns buzele şi şi-a ridicat bărbia.

— Mă duc acasă.

— Iar eu am să te conduc. A ieşit alături de ea, apoi a luat-o de braţ şi i-a întins valetului tichetul. A privit-o, sperând să vadă o reacţie oarecare din partea ei, dar era ca şi cum ar fi stat lângă o statuie. S-a mişcat doar atunci când maşina a sosit în faţa lor şi valetul a deschis portiera. Jamie s-a prăbuşit pe scaun şi a rămas acolo, cu mâinile în poală. Edward s-a strecurat la volan.

— Pot să te duc la mine, Jamie? Am putea sta puţin de vorbă. O să comand ceva pentru cină.

— Nu mi-e foame, mulţumesc. Şi vreau să mă duc acasă.

— O să mă laşi să urc? Ea a privit în gol pe fereastră.

— Jamie, o să mă laşi să intru? Şi brusc, între

ei a început să colcăie un ghem de emoţii. Pentru Jamie era ca şi cum ar fi privit o încăpere plină cu şerpi.

A scuturat din cap.

— Nu vreau decât să ajung acasă. Şi vreau să rămân singură o vreme. Te rog, Edward. Te rog!

— Dar de ce eşti aşa de supărată pe mine? Spune-mi.

— Pentru că tu m-ai dus acolo.

— Dar asta n-are niciun sens; doar ai spus-o singură. N-am avut nicio idee că el s-ar putea să fie acolo. Pur şi simplu s-a întâmplat.

— *„Pur şi simplu s-a întâmplat”*, l-a imitat Jamie, clătinând din cap. Se pare că în ultima vreme tot repetăm asta, tu şi cu mine. Necazul e că mie nu-mi plac lucrurile care „pur şi simplu se întâmpla”. Vreau ca ele să fie previzibile, sigure, rezonabile.

— Şi eu la fel. Dar nu aşa funcţionează lumea.

— Pentru mine aşa funcţiona. L-a privit cu intensitate şi el i-a susţinut privirea, mânia şi confuzia trecând de la unul la altul precum un curent electric.

În cele din urmă, el a scuturat din cap şi a privit afară prin parbriz.

— Am să te duc acasă. O să discutăm altă dată.

— Bine, a spus ea, rigidă. Părea făcută din piatră. Nu mai simţea nimic.

— Şi mai e ceva, nu-i aşa? a spus el cu vocea rece şi distantă. Ce este? Din ce alt motiv eşti

supărată pe mine? Ce putea spune? îi putea mărturisi că, dacă tatăl ei, pe care îl ura, în care nu avea încredere, pe care îl dispreţuia mai mult decât orice pe lume în clipa aceea… dacă el putea avea o părere atât de favorabilă despre bărbatul de lângă ea, însemna că ceva nu era în regulă? Putea spune asta? îi putea explica? Dar gândul i-a înfipt o gheară în inimă. Poate că într-adevăr ceva nu era în regulă. Nu înţelesese. Fusese oarbă, zăpăcită. Era greşeala ei… Şi ar fi mai bine s-o corecteze acum decât să plătească pentru asta mai târziu.

A clipit des, dar lacrimile au dat pe afară oricum, scăldându-i obrajii. A ţinut capul întors şi n-a scos niciun sunet. Când Edward a oprit maşina şi a coborât ca să-i deschidă portiera, ea şi-a şters repede faţa şi s-a dat jos, înainte ca el să-i ofere mâna.

— Noapte bună, Edward. Te rog să nu urci. O să… o să mai vorbim.

— Când?

— Nu ştiu. În curând. Am să te sun.

— Chiar o s-o faci?

— Da. Desigur.

— Oh, Jamie… a şoptit el şi în vocea lui era durere, durere împovărată de mâhnire şi confuzie. Asta a făcut-o să ridice privirea spre chipul lui. A scuturat din cap, cu ochii plini de lacrimi. Trebuie să întoarcă privirea, să se uite în altă parte.

Cu un deget tremurător i-a atins cămaşa, atât de albă şi de scrobită, pătată cu şampanie.

— Îmi pare rău, Edward. Îmi pare atât de rău! N-am vrut să se întâmple aşa ceva.

Dar atunci când el a încercat s-o tragă spre el, s-o strângă la piept, ea a alergat pe scări şi a dispărut.

Cu mult după ce ecoul paşilor ei s-a risipit, Edward a rămas în uşa imobilului, care îi fusese trântită în nas. Era ca şi cum ar fi rămas în fundul iadului. Se simţea de parcă toată lumina, toată fericirea îi fusese din nou smulsă. Din nou!

Un impuls brusc l-a scuturat, o nevoie de a-şi strivi mâna lovind zidul, de a striga şi de a blestemă, de a urla la lună. Dar nu era el în stare să facă aşa ceva. Cu siguranţă nu aici, pe o stradă aglomerată.

Strângând din dinţi, şi-a trecut o mână peste faţă şi a dat înapoi… O să aştepte. O să-i ofere timpul şi spaţiul de care avea nevoie. O să-i ofere ocazia de a schiţa ea următoarea mişcare. Putea s-o facă… Pentru că trebuia s-o facă. Nu mai avea de ales. Chiar dacă se putea convinge pe sine că existau şi alte opţiuni, inima lui nu putea fi înşelată. Pentru el, era deja scris în cartea destinului: această femeie şi numai ea, pentru totdeauna.

CAPITOLUL 12

Trei zile mai târziu şi-a încălcat însă promisiunea pe care şi-o făcuse sieşi. Nu putea aştepta ca Jamie să ia iniţiativa. Trebuia s-o sune.

A închis uşa biroului, i-a spus secretarei să amâne toate întrunirile şi a ridicat receptorul. A stat acolo o clipă, ţinând telefonul în poală, încercând să se decidă ce cuvinte să folosească. Cu siguranţă, existau cuvinte care ar convinge-o pe Jamie, cuvinte care ar putea s-o atingă. Trebuia doar să le găsească pe cele potrivite. Dar nu i-a venit niciunul în minte. Nici măcar un singur gând clar. Nicio idee mai răsărită.

Aşa i se întâmpla de când o întâlnise prima oară. Se simţea izolat de totul, deconectat, în derivă, pierdut. Însă acum o făcea de nevoie. Trebuia să plece cu avionul la Amsterdam pentru a încheia negocierile şi era absolut hotărât să nu părăsească ţara, fără s-o vadă, fără măcar să vorbească cu ea.

Mânia i-a dat energie. A format numărul, a ţinut receptorul la ureche, a numărat apelurile care se succedau regulat. Cercuri de transpiraţie i-au apărut sub braţe şi cămaşa i s-a lipit de spate. Să urce un munte era mai uşor decât asta. Sau să prindă un cal cu lasoul. Ori să realizeze o tranzacţie de milioane de dolari. Orice! Când telefonul a sunat a noua oară, tocmai când era pe cale să renunţe, Jamie a ridicat receptorul.

— Alo? Edward şi-a frecat fruntea dureroasă şi a tras aer în piept.

— Bună, Jamie. Eu sunt. Ştiu că nu voiai să te sun, ştiu că ai avut nevoie de ceva timp ca să te gândeşti…

— E-n regulă. Ce mai faci? Părea oare

îngrijorată? Mai mult decât atât? Mai puţin? Inima îl durea de nevoia de a afla. Dar şi-a ales un timbru al vocii calm şi lipsit de emoţie.

— Sunt bine. Dar tu?

— Şi eu sunt bine. O pauză, o tăcere pe care el n-o putea desluşi. Apoi vocea el minunată, însă rece şi distantă.

— Am fost ocupată cu lucrul. Încerc ceva nou, o natură moartă. De fapt, când m-ai sunat, tocmai pictam.

— Îmi pare rău. Aveam de gând să aştept până ce o să-mi dai tu de ştire…

— Am crezut că aşa ne-a fost vorba.

— Da, ştiu. Însă trebuie să plec. Am avion pentru Amsterdam. S-ar putea să lipsesc o săptămână sau chiar mai mult şi… A dat din cap, presându-şi degetele pe tâmple.

Cu ochii închişi, a continuat:

— N-am vrut să plec fără să te văd. Trebuie să stăm de vorbă.

— Când pleci? Lui i-a sărit puţin inima.

— Abia mâine dimineaţă. Cu zborul de ora nouă.

— Aha. El a aşteptat, dar ea i-a distrus repede până şi acea umbră de speranţă.

— Trebuie să-mi vizitez o prietenă în după-amiaza asta, în Maryland. N-o să mă întorc decât mâine seară… Îmi pare rău. Fir-ar să fie! N-avea de gând să cedeze prea uşor.

— Ce prietenă? a întrebat el. N-am ştiut că ai o prietenă în Maryland. Unde în Mayland?

— În Onley. Ea a râs uşor, dar chiar şi acel sunet dulce s-a metamorfozat iute.

Edward, sunt o mulţime de lucruri pe care nu le ştii despre mine. Zău, abia dacă mă cunoşti…

— Dar te iubesc. A spus-o înainte să-şi poată opri cuvintele. Şi să ştii că te cunosc.

Ştiu că eşti speriată şi nefericită, hotărâtă să dai la o parte orice sentiment. Ştiu asta. Şi o înţeleg. Şi dacă aş avea tot timpul din lume, ţi-aş oferi luxul de a spune „*nu*” oricât ai vrea, înainte de a-ţi da seama în cele din urmă că şi tu mă iubeşti, la naiba, şi că ceea ce vrei să spui cu adevărat este *„da”. „Da. Şi eu te iubesc*”; asta vrei să spui, de fapt. Dar, în schimb, trebuie să ne chinuim unul pe altul, fir-ar să fie…

— Edward, ţipi. Ţipi la mine. Iar eu n-am de gând să te ascult.

— Vin la tine. Chiar în clipa asta. Aşteaptă-mă.

— Tocmai plecam…

— Spuneai că pictezi. Aşa că aşteaptă-mă. Acordă-mi cinci minute. Cinci minute ca să discut cu tine.

— Nu pot. Am să pierd trenul. O să întârzii. Trebuie să plec…

— Jamie, aşteaptă-mă! El a trântit telefonul, şi-a luat haina şi a ieşit în viteză din birou.

— Domnule Rockford! Aveţi un apel telefonic pe linia trei şi cineva vă aşteaptă afară.

— Ai tu grijă de asta. Am să mă întorc mai târziu. A făcut semn unui taxi şi a traversat oraşul,

aplecându-se înainte, privind prin parbriz, îndemnând parcă maşina să meargă mai iute, cu fiecare muşchi şi fibră a fiinţei lui. A deschis uşa chiar înainte ca taxiul să se oprească.

— Mulţumesc. Păstrează restul. A urcat câte două trepte deodată, etaj după etaj.

Când a ajuns la etajul al şaselea, Jamie tocmai ieşea din casă, cu o geantă în mână. El s-a oprit în capul scările, blocându-i drumul, un obstacol de netrecut, gâfâind de mânie şi disperare.

— N-aveai de gând să mă aştepţi?

— Ţi-am… ţi-am spus doar… Trebuie să prind trenul.

— Către Olney.

— Da, a replicat ea, lăsând geanta să cadă şi încrucișându-şi braţele pe piept.

— Jamie, să nu faci asta. Ştiu că ţi-e teamă, înţeleg.

— Foarte bine, minunat, Edward. Sunt chiar bucuroasă. Pentru că îmi place de tine şi vreau să fim prieteni…

— Prieteni? Dar te iubesc. Nu, nu mă întrerupe şi nu întoarce capul. Te iubesc, Jamie Payton şi ştiu că şi tu mă iubeşti! Simt asta aici… S-a pocnit peste piept cu palma. Cât despre restul, o să ne lămurim într-un fel. O să alungăm tristeţea, teama, toate sentimentele alea rele despre care tu nu vrei sau nu poţi să vorbeşti. O să…

— Dar ce te crezi? Vrăjitor? îţi închipui că o

singură fluturare a baghetei tale magice va regla totul dintr-odată? El şi-a îngustat ochii, dar i-a păstrat fixaţi pe chipul ei, gânditori, întrebători.

— Ce te face să fii atât de mânioasă pe mine, din moment ce eu îţi ofer fericirea?

— Aroganţa ta! îngâmfarea ta afurisită.

— A mea? El a gemut, îndepărtându-şi braţele… Jamie! Dacă există un lucru pe care l-am pierdut trecând prin toate astea, este tocmai siguranţa din mine. Pentru prima oară în zece ani, mă aflu aici, balansându-mă pe o sârmă subţire la mare înălţime, fără ca jos să mă aştepte o plasă de siguranţă. Ea a clipit, apoi şi-a îndepărtat privirea de pe chipul lui.

— Mă rog, pari arogant, pari… N-a mai continuat, ridicând din umeri într-o resemnare fără speranţă.

— Ce? a întrebat el. Ce? Adică sunt ca tatăl tău?

— Exact! Ea l-a privit din nou. Pari de parcă ai cunoaşte toate răspunsurile. Ce ar trebui să fac, ce n-ar trebui…

— Vasăzică asta e. Oh, ar fi trebuit să ghicesc. Păi, să-ţi spun ceva, Jamie. Nu sunt ca tatăl tău. Nu sunt absolut deloc acelaşi tip de om ca el. Nu-mi place de el. Şi-mi pare rău că l-ai întâlnit acolo şi că nu ştiu ce lucru stupid te-a făcut să crezi că el mă place. Nu-i adevărat. Nici măcar nu mă cunoaşte.

El s-a aplecat spre ea, ochii lui întunecaţi arzând plini de pasiune.

— Cât despre faptul că ştiu toate răspunsurile, ei bine, nu-i adevărat. Sunt la fel de confuz ca şi tine. Exceptând… – a şoptit, respirând din greu – exceptând un singur lucru: ştiu că ne iubim şi că, într-un fel sau altul, vom fi fericiţii

Jamie a scuturat din cap, cu buzele tremurând.

— Pur şi simplu nu înţelegi. Nu vreau să fiu atât de fericită, pentru că nu pot suporta să fiu fericită. Nu pot. Vreau ca lucrurile să fie simple, uşor de descurcat, aşa cum au fost cândva. Ea s-a aplecat şi şi-a cules geanta, strângând-o apoi la piept.

— Edward, pleci mâine. Şi… şi cred că e mai bine aşa. Vom avea amândoi timp să ne gândim, să ne lămurim. Te vei implica din nou în afaceri, iar eu voi putea picta. Va fi bine pentru amândoi.

— Nu şi pentru mine. Ochii lui erau umezi, vulnerabili şi chinuiţi. Jamie s-a uitat în altă parte.

— Va fi în regulă. Şi o să discutăm, atunci când o să te întorci. Ai să vezi…

Ea s-a strecurat pe sub braţul lui şi a început să coboare scările. Cu un etaj mai jos, i s-a auzit vocea.

— Ai să vezi. E mai bine aşa.

Jamie a aşteptat în cafeneaua din colţ până ce l-a văzut pe Edward părăsind clădirea şi îndepărtându-se. Apoi a dat la o parte ceaşca de cafea neîncepută, s-a întors în garsonieră şi a deconectat telefonul. A stat aşa o clipă, privind peretele, cu aparatul în poală. O mie de gânduri i

s-au învârtit în cap, un caleidoscop spart, care nu mai voia să se adune. Nu-şi dorea decât să doarmă. De fapt, asta făcuse în ultimele trei zile. Pe şevalet se afla o pânză cu conturul de bază al unei naturi moarte şi peste tot, acoperind fiecare spaţiu liber, erau uşoare schiţe în creion ale unui chip de bărbat, un chip întunecat, frumos şi cunoscut.

Cu un ţipăt scurt, Jamie şi-a aruncat pantoful către şevalet, răsturnându-l pe podea. Apoi s-a aruncat pe sofa şi şi-a tras pătura peste cap.

CAPITOLUL 13

Întreaga zi, Jamie s-a ascuns de ea însăşi, de lume, de comisionarii care i-au bătut în uşă. N-avea încredere în nimeni, mai cu seamă în ea. Se simţea incapabilă să ia cea mai mică decizie. Se simţea bătrână şi uzată, dar, în acelaşi timp, părea să fie din nou copil, prinsă în capcană în trecut, în punctul cel mai nefericit al vieţii ei. Şi n-avea nicio putere să facă nimic, apropo de asta. Nevoia va trebui s-o pună în mişcare. Soarta va trebui să intervină. Şi, încet, pas cu pas, aşa s-a şi întâmplat.

A început cu un simplu drum la magazin. Trebuia să coboare, fiindcă nu mai avea lapte şi cafea, iar pâinea se mucegăise. În afară de asta, încercările ei de a picta erau de-a dreptul hidoase; nici nu putea suporta să le privească. Aşa că un drum pentru aprovizionare părea o diversiune

binevenită.

S-a întors în mai puţin de o oră şi a dat peste vecinul ei, Kent, care o aştepta în capul scărilor.

— Jamie? a strigat el de sus. Tu eşti? Grăbeşte-te. Am o surpriză pentru tine.

Minunat, a mormăit Jamie pentru sine, păşind cu iritare pe trepte. Tocmai de asta aveam nevoie! L-a întâlnit stând în faţa uşii lui, cu braţele pline de trandafiri.

Trandafiri roz.

— Sunt încă o grămadă înăuntru, a spus el, copleşit de uimire. E greu de crezut că există aşa de mulţi trandafiri în lumea asta. Şi toţi sunt roz! Priveşte, ai văzut vreodată aşa de mulţi trandafiri minunaţi?

Jamie nu putea să facă altceva decât să dea pierdută din cap, în vreme ce el îi tot punea florile în braţe, repezindu-se înăuntru ca să aducă şi restul.

— Sunt nişte flori fantastice! Jamie, probabil că ai un admirator cu totul special.

— Păcat că nu l-ai văzut pe băiatul care a venit să le aducă, a continuat Kent.

Puştiul urcase toate cele şase etaje cu florile în braţe şi era cât pe-aci să leşine. Eu tocmai coboram să-mi verific cutia poştală şi l-am văzut. Stătea acolo, prăbuşit în faţa uşii tale, bătând şi blestemând. A spus că fusese şi ieri, tot aşa, cărând toţi trandafiri ăia, şi n-avea de gând nici mort să-i mai coboare o dată. i-am spus că voi fi bucuros să-i fiu de ajutor. Să-i păstrez adică, nu

să-i car eu.

A râs, foarte mulţumit de rolul lui în toată afacerea. Apoi s-a încruntat.

— Sper că am făcut bine, nu? Jamie şi-a adunat gândurile şi a răspuns politicos.

— Sigur. Mulţumesc, Kent. A fost foarte drăguţ din partea ta.

— Mi-a făcut plăcere. Sunt un vecin săritor, poţi apela oricând la mine.

— Mulţumesc, Kent. La revedere.

— Hei, nu vrei să ţi-i duc eu? Să te ajut cu cumpărăturile? Jamie s-a înroşit.

— Da, desigur, mulţumesc. El a urmat-o înăuntru şi apoi, în mijlocul camerei, s-a întors cu trandafirii în braţe, căutând un loc unde să-i pună. Jamie i-a urmărit privirea – încăperea aproape goală, chicineta din colţ, care trecea drept bucătărie, pânzele răspândite peste tot, sofaua uzată care reprezenta cam toată mobile pe care o poseda. Ochii li s-au întâlnit şi Kent a zâmbit.

— Şi tu eşti un fel de nomad, ca şi mine. Nu stai prea mult într-un loc.

S-a întors, înainte de a zări expresia de durere care a trecut peste chipul lui Jamie. Punând trandafirii pe masă, el s-a îndreptat spre uşă.

— Ne mai vedem. Şi nu uita, cheamă-mă dacă ai nevoie de ceva.

— Da, mulţumesc, a şoptit ea. Îşi simţea capul uşor şi genunchii moi. Dacă s-ar fi gândit prea mult la asta, ar fi leşinat. În schimb, a strâns

trandafirii la piept şi s-a luptat cu lacrimile. Atunci când a izbutit să se controleze, a scos dintr-un dulap o vază veche de sticlă şi a pus un buchet acolo. Un pliculeţ sigilat a fluturat, căzând pe podea. Cu degete tremurânde, Jamie a ridicat plicul şi a scos din el cartea de vizită. *Dacă trandafirii pot înflori de ce nu şi fericirea? De ce nu şi dragostea?*

Te rog, sună-mă, Jamie, sau pune receptorul la loc în furcă ca să te pot suna eu. Te rog. Te iubesc. Edward. Numărul lui din Amsterdam era notat dedesubt.

Jamie s-a dat încet înapoi, până ce a atins sofaua. S-a aşezat, ţinând cartea de vizită între degete, încercând să-şi facă ordine printre emoţii. Era ca şi cum ai fi încercat să desfaci un nod uriaş, o mie de fire legate la un loc: tatăl ei, copilăria, sentimentele faţă de părinţii ei, faţă de ea însăşi, întrebările puse de Edward, care insistau să primească un răspuns.

— De ce nu renunţă pur şi simplu? a strigat ea cu voce tare.

Furioasă, a aruncat cartonaşul în aer. O briză l-a împins şi l-a cărat prin toată camera, lăsându-l să cadă lângă priza deconectată a telefonului. Jamie a privit cu ochii goi, rămasă fără respiraţie.

— Oh… Minunat! a şoptit ea. Soarta acum. Ce o să urmeze? Oracolul? Globul de cristal? Ah, dacă aş fi avut o prietenă, în Olney sau oriunde în altă parte, cu care să pot sta de vorbă.

La ora zece, în dimineaţa următoare, a auzit o

bătaie în uşă, puternică precum mâna sorţii.

— Comision! Jamie a dat drumul creionului cu care schiţa ceva şi s-a dus să deschidă. Punând lanţul, a aruncat o privire afară. Era un comisionar, de data asta o fată, îmbrăcată în pantaloni scurţi, cu adidaşi roşii.

— Bună! Am un comison pentru Jamie Payton.

— Da, o clipă, te rog. A scos lanţul şi a deschis uşa. Fata i-a lăsat în braţe o cutie enormă.

— Un moment, semnaţi aici. I-a întins caietul unde urma să semneze, apoi l-a luat şi a plecat sărind pe scări. Jamie a rămas în prag câteva clipe, dar când Kent a deschis uşa şi a scos capul, ea a dispărut iute, ca o broască ţestoasă retrasă în carapace. Sprijinindu-se de uşa închisă, a scuturat din cap.

— Opreşte-te. Încetează cu astea, Edward. E o nebunie. E o prostie.

Dar nimic din lume n-o putea opri să deschidă pachetul. Trebuia s-o facă. Era irezistibil. În interiorul cutiei mai mari se afla una mai mică, împachetată în hârtie înflorată, elegantă, cu un sigiliu mic, aurit fixat pe o panglică de satin. În interior, frumos împăturită, se afla o eşarfă, cea mai frumoasă eşarfă pe care Jamie o văzuse vreodată. Vibrantă, splendidă, eterică, a încântat de îndată ochii artistei.

Materialul părea inconsistent, ţesut din raze de lună şi lumini de stele. Şi chiar aşa arăta, atunci când şi-a pus-o în jurul gâtului. A ridicat un umăr, frecându-şi obrazul de moliciunea şi căldura

ei şi a simţit de îndată atingerea mâinii lui Edward, visul unei atingeri de undeva de departe. Magie.

Oh, Doamne! Cum ar trebui să reacţioneze? Ce ar trebui să facă? Ce urma să se mai întâmple? N-a avut răspuns la întrebarea asta… până ce Karl Vierek, proprietarul galeriei, i-a bătut la uşă.

— În sfârşit! a zis el, trecând pe lângă ea şi intrând în casă. Unde e pictura aia? O vreau chiar acum, în clipa asta, şi niciun argument n-o să mă împiedice s-o iau. I-am povestit unui client despre noua ta lucrare şi s-a arătat interesat. Foarte interesat. Vrea s-o vadă în după-amiaza asta. Cu puţin noroc, am să-ţi aduc un cec consistent în mai puţin de o săptămână. Şi draga mea – el a sărutat-o pe obraz şi s-a îndreptat spre uşă – dacă o să mai pictezi încă vreo câteva ca ăsta, cu aceeaşi putere şi aceeaşi pasiune, o să le vând pe toate la fel de repede. S-ar putea să te fac faimoasă, în ciuda voinţei tale. Şi Jamie… ai grijă de tine, arăţi foarte palidă.

Apoi a dispărut. Ea a rămas fără replică. Nu ştia ce să mai facă. Rămasă fără peisaj, garsoniera i s-a părut goală, fără suflet, parcă. Cel puţin, apropo de asta putea face ceva. Toată după-amiaza şi seara a muncit la un nou tablou… şi aşa cum sperase, cum visase, acolo, sub pictura abstractă, a apărut un alt peisaj: peisajul lui Edward, casa lui „copacii lui, uşa lui. S-a dăruit pânzei şi s-a trezit descriind frunzele de toamnă, fumul din coş, umbra grajdului care se vedea

căzând pe pământ, purtând cu ea promisiunea cailor vii, a fânului dulce.

Anotimpul se schimba, timpul se mişca repede pe pânză. Cum? De ce?

Jamie n-avea răspunsuri. Nu era în ea decât nevoia de a picta. S-a ocupat de asta, până ce a rămas fără vopsele şi fără energie. Apoi a adormit pe canapea, cu capul pe un braţ înfăşurat în eşarfă, cu capetele trecute peste sâni. L-a visat pe Edward, un vis erotic, ceţos, în care ea îl săruta, îl atingea, îl simţea mângâind-o.

Dimineaţa, s-a aşezat pe podea, cu cutia de vopsele în poală. Îi trebuiau nişte răspunsuri. Asta o înnebunea. A verificat capacul, în căutarea unei etichete, a unei adrese. Dar n-a găsit nimic. A întors cutia pe toate părţile, vărsând tuburile stoarse, dar n-a găsit nici pe fund nimic.

Încăpăţânarea a pus stăpânire pe ea. Poate că n-o să fie capabilă să-şi organizeze viaţa, dar, fir-ar să fie, va fi în stare să rezolve acest mic mister…

Asta era! Firma. Exista o firmă în faţa vechiului magazin, o firmă veche, pe care literele care mai rămăseseră compuneau cuvântul „*mister*” sau „*misterios*” ori ceva în genul ăsta. Gândeşte-te Jamie Payton, gândeşte!

Muşcându-şi buza, Jamie a sunat la informaţii, dar n-a obţinut decât un „îmi pare rău, dar fără denumirea corectă, sau adresa străzii, mi-e teamă că nu vă pot ajuta”.

Trăgându-şi în grabă blugii şi un tricou, a ieşit şi a bătut la uşa lui Kent.

— Am nevoie de un serviciu. Poţi să-mi împrumuţi cartea de telefon? Am vărsat nişte terebentină pe a mea şi nu mai e bună de nimic.

— Bineînţeles, ţi-o aduc imediat. Nu vrei să intri?

— Nu. Am impresia că te-am trezit, nu-i aşa?

— Nicio problemă. Uite. Pot să-ţi fiu de ajutor? Jamie deja întorcea paginile, încercând să ţină în echilibru pe un braţ cartea groasă. A urmărit cu degetul toate magazinele care începeau cu litera M, apoi a trecut la paginile galbene, căutând ce era notat sub genericul antichităţi. Încruntându-se, a încercat la magazinele care comercializau materiale pentru pictori, dar a avut la fel de puţin succes.

— Fir-ar să fie!

— Pot să-ţi fiu de folos? S-a uitat la el fără să-l vadă; ochii ei cenuşii erau concentraţi asupra unui punct îndepărtat.

— Sub ce titlu aş putea căuta… o colecţie de lucruri ciudate? El a ridicat din umeri.

— Antichităţi?

— Am încercat. El şi-a strâmbat faţa, concentrându-se.

— Ce-ar fi să încerci la lucruri pentru colecţionari, obiecte curioase… magazine de amanet… consignaţii… solduri? Ea a încercat la fiecare, dar apoi a închis cartea, gemând.

— Nimic. Şi mă îndrept către o direcţie greşită. Prăvălia respectivă era o chestie mult mai stranie decât toate astea. Era ceva acolo… nu

ştiu…

— Ce! El a ridicat din umeri, clipind.

— Avea ceva mistic.

— Da, sigur. A râs. Apoi i-a observat privirea. Nu-ţi baţi joc de mine, nu-i aşa? Atunci încearcă la obiecte pentru magicieni. Nu? Decoruri pentru teatre. Nici asta? îmi pare rău, dar alte idei nu mai am. Dezamăgită, Jamie i-a dat cartea înapoi.

— Ce este? a întrebat el. Un loc unde ai mai fost? Ea a aprobat din cap.

— Atunci de ce nu te duci direct acolo? Jamie a căpătat din nou privirea aceea pierdută.

— S-a întâmplat pur şi simplu să dau peste locul acela. Nu ştiu dacă l-aş mai putea găsi.

— Am să te ajut. Hai, nu mă refuza. Lasă-mă să-ţi dau o mână de ajutor. Am repetiţie abia ia două şi mi-ar prinde bine puţin exerciţiu.

— Mulţumesc, a spus ea. E foarte drăguţ din partea ta.

— Ei, e plăcerea mea. Uneori trebuie să-ţi ajuţi aproapele, nu-i aşa?

— O.K. Poţi fi gata în zece minute?

— Nicio problemă, pot fi gata şi în cinci. S-au plimbat pe străzi toată dimineaţa şi au continuat şi după prânz. Jamie deschidea drumul şi, din când în când, avea sentimentul că era pe aproape… dar n-a izbutit să dea de ciudatul magazin. N-a găsit nici măcar strada. La ora unu, l-a lăsat pe Kent în staţia de autobuz.

— Mulţumesc că m-ai însoţit, i-a zis ea, izbutind să zâmbească. Îmi pare rău că ţi-am

stricat ziua.

— N-a fost o pierdere de vreme; mi-au făcut plăcere… toate cele douăzeci şi şase de mile pe care le-am parcurs! Ea a râs şi l-a salutat, în vreme ce el urca în autobuz. Şi pe deasupra, la aşa ceva sunt buni prieteni. Ea s-a simţit mişcată de remarca lui, de sinceritatea şi de nonşalanţa cu care o spusese. Era oare atât de uşor? Nu trebuia decât să întinzi mâna şi cineva îţi sărea în ajutor? Doar să o ceri? Oare aşa stăteau lucrurile? Fusese acesta primul pas pe care îl făcuse spre a se deschide, pentru a fi liberă, pentru a lăsa pe cineva să-i intre în suflet?

Brusc, a început să se smiorcăie ca o fetiţă, chiar acolo în mijlocul străzii, lacrimile inundându-i obrajii. Era ca şi cum o furtună de emoţii ar fi explodat în ea. Fără niciun avertisment, lipsit de orice control. Tremurând, a căutat prin buzunare, a găsit o batistă şi şi-a suflat nasul. Oh, Dumnezeule! Ce mi se întâmpla? Plecându-şi capul, şi-a ţinut ochii în pământ şi s-a grăbit spre casă.

Ajunsă înăuntru, şi-a făcut o ciocolată fierbinte. Afară era încă foarte cald, dar ciocolata fierbinte era unul dintre lucrurile despre care întotdeauna crezuse că o fac să se simtă mai bine, precum ursuleţul din copilărie. Gândindu-se la anii aceia, a început să vadă imagini: la început mama ei, apoi tatăl ei, chipuri care se estompau, se unduiau, dispărând în depărtare. Omuleţul acela straniu din magazin, cu chipul lui încălzit de

zâmbet, a început să se estompeze şi el. Şi apoi chipul lui Edward, frumos, plin de pasiune, nerăbdător, îndrăzneţ şi imperios. Chiar şi ca o umbră, el dorea prea mult! A vărsat ciocolata în chiuvetă şi şi-a şters mâinile de blugi.

— Să faci ceva, femeie? şi-a spus ea cu voce tare, glasul ei spărgând liniştea care ţinea apartamentul ca într-o vrajă. Treci la treabă, trebuie să faci ceva util.

A pictat din nou, lucrând la peisaj, pentru că n-avea de ales. A stors tuburile până ce n-a mai rămas nimic din ele, rulându-le cu grijă, ca pe nişte mici tuburi de pastă de dinţi, atât de frumoase însă; ultimele picături de vopsea erau la fel de luminoase ca la început. În palma deschisă putea ţine opt-nouă tuburi: albastru de Prusia, purpuriu-alizarină, alb-pur, negru-cărbune, galben-ocru, galben-cadmiu, cinabru, roşu veneţian. Pe pânză, ele au prins viaţă, strălucind vibrant şi totuşi subtil, calde, adânci, ameţitoare. Pictura însăşi era uimitoare, aşa cum fusese şi prima. O putea observa şi singură. Era minunată. Părea reală.

Jamie şi-a lăsat pensula jos şi s-a îndreptat spre fereastră. Afară se înserа.

Noaptea avea să învăluie curând oraşul. În Amsterdam era deja foarte târziu, trecut de miezul nopţii. Dar care era realitatea? Era ora şapte sau unu noaptea? Era vorba de azi sau era deja mâine? Ce era real? Era ceva real?

Şi Edward… ce făcea? Stătea la vreun birou,

în vreun hotel, revăzându-şi notele, întocmind cine ştie ce planuri ale firmei? Era în pat, dormind şi visând, sau zăcea cu ochii deschişi, gândindu-se? La ce? La ea? Zăcea acolo cu o mână pe pieptul gol şi o alta pe frunte, dorind-o, având nevoie de ea?

Gândul era ca o gheară care îi strângea inima, storcându-i fiecare picătură de emoţie: confuzie, uimire, dorinţă, dor, teamă şi dragoste. Niciodată nu mai simţise o asemenea durere şi, fără să se gândească, s-a aplecat pe fereastră afară în noapte şi i-a şoptit numele. Dar nu ştia ce altceva să spună. Existau cuvinte, trebuiau să existe, dar nu le putea găsi, nu le putea rosti. A închis fereastra. A stins luminile. Şi din nou s-a pierdut într-un somn agitat, pe sofaua fără aşternuturi, acoperită doar cu eşarfa.

Când cineva i-a bătut la uşă, în mijlocul nopţii, ea s-a trezit imediat, cu toate simţurile în alertă, în aşteptare. S-a grăbit spre uşă. A pus lanţul şi a deschis. S-a uitat afară, apoi a închis şi a scos lanţul.

— Bună, a şoptit ea. Edward Rockford stătea în prag, cu părul negru ciufulit, cu ochii ceţoşi, cu urmele unei zile obositoare pe obraz.

— Bună. M-am întors de la Amsterdam. N-am mai putut suporta.

Ea i-a întins mâna şi l-a tras înăuntru.

— Hai. Lasă-mă să-ţi iau haina.

— Mulţumesc. El s-a prăbuşit pe marginea sofalei, frecându-şi ceafa.

— Te-am trezit, nu-i aşa? îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Cât e ceasul?

— Trei jumătate dimineaţa. S-a uitat la ceas. Aproape patru.

— E-n regulă. E straniu…

— Mie-mi zici? Ea a râs uşor.

— Am vrut să spun că e straniu, dar aproape că te aşteptam.

— Da? a întrebat el, ridicându-se şi apropiindu-se de ea. Ai vrut să vin?

Ea s-a uitat în ochii lui, ochii aceia care conţineau toate promisiunile din lume… şi apoi a întors capul.

— Nu ştiu, Edward. Te-aş minţi dacă aş spune altceva.

— Oh, ferească Dumnezeu să mă minţi! Nu, ceea ce îmi trebuie mie acum e o porţie de realitate crudă. La naiba cu visele, cu posibilităţile sau speranţele. Nu putem avea nimic din toate astea…

— Edward, nu vorbi aşa.

— Bine, bine, îmi pare rău. Nu te îndepărta, te rog. Am să fiu liniştit. Voi fi calm şi raţional. Culmea răbdării. Zău, pe cuvânt. Te rog, stai jos lângă mine.

— Stau.

— N-ai vrea să vii mai aproape? a întrebat el zâmbind, dar apoi a redevenit brusc serios. Jamie, trebuie să discutăm.

— Ştiu, a răspuns ea, întâlnindu-i privirea. Ştiu. Am avut doar nevoie de puţin timp ca să pot

gândi.

— Tocmai asta mă sperie. Ea a clipit.

— De ce?

— Fiindcă îţi laşi capul să-ţi conducă în întregime sufletul.

— Stai puţin. Tu eşti cel care mi-a spus că a învăţat să fie prudent, să privească înainte de a sări…

— Da, şi uite unde am ajuns… Zece ani amari de singurătate şi disperare. Dar mi-a fost de ajuns, Jamie. Mi-a fost de ajuns! Am lăsat totul în urmă. Iar ceea ce am făcut, am făcut din dragoste; chiar dacă s-a terminat rău până la urmă, cel puţin am încercat. Dar trecutul s-a dus. Ceea ce vreau acum este prezentul… Şi viitorul.

Te vreau pe tine, te iubesc. Şi adevărul e că şi tu mă iubeşti… Ea s-a ridicat.

— Îmi place că acum vorbeşti şi pentru mine.

— Tu ai spus-o odată, în fierbinţeala pasiunii. Recunoaşte-o acum!

— Foarte bine. Am să recunosc, te iubesc. Ea s-a aruncat înapoi pe canapea, cu braţele încrucişate pe piept.

— Mulţumesc, a spus el încet, cu un zâmbet subţire în colţul gurii. A meritat să zbor nouă ore.

— Să nu cumva să ţi se urce la cap. Ea a încercat să zâmbească, dar nu a reuşit; fericirea lui era contagioasă, intoxicând-o. A speriat-o.

— Edward, ah, Edward, nu te repezi aşa. Nu sări pur şi simplu. Să discutăm. Te rog, încearcă să asculţi, încearcă să înţelegi ce gândesc.

— Ceea ce vreau să ştiu e ce simţi. Ce-ai simţit cândva, ce simţi acum, spune-mi, deschide-ţi inima. Lasă-mă să intru acolo. Nu te ascunde în spatele cuvintelor şi a logicii tale de fier.

— Păi tocmai asta e, trebuie s-o fac. Altfel nu se poate.

— Nu se poate sau nu vrei? El se ridicase în picioare, aplecându-se spre ea, foarte aproape, cu mâinile proptite de-o parte şi de alta a ei. Ai încredere în mine, Jamie. Profită de această şansă. Nu-i da cu piciorul!

Ea şi-a presat mâinile pe pieptul lui, împingându-l, îndepărtându-l.

— Vezi, nu mă asculţi. E vorba de tine, nu de mine. El nici măcar nu s-a mişcat.

Ochii lui au pătruns-o până în suflet.

— E vorba de noi. De noi doi; e vorba de vieţile noastre: Noi doi, legaţi, împletiţi prin iubire. Nu mai e vorba de niciunul din noi, luat fiecare în parte. Ascultă-mă, Jamie, ai încredere în mine!

— Nu pot! Ea s-a strecurat pe sub braţul lui şi a alergat către celălalt capăt al camerei. Tremura şi plângea. Nu pot, Edward. Ceri prea mult.

— Desigur. El s-a ridicat şi şi-a lăsat braţele să-i cadă în lături. Ştiu asta, Jamie. Ştiu cât de greu îţi vine. Dar nu vreau decât să te iubesc. Ca acum, vreau să te strâng în braţe şi să te las să plângi acolo, în siguranţă şi dragoste. Vreau să-ţi simt lacrimile pe pielea mea, la fel de mult cum vreau să-ţi aud râsul, să-ţi alung încruntarea, să te

fac să râzi ca o fetiţă.

— Dar nu mai sunt o fetiţă! a replicat ea. El a închis ochii şi şi-a frecat tâmplele.

— Oh! Vechea poveste. Laşi trecutul să te bântuie, Jamie. Îl laşi să-ţi controleze viaţa.

— E viaţa mea.

— E vorba de vieţile noastre! Ale noastre, de viitorul meu, ca şi de al tău. De ce trebuie să plătesc eu pentru cruzimea tatălui tău?

— Dar cine ţi-a cerut-o? Poţi pur şi simplu să pleci şi să mă laşi în pace. Nu-ţi cere nimeni ajutorul, nu-ţi cere nimeni să faci nimic!

— Dar nu pot să n-o fac, Jamie. Sunt în stare de orice. De orice. Nu trebuie decât să-mi spui ce să fac, ce să spun, ca să-ţi dovedesc că nu sunt deloc ca el. N-o să-ţi fac niciun rău. Nu! Ea s-a întors cu spatele, plângând. Edward a luat-o în braţe şi a ţinut-o strâns lângă el. O putea simţi tremurând. Lacrimile ei îi cădeau pe mâini.

— Oh, draga mea, i-a şoptit el în păr. Dacă nu pot găsi cuvintele potrivite ca să te conving, lasă ca faptele mele să vorbească pentru mine. Jamie… Jamie, uită-te la mine! S-a întors uşor spre el.

— Jamie! Priveşte-mă, sunt aici. Am zburat nouă ore, patru mii de mile, ca să fiu aici. Pentru că te iubesc. Am nevoie de tine, te doresc, te iubesc şi sunt aici.

Jamie, ar fi făcut vreodată tatăl tău aşa ceva? Ar fi traversat el oceanul ca să fie cu mama ta? Şi-ar fi pus el emoţiile mai presus de munca lui? Ar fi lăsat totul baltă ca să fie cu cei care aveau nevoie

de el, care îl iubeau? Ar fi făcut el asta?

Când ea a rămas tăcută, el a închis ochii, scuturând din cap. Era o adevărată agonie să o ţină în braţe şi ea să nu reacţioneze în niciun fel. Era o tortură… o tortură îngrozitoare, să fie atât de aproape şi să o simtă rece şi încăpăţânată, străină.

— Spune ceva, Jamie. Pentru numele lui Dumnezeu, spune ceva! Răspunde-mi! iubeşte-mă!

— Edward, dar chiar te iubesc. Ai vrut s-o spun şi am spus-o. Dar… ochii chinuiţi păreau ca nişte răni pe chipul ei dulce. Buzele îi tremurau şi obrajii îi erau inundaţi de lacrimi. Dar la ce bun? Acum vrei mai mult decât atât. Şi eu nu-ţi mai pot da nimic. Nici măcar nu m-am gândit că aş putea da atât cât am dat până acum; mai mult ar însemna să mă fărâm în bucăţi. Nu sunt destul de puternică. Nu sunt destul de curajoasă…

— Jamie, draga mea…

— Nu! Nu mai insista! M-auzi, auzi ce spun? Spun nu, Edward. Nu!

El s-a dat un pas înapoi, l-a cercetat chipul, cu privirea rănită şi torturată.

— Nu, Jamie, să nu faci asta. Dacă nu vrei să te angajezi atât de curând, n-o s-o facem. Dacă nu vrei să te căsătoreşti cu mine, o să continuăm ca până acum. Va fi destul, nu e nevoie să spui nimic. Vino doar cu mine, întoarce-te cu mine în Europa, Jamie. Ea şi-a muşcat buza, a clătinat din cap.

— Nu, Edward, nu pot. El a privit în altă parte. Jamie îi putea vedea pieptul ridicându-se,

zguduit de respiraţia neregulată. Apoi el s-a întors din nou spre ea, abia stăpânindu-se.

— Avionul companiei mă aşteaptă; decolează acum, la şase.

Am crezut că vom urca în el împreună şi că vom zbura către un viitor fericit…

Vocea l-a părăsit. Umerii i s-au ridicat şi au căzut, în vreme ce se străduia să-şi reţină disperarea.

— Sună-mă, Jamie. Sună-mă dacă te răzgândeşti, oricând.

S-a întors cu spatele şi s-a îndreptat spre uşă.

— Cred că ar fi mai bine să plec la aeroport. Şi apoi a rămas doar cadrul uşii gol, acolo unde el stătuse aşteptând doar un singur cuvânt ca să se întoarcă. Dar n-a fost decât liniştea.

CAPITOLUL 14

Era ora şase. Chiar în clipa aceea, avionul lui Edward decola fără ea. Probabil că ăsta a fost gândul care a făcut-o să iasă din starea în care se aflase, el plecase.

Brusc, Jamie şi-a dat seama ce se întâmpla. Şi-a dat seama ce simţea şi a ştiut că nu mai voia deloc să simtă aşa. Într-o clipă, s-a transformat dintr-un copil speriat, traumatizat de ani de zile fără dragoste, într-o femeie capabilă să facă iubirea să prindă viaţă… Capabilă să-şi creeze propriu-i destin.

O putea face, o va face. Un bărbat curajos îi

oferise dragostea, iar ea se va strădui să fie la înălţime, să fie perechea lui, cea mai bună prietenă şi iubită. Da! Inima ei era a ei… nu a tatălui, nici a mamei, ci a ei. Spiritul îi aparţinea ei şi era puternic, mustind de speranţă, ca o corabie care o putea duce oriunde.

Gândurile, dorinţele şi visele îi aparţineau şi le putea transforma după voinţă. Şi chiar asta avea de gând să facă, le va da formă în jurul viselor îndrăzneţe ale bărbatului pe care îl iubea. Ridicând receptorul, n-a auzit nimic, decât linişte.

Zâmbind, a reconectat telefonul, a aşteptat tonul şi apoi a sunat la informaţii.

— Compania de Aviaţie Delta, vă rog. Mulţumesc.

Primul zbor unde a putut obţine un loc era programat pentru ora 12, 55 în după-amiaza aceea. Acum se afla în avion, cu centura de siguranţă pusă, cu puţinele bagaje aranjate în compartimentul de deasupra. Era atât de emoţionată, încât mâinile îi tremurau. Trecând prin preajmă, stewardesa i-a adresat un zâmbet reasigurator.

— Totul va fi bine, relaxaţi-vă. Jamie aproape că a izbucnit în râs.

Ar fi râs tot drumul până la Amsterdam dacă avionul ar fi decolat. Parcursese pista, dar rămăsese ţintuit la capătul ei. Stând acolo, în prima oră, a avut timp să-şi facă nişte planuri. Urma să sosească la Amsterdam a doua zi, dimineaţa devreme, îl va suna şi îi va spune că se

află acolo. Va alerga, va sări în patul lui, în braţele lui. Nu era un scenariu rău, nu-i aşa? Iată că se afla pe drum. Mai ales dacă avionul ăsta stupid avea de gând să decoleze odată! Ah, nu e bine să vorbeşti de rău un avion cu care trebuie să traversezi un ocean.

— Îmi pare rău, a şoptit ea, mângâind braţul fotoliului.

— Aţi început să vă pierdeţi răbdarea? a întrebat femeie din stânga ea.

— Puţin, a zâmbit Jamie.

— Ei, sunt sigură că nu-i nimic serios. Probabil că vom decola în câteva minute.

O oră mai târziu încă stăteau pe loc. Două ore întregi din timpul de călătorie fuseseră pierdute în zadar! De acum îi venea să urle. Aerul din interiorul avionului devenise stătut. Gheaţa se topise în paharele cu Coca-Cola, transformând lichidul în apă chioară. Inima îi bătea. Nervii îi erau întinşi ca nişte coarde de vioară. Îi venea să plângă. Brusc, în interfon s-a auzit vocea comandantului, care i s-a părut la fel de dezgustătoare ca şi starea în care se afla.

— Vă vorbeşte căpitanul Wagner, din cabina de pilotaj. Îmi pare rău de întârziere, dar avem o problemă la ieşirea din spate. Va trebui să ne reîntoarcem şi să coborâţi. Sperăm că vom putea să vă invităm din nou la bord peste câteva ore. Vă rog să aşteptaţi când se va anunţa. Îmi cer scuze din nou pentru acest incident. Vă mulţumesc.

În cabină s-au auzit bombăneli, în vreme ce

avionul s-a întors în dreptul clădirii aeroportului. Jamie s-a alăturat şi ea celorlalţi pasageri nemulţumiţi, aşezându-se la coadă ca să coboare. S-a prăbuşit într-un scaun tare, cu speteaza curbată, în sala de aşteptare şi a încercat să citească revista pe care o cumpărase cu multe ore în urmă. Atunci când ceasul electronic al aeroportului a arătat ora patru jumătate, Jamie s-a hotărât să schimbe strategia. O să-l sune chiar de aici. Făcând socoteala pe degete, şi-a verificat cunoştinţele de aritmetică. Da, în Olanda era zece jumătate seara. O să sune la hotel şi, chiar dacă el era la o întrunire târzie, cel puţin îi putea lăsa un mesaj, anunţându-l că se afla pe drum.

Folosind cartela telefonică, a format numărul de la Amsterdam, i-a răspuns recepţionera.

— Alo? Scuzaţi-mă, vorbiţi englezeşte?

— Da, desigur, a răspuns femeia, cu un accent minunat. Vă pot fi de ajutor?

Jamie a respirat uşurată. Zâmbea, ţinând receptorul în palma transpirată de emoţie.

— Da, vă rog. Sunteţi amabilă să-mi daţi camera domnului Rockford?

A urmat un moment de linişte.

— Îmi pare rău, dar domnul Rockford a părăsit hotelul.

— Edward Rockford? a repetat Jamie, stupefiată.

— Da, acesta e numele.

— Dar nu se poate. A venit acasă peste noapte, ştiu asta, dar astăzi urma să se întoarcă,

în seara asta, sunt sigură. El mi-a dat numărul acesta, a insistat ea încăpăţânată.

— Îmi pare rău, dar perioada în care trebuia să mai rămână a fost anulată.

— A renunţat la rezervare? S-a mutat în altă parte? La un alt hotel? a întrebat ea.

— Sunt sigură că nu. Domnul Rockford stă întotdeauna la noi când vine în Amsterdam. Şi… acum îmi verific prin hârtii… Da, telefonul care a anulat rezervarea a fost dat din Statele Unite.

— Oh, a şoptit Jamie, uimirea lăsând-o fără cuvinte. Oh.

Femeia de la celălalt capăt a părut să-i simtă neliniştea.

— Alo? Mai sunteţi pe fir? Vă mai pot fi de folos cu ceva?

— Nu, nu mulţumesc. La revedere. A închis, dar a rămas îngheţată. Nu intra în panică! Gândeşte-te, Payton… acum totul depinde de tine. Gândeşte!

Cu un calm exagerat, a pus o monedă în aparat, a chemat serviciu! de informaţii şi după aceea a sunat la compania de televiziune.

— Bună ziua, Compania Universal. Cu ce vă pot fi de folos?

— Biroul lui Edward Rockford, vă rog.

— O clipă, vă rog. O.K., şi-a spus ea. Totul e în ordine. Pur şi simplu şi-a schimbat planurile.

— Alo? Aici este Donna Frye. Vă pot ajuta cu ceva?

— Cu domnul Rockford, vă rog.

— Îmi pare rău, domnul Rockford nu este aici. Doriţi să-i lăsaţi un mesaj?

— Trebuie să sosească?

— Nu în după-amiaza asta. Pot să…

— A fost la birou astăzi? Este în America? Ştia că vocea începea să-i sune cam bizar, dar asta era tot ce putea face, fir-ar să fie!

— Mi-e teamă că tot ce vă pot spune e că domnul Rockford nu e aici. Dacă aţi lăsa însă un mesaj, aş fi fericită să i-l transmit când se va întoarce.

— Şi când va fi asta? Ea şi-a strâns buzele, coborându-şi vocea. Vă rog, îmi puteţi măcar spune dacă se află în drum spre Olanda sau dacă e aici, în oraş. Trebuie să ştiu dacă mă voi urca sau nu în avionul ăsta. Tocmai ni se anunţă decolarea.

— Îmi pare rău, dar eu…

— N-are importanţă. Jamie şi-a încleştat dinţii şi a trântit telefonul. Apoi l-a ridicat imediat şi a sunat din nou la informaţii. Slavă Domnului că numele Rockford figurează pe lista lor. A format numărul apartamentului lui şi a lăsat să sune de zece… doisprezece ori, nimic. Niciun răspuns. Ce era de făcut? Cum trebuia să procedeze?

Cu inima strânsă, Jamie a format din nou numărul biroului lui.

— Domnişoara Frye? E o problemă importantă, mi-aţi spune măcar dacă domnul Rockford este în oraş? Nu răspunde nimeni acasă la el…

— Îmi pare foarte rău, a spus femeia încet.

Dar dacă mi-aţi putea lăsa un mesaj…

— În regulă, a spus Jamie obosită. Dacă o să sune, vă rog să-i spuneţi că l-a căutat Jamie Payton şi că…

— Domnişoara Payton? Dumneavoastră sunteţi – Jamie Payton?

— Da.

— Ah, domnişoară Payton, trebuia să-mi fi spus asta de la început! Domnul Rockford încearcă să ia legătura cu dumneavoastră de zile întregi. Chiar m-a pus să verific la compania de telefoane dacă nu aveţi aparatul defect. Dar nu… acum nu este în Amsterdam. N-a mai ajuns la avionul companiei în dimineaţa asta, şi apoi am primit de la el un telefon cam… cam neobişnuit.

— Ce telefon? De unde?

— N-a spus. De fapt, avea o voce cam stranie. Singurul lucru pe care mi l-a spus e că n-o să vină la birou. Că nici nu ştie când se va întoarce. Şi că era pe cale să plece.

— Să plece? Unde? V-a spus unde avea de gând să plece?

— Nu, mi-e teamă că n-am nicio idee… Jamie n-a mai ascultat. Ştia unde se afla el. O ştia la fel de sigur cum ştia că îl iubeşte şi că e iubită. Panica i s-a topit într-o bucurie fremătătoare; el era acolo, aşteptând-o, în casa din pădure.

Ştergându-şi faţa cu dosul palmei, a spus:

— Donna, ai numărul casei lui de la ţară? Numărul de telefon sau adresa, orice.

— Casa de la ţară? a răsunat ca un ecou

vocea secretarei, care părea complet surprinsă. Îmi pare rău, dar nu ştiu nimic de existenţa vreunei case.

— Da, presupun că aşa e. Mulţumesc, oricum şi, Donna… scuză-mă fiindcă ţi-am trântit telefonul înainte, zău.

— E în regulă, domnişoară Payton. Asta n-a fost nimic în comparaţie cu… hm… cu reacţia domnului Rockford, atunci când i-am spus că n-am putut convinge Compania At & T să trimită un om să vă reconecteze telefonul.

Umorul din vocea ei a făcut-o pe Jamie să zâmbească. Ştia deja că o s-o îndrăgească pe femeia asta!

— Îmi pot imagina, a chicotit Jamie.

— Oh, mă îndoiesc. Dar la revedere şi noroc!

O companie de avioane să-ţi restituie banii? Probabil că glumea.

Cu un bilet în valoare de 1100 de dolari, valabil pentru un zbor viitor, în portmoneu, împreună cu puţinii bani care îi mai rămăseseră după ce îşi lichidase economiile, Jamie a luat un taxi spre casă. Au ajuns cam pe la marginea lui Georgetown înainte de a fi opriţi într-un ambuteiaj, în traficul aflat la ora de vârf. O conductă de apă se spărsese şi străzile erau blocate. Maşinile se opriseră şi nimeni nu mai putea înainte.

— Am să cobor aici, a oftat Jamie, deschizând portiera.

— Oh, mulţumesc foarte mult, doamnă, chiar că-mi faceţi un serviciu, a spus şoferul, ironic.

— Îmi pare rău. Adăugând încă un dolar la bacşiş, ea a întins banii şi s-a dat jos cu valiza, părăsind taxiul care se afla ţintuit bară la bară într-o coadă nesfârşită de maşini. Era o seară răcoroasă şi înnorată. Jamie a luat-o încet pe jos, mutându-şi valiza dintr-o mână într-alta. Nu mai era în stare să gândească, nu mai putea plănui nimic. Singurul lucru pe care îl mai putea face era să se îndrepte spre casă, în speranţa că acolo va găsi un mesaj pe robotul telefonului sau că el avea să sune în curând. Nu-i rămânea decât să aştepte.

Dar dacă el nu sunase? Dacă renunţase cu adevărat, obosit de încăpăţânarea ei, convins că iubirea lor era fără speranţă?

— Niciodată! A lăsat valiza să cadă cu un pocnet, încetează cu asta, Payton. Edward nu e aşa! Nu e, numai tu poţi gândi în felul ăsta; ca să te autopedepseşti. Încetează odată! E prea puternic, prea curajos, nu, el aşteaptă. Tu nu trebuie decât să-l găseşti. Şi-a înşfăcat din nou valiza şi a pornit din nou. Adevărul e că depinde de tine acum, Jamie Payton. Dacă îl iubeşti destul, dacă vrei într-adevăr să fii fericită, va trebui să-l găseşti. Cu gândul acela, umplându-i mintea, a dat colţul…

…şi acolo, cam la jumătatea străzii, a zărit prăvălia aceea ciudată, cu firma proaspăt vopsită: MYSTERIUM. Şi proptit în colţul vitrinei, un anunţ mai mic, cu litere obişnuite: „*Deschis*”.

CAPITOLUL 15

Clopoţelul care atârna de un fir argintiu a sunat, atunci când Jamie a deschis uşa.

Bătrânelul a ridicat privirea de după tejghea.

— Măi să fie! a zâmbit el, cu ochii strălucind. Ce surpriză drăguţă.

— Vă amintiţi de mine? a întrebat Jamie, punându-şi valiza într-un colţ.

— Desigur, sunteţi artista care mi-a cumpărat vopselele. Ea a aprobat din cap.

— Au fost nişte vopsele foarte neobişnuite, a spus ea, pândindu-i reacţia. El a zâmbit îngereşte.

— Poate că dumneavoastră sunteţi o artistă foarte neobişnuită.

Ea şi-a aplecat capul într-o parte, cu o umbră de mândrie pe chip.

— Da. Poate că sunt.

— Şi ce anume creaţi, dacă îmi permiteţi să vă întreb? Ea a deschis gura să răspundă, dar apoi s-a mai gândit câteva clipe. Cu un zâmbet, a răspuns în cele din urmă:

— O viaţă.

— Aha, ăsta e un lucru bun, a zis omuleţul, dând din cap cu înţelepciune.

— Cu siguranţă. A dat din cap la rândul ei. Şi apoi, a făcut ceva ce nu intenţiona deloc să facă, un lucru care ar fi părut destul de prostesc dacă s-ar fi oprit să se gândească. A întrebat de-a dreptul:

— Ăsta e un magazin pentru magicieni?

— Oh, a replicat el. Am vreo câteva lucruri şi pentru cei care se ocupă cu aşa ceva. O pălărie cu iepuri în ea, un…

— Nu asta am vrut să spun, a zis ea, venind mai aproape.

— Dar la ce anume vă referiţi?

— E ceva foarte straniu, apropo de magazinul ăsta…

— Straniu?

— Mă rog, a mai atenuat ea afirmaţia, misterios!

— Ah, asta vine de la latinescul mysterium – adică ceva care exaltă curiozitatea şi uimirea. Desigur, dar atât de multe lucruri sunt misterioase, de fapt. Viaţa e un întreg mister, nu credeţi?

— Cu siguranţă că da! De exemplu, v-am căutat cu o zi în urmă. Am cutreierat peste tot. Jur că am străbătut toate străzile din zona asta şi nu v-am putut găsi.

— Îmi pare rău. Încerc să fiu aici ori de câte ori cineva are nevoie de mine.

Ea a clipit şi şi-a îngustat ochii ca să-l vadă mai bine.

— Zău?

— Sigur.

— Deci din cauza asta sunteţi aici astăzi?

— Dacă dumneavoastră spuneţi. A zâmbit din nou. Deci eu sper că n-aţi venit ca să mai cumpăraţi vopsele.

— De ce nu?

— Pentru că nu mai am, a replicat el, fluturând un pămătuf din pene deasupra tejghelei, ca pe o baghetă magică. De fapt, asta chiar e o coincidenţă. M-am gândit la dumneavoastră în dimineaţa asta. Jamie a tras aer în piept.

— De ce?

— Un domn a trecut pe aici. Părea destul de tulburat. Obosit, lipsit de speranţă. A intrat doar ca să schimbe nişte bani, fiindcă avea nevoie de monede pentru telefon.

Dar am stat puţin de vorbă şi, în cele din urmă, a cumpărat ultima cutie de vopsele pe care o mai aveam. Totul se oprise, lumea era suspendată în timp şi spaţiu. Jamie şi-a ţinut respiraţia.

— Şi apoi? a şoptit ea.

— Păi, a plecat.

— Nu! Trebuie să mai fie ceva, a insistat ea, ţinând cu mâinile marginea tejghelei, de parcă ar fi fost marginea lumii. A lăsat un nume, o adresă, orice altceva?

— Un moment, să caut, a zis bătrânul, întorcându-se către cutia veche lăcuită de lângă casă. M-a rugat să trimit vopselele prin poştă, la o adresă din oraş, dar cred că mi-a lăsat totuşi o carte de vizită. Da, iat-o. Are o adresă pe spate… În cazul în care ar mai apărea ceva care l-ar putea interesa.

— Eu, a şoptit Jamie. Bătrânul n-a făcut decât să zâmbească.

— Ah… pot să mă uit pe cartea de vizită, vă rog! Tremura de nerăbdare. Şi uite că acum o ţinea în palmă:

EDWARD ROCKFORD, *Vicepreşedinte, Secţia Internaţională*

Repede, a întors cartonaşul. Acolo, scrisă în grabă cu cerneală, era o adresă:

Hilltop Lane, 250 Mountain Village, Virginia

— Mountain Village, a citit Jamie cu voce tare. Ştiţi cumva unde e asta?

— Cred că a spus că se află undeva prin nord-vestul Virginiei. În munţii Shenandoah.

— V-a dat ceva amănunte?

— Nu, draga mea. Bătrânul a chicotit. Doar nu se aştepta să-i fac vreo vizită.

— Într-adevăr, n-ar fi avut cum să ştie. Dar – ea şi-a muşcat buza, cu ochii strălucind – pariez că aveţi pe-aici o hartă.

— O hartă. A pocnit din degete şi a dispărut în spatele magazinului. Îl putea auzi intonând „*O hartă… o hartă… ia să vedem…*” Apoi a apărut din nou.

— Aha! Uite că am găsit. Harta părţii de est a Statelor Unite. Ar putea fi de folos?

— E perfectă! a exclamat ea. Vai, sunteţi un om minunat! Mulţumesc…

Pe măsură ce vorbea, despăturea deja harta pe tejghea, netezind-o cu palma, urmărind liniile roşii şi albastre cu vârful degetului tremurător.

— Marshall… Strasburg… Luray… Hawksbill… Mountain Village! a exclamat ea,

tresărind emoţionată, latã, chiar aici! Vedeţi?

— Pare un loc drăguţ. A zâmbit, privind cu ochii îngustaţi harta veche, îngălbenită.

— Ah, este, chiar este! Şi acum totul e probabil doar aur şi purpură. Copacii au îmbrăcat deja primele culori ale toamnei şi cerul e albastru, cu nori pufoşi. Şi mai e şi o casă acolo, cu un bărbat care aşteaptă…

Ea s-a oprit, a tras aer în piept, cu ochii strălucind de fericire.

— Mă aşteaptă pe mine. Fără să mai spună un cuvânt, s-a întors şi şi-a ridicat valiza.

— Trebuie să fac rost de o maşină. La revedere şi mulţumesc pentru tot.

Şi astfel, o oră mai târziu, Jamie se afla într-un Ford închiriat, părăsind Washingtonul şi luând-o spre vest odată cu soarele, către munţii Shenandoah…

şi către Edward.

CAPITOLUL 16

Câinele a întâmpinat-o lângă poarta unde şi-a lăsat maşina. Ar fi putut să alerge pe potecă, să zboare pe deasupra ei însufleţită de emoţie. Dar a ales să păşească încet, aerul nopţii învăluindu-i umerii ca un şal răcoros. Se pierduse de două ori pe drumeagurile de ţară, dar oamenii fusese foarte amabili. Găsise întotdeauna un zâmbet care însoţea indicaţiile de drum; o femeie îi oferise

chiar o ceaşcă cu cafea şi prăjituri de casă. Şi iată că sosise. Uite casă, pitulată printre copaci, cu o singură lumină strălucind la fereastra din faţă, doar la câţiva metri depărtare…

Ajunsă în prag, a bătut la uşă. N-a auzit niciun răspuns, doar liniştea. Casa părea goală şi părăsită. Dar Jamie era atât de sigură pe ea, încât nici măcar n-a tulburat-o lucrul ăsta. A bătut în uşă cu pumnul, destul de tare ca să nu poată fi ignorată.

Paşi. Şi o voce familiară.

— Cine-i acolo? Jamie a zâmbit.

— Dante ştie cine este. Dacă vrei să afli şi tu, ar fi mai bine să deschizi uşa.

Dar uşa se deschisese deja. Chiar înainte ca ea să-şi poată termina fraza. S-a dat repede în lături şi Edward a apărut în prag, pe chip cu o expresie de uimire care s-a transformat apoi în încântare, uşurare, durere şi fericire, un întreg caleidoscop de emoţii, traversându-i trăsăturile de obicei ascunse. S-a ţinut cu putere de tocul uşii şi a stat aşa, până ce i s-au albit palmele.

— Jamie! Eşti aici! Cum aşa, cum este posibil?

— N-ai de gând să mă inviţi înăuntru? l-a tachinat ea cu ochii strălucind. N-ai de gând să mă iei în braţe, să mă strângi, să mă săruţi până la epuizare?

Muşchii i-au tresărit pe maxilar. Respirând din greu, s-a aplecat spre ea.

— Nu, până ce n-o să-mi spui de ce eşti aici. Ea l-a privit drept în ochi, dar toată insolenţa i s-a

risipit, lăsând în loc o candoare dulce şi fervent㠖

— Sunt aici pentru că te iubesc, Edward. Pentru că-mi eşti cel mai bun prieten şi eşti bărbatul lângă care vreau să fiu toată viaţa. Pentru că, omule drag, – ea a întins mâinile şi i-a atins obrazul – nu pot trăi fără tine, aşa cum nici tu nu poţi trăi fără mine.

— Oh, Jamie, dragă Jamie, vorbeşti serios? Chiar, ah, dulcea mea, draga mea.

Oh, Jamie! A luat-o în braţe şi a strâns-o atât de tare, încât ea i-a putut auzi bătăile inimii, respiraţia. Oh, Jamie, mi-era teamă că o să-ţi laşi temerile să intervină între noi. Mi-era teamă că o să te ascunzi de mine, de viaţă…

— Era cât pe-aci s-o fac. Dar vezi, sunt mai puternică decât ai crezut. Nu, s-a corectat ea repede, ridicându-şi bărbia, cu ochii strălucind. Sunt mai puternică şi mai curajoasă decât am crezut eu însămi că sunt, decât am fost învăţată să cred că sunt. Dar tu ai văzut asta în mine. Oricât de tare m-am străduit s-o ascund de amândoi, tu ai văzut-o. Tu ai făcut-o să iasă la iveală.

— Ba ai făcut-o singură, Jamie.

— Ascultă, a spus ea, punându-şi mâinile în şolduri. Să nu te cerţi cu mine. Am avut o zi incredibil de obositoare. O zi sălbatică. Chiar am încercat să zbor spre Amsterdam.

— Ce-ai făcut? El a izbucnit în râs, dându-i părul la o parte de pe faţă, ţinându-i capul în palme, aplecându-se să o sărute. Ce-ai făcut?

— Am cumpărat un bilet spre Amsterdam, dar

avionul a avut o defecţiune şi n-am apucat să mai decolăm. Am sunat la hotel în Olanda, dar am descoperit că îţi anulaseşi rezervarea. Apoi am sunat-o pe Donna şi ea mi-a spus că nici măcar n-ai ajuns la avionul companiei.

— N-am putut. N-am putut suporta să aşez un ocean între noi. Dar n-am ştiut ce altceva să fac.

— Edward, ai făcut totul. Acum totul depindea de mine. A scuturat din cap, interogându-şi propriile temeri şi confuzii, care acum dispăruseră ca nişte umbre. Edward, când am crezut că ai plecat cu adevărat, n-am mai putut suporta.

Era de parcă aş fi avut fericirea în mână şi aş fi azvârlit-o. Atunci am spus nu, destul. Vreau fericirea, vreau un viitor plin de iubire. Te vreau pe tine.

— Şi eu pe tine, a replicat el, privind-o cu ochii strălucind. A luat-o în braţe şi şi-a îngropat faţa în părul ei de mătase. Oh, Jamie, în dimineaţa asta… m-am plimbat fără niciun scop pe străzile goale din oraş. Eram atât de disperat, a fost o agonie. Am mers şi am tot mers, tot ceea ce voiam să fac era să mă întorc şi să te conving… Să ţip, să urlu, să plâng, orice ca să te fac să mă asculţi. Dar mi-a fost teamă că te-aş putea alunga definitiv. N-am… n-am mai ştiut ce să fac. Dar trebuia să-ţi mai aud vocea măcar o dată. Aveam de gând să te sun. Am intrat în prăvălia aia mică şi bătrânul ăla… părea să ştie, părea să înţeleagă fără niciun cuvânt. El…

— Ţi-a vândut nişte vopsele. Tu i-ai dat cartea de vizită cu adresa asta.

Edward a împins-o la o lungime de braţ, privind-o drept în ochi.

— De unde ştii?

— Am să-ţi povestesc mai târziu. Acum termină-ţi tu povestea.

— Nu prea mai am ce să-ţi spun. Probabil că mi-am cam pierdut minţile. Nu prea mi-amintesc ce am făcut apoi, nici drumul cu maşina până aici. Ceea ce ştiam era că trebuia să te aştept în casa asta. Ştiam că dacă o să vrei să mă găseşti, o să vii aici.

— Şi te-am găsit! Ea i-a cuprins capul cu mâinile şi l-a tras mai aproape, sărutându-i gura, ochii, sprâncenele întunecare. Uite că te-am găsit! Pentru că pot face orice. Pot râde şi pot fi fericită. Pot să-ţi spun că te iubesc. Pot chiar ghici viitorul.

— Fă-o, a spus el, privind-o adânc în ochi. Ce vezi?

— Ne văd pe amândoi, toată viaţa şi chiar din colo de ea… Fiecare zi, fiecare aventură, fiecare din misterele dulci ale existenţei. Un zâmbet a început să i se joace în adâncul ochilor. A coborât vocea şi a râs uşor. Ne văd pe noi doi chiar peste câteva minute, aici, poate că în faţa focului… unde vor fi multe sărutări şi îmbrăţişări şi mângâieri incredibile. Aşteaptă! Nu mă întrerupe şi nu mă săruta deocamdată, fiindcă altfel globul meu de cristal s-ar putea aburi. Apoi, când o să fim prea obosiţi ca să ne mai mişcăm, prea fericiţi ca s-o

facem, ne văd zăcând unul în braţele celuilalt şi plănuind viitorul împreună.

— Sper că viitorul ăsta include şi o nuntă. Curând!

— Oh, da, văd asta foarte clar!

— Şi copii? Mulţi copii?

— Ah… cu siguranţă. Numărul e puţin cam ceţos, dar… El a râs, sărutând-o pe gât.

— Unele lucruri ar trebui să rămâne totuşi surpriză.

— Da, trebuie să fie şi surprize. Şi magie! Ea s-a ridicat în vârful picioarelor şi l-a sărutat din nou, un sărut prelung, care a ţinut până când au trecut de pragul uşii.

Întrerupând sărutul, Edward s-a retras un centimetru, cu ochii largi întrebători.

— Aveai de gând să-mi povesteşti despre omuleţul din magazinul acela.

Mysterium.

— Mai târziu, a spus ea, râzând, cuibărindu-se la pieptul lui. E o poveste minunată; am să ţi-o spun mai târziu. Dar, a adăugat ea, făcând cu ochiul, vreau neapărat să-i trimitem o invitaţie la nuntă. Cred că o aşteaptă.

SFÂRŞIT